

Januari 2022 - Jaargang 2 - Nummer 1

Waaiers

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Een succes, zo mag je, denk ik, ons eerste nummer, verschenen op 1 oktober aan de vooravond van twee legendarische Paris-Roubaix (vrouwen en mannen), wel noemen.

Op vrijdag 8 oktober stond de teller van de downloads op 198 exemplaren. Velen hadden toen al hun e-mailadres doorgestuurd om ook opgenomen te worden in de mailinglist voor nr. 2. Uiteindelijk zijn er toch meer dan 220 exemplaren verstuurd of gedownload.

En hier is … nr. 1 dan. U, beste lezer, zal zeggen nr. 1? Inderdaad, binnen de redactieraad werd geopperd af te stappen van de academische kalender (een vorm van beroepsmisvorming van mij) en direct in 2022 te starten met de tweede jaargang, nr. 1. Misschien was het beter geweest het allereerste nummer, nr. 0 te geven, maar gedane zaken nemen geen keer. Jaargang 1 zal dus maar 1 nummer bevatten, jaargang 2 bij leven en welzijn 3 nummers (februari, juni en oktober). Daarmee volgen we ook min of meer het wielerseizoen en maken we het toekomstige verzamelaars wat moeilijk. Hopelijk wordt WAAIERS 2-1 even enthousiast ontvangen.

In dit nummer ook de eerste bijdragen van externe medewerkers. In dit geval Marcel Baetens die ons wegwijs maakt in de familie Van Impe. Een artikel dat gespreid zal worden over de volledige tweede jaargang, een artikel over prentjes en kunst van Johnny Maeschalck, een artikel van Robert Janssens hoe hij indertijd 500 Bfr. (waarschijnlijk ‘in het zwart’) bijverdiende en een gedicht van Willie Verhegghe.

Verderop in het nummer de nrs. 2 van de Maple Leaf Chewing Gum-reeks de Nederlander Rik Wouters en de Belg Daniël Vanryckeghem. De ene al succesrijker dan de ander.

De ploeg van dit nummer is het mysterieuze Fontpineda-Libertas dat geen lang leven beschoren was in 1967.

Jan Soens heeft het over het Europees kampioenschap van 1957 gewonnen door Terruzzi-Arnold. Een verslag dat ons doet wegdromen naar overvolle winterbanen. Daarnaast presenteert hij ons het tweede deel over de Max Wirth-story.

Hans Vandeput heeft een eerder morbide onderwerp gekozen ook binnen het kader van de winterbanen. Hij heeft het namelijk over de doden op de wielerbaan in de Hal am Funkturm. Daarnaast geeft hij ons inzicht in zijn toptien van favoriete truien.

Patrick Feyaerts en ikzelf leveren deel 2 van de FAEMA-historiek hetgeen deze keer gaat over het jaar 1956.

Colofon

2de jaargang - Nr. 1

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Patrick Feyaerts
Jan Soens
Hans Vandeput
Stefaan Degryse

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

Ikzelf heb enkele weken in oude edities van Sport'67, '68 en '69 zitten bladeren en heb een paar opmerkelijke uitspraken genoteerd.

En tenslotte zijn er de vaste rubrieken, de pubkaarten, de zoekertjes, de reeksen en tenslotte de eerste reacties. We hopen, beste lezer dat u er weer zal van genieten. En wie zich geroepen voelt zelf iets aan te brengen, aarzel niet.

Aan iedereen die in de toekomst het tijdschrift gratis wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Abonneren'

Aan iedereen die geen mails meer wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Uitschrijven'.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie zondag 31 januari 2022 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

1 Maple Leaf Chewing Gum

1 Nummer 2: RIK WOUTERS

2 Zijn ploegen als profrenner

2 Belangrijkste prestaties

4 Palmares in de 'grote' wedstrijden

5 Achteraf bekeken

8 Nummer 2: DANIEL VANRYCKEGHEM

8 Zijn ploegen als profrenner

9 Belangrijkste prestaties

12 Palmares in de 'grote' wedstrijden

18 Voor 500 Bfr.

21 De ploeg

21 Fontpineda-Libertas (1967)

25 Terruzzi - Arnold in recordtijd

28 De wielerdoden van de Hal am Funkturm

36 De Van Impe dynastie (Deel 1)

37 Inleiding

37 De eerste generatie

37 Remy Van Impe – 'Maroc', die nooit in Marokko reed

40 Constant 'Stant' Van Impe - de man die een eigen fietsmerk op de markt bracht

43 Robert Van Impe - 'De Plek' met een vinger te kort

44 Jozef 'Jef' Van Impe - de vader van Philemon, Marcel, Lucien, Raymond, Roger en Frank

45 Achille 'Sjilleken' Van Impe. Hij nam zijn koersfietsen zelfs mee naar het rusthuis

47 Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich (deel 2)

47 1959 (februari) met Karel De Baere

51 1959 (november) met Erwin Schweizer

54 1960 met Oskar von Büren

58 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

60 Weetjes

60 Wielerbeurzen
61 Boeken

63 FAEMA (deel 2)

63 1956: FAEMA-L. GUERRA, VAN HAUWAERT-FAEMA en GRUPO DEPORTIVO FAEMA
63 De renners van FAEMA-L. GUERRA
63 De renners van VAN HAUWAERT-FAEMA
64 De renners van GRUPO DEPORTIVO FAEMA:
65 Truien
66 Overwinningen
67 Een FAEMA-trainingsvest uit de periode 1956 tot begin 1963
68 Een eerste seizoen met glans, maar waren er nu een, twee of drie ploegen?
91 De man(nen) van het seizoen
92 De FAEMA-Belg van het seizoen: Germain Derycke
100De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Miguel Poblet Orriols
111 De FAEMA-buitenlander van het seizoen: René Strehler
116 Postkaarten
119 Gedetailleerd palmares
123 Vragen

124 Baggerbox

124 Gazettenpraat

151 De truien van...

153 De reeks

154 De pubkaarten

154 FILOTEX
155 MARS-flandria
156 G.B.C.
157 GERMANVOX
158 NOVY-HERTEKAMP-MAGNIFLEX
159 Ploegenfoto's

162 Jos en Jos en ...

166 Hart Voor De Koers

170 Reacties

Maple Leaf Chewing Gum

Een terugkerend item in WAAIERS wordt de bespreking van de renners die in de Maple Leaf Chewing Gum reeksen van 1965-1969 verschenen (de prenten met of zonder vlag, met witte rand, gele of rode rand). Het zijn de 'prentjes' waar ik mee opgegroeid ben en die de kiem gelegd hebben van mijn wielerpassie.

Nummer 2: RIK WOUTERS

door Jan De Smet

1965 *1966* *1967*

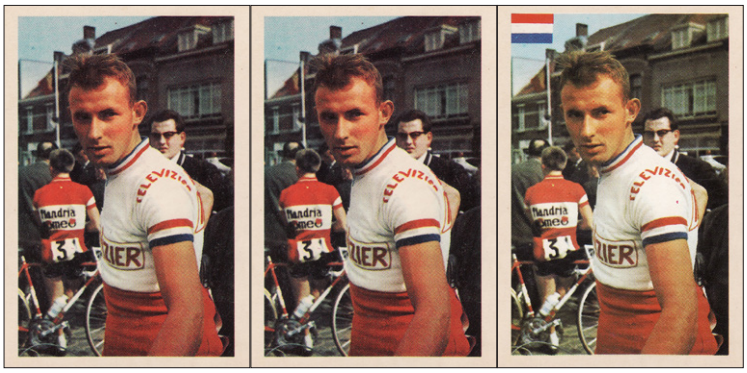

Henricus Adrianus Maria 'Rik' Wouters (° 05/08/1942 in de Pastoor de Katerstraat in Baarle-Hertog (B)) was een Nederlands profwielrenner van 1964-1969 die in totaal 3 overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1967
Jonge belofte uit de nieuwe ploeg van Kees Pellenaars. Reed in 1964 zijn eerste seizoen als beroepsrenner. Was zeer moedig in de Ronde van Frankrijk, waarin hij als 64e eindigde. Werd derde in het Kampioenschap van Nederland en winnaar van het criterium te Dinteloord.
Zelfde tekst in 1966 en 1967.

Deze in België geboren Nederlander is de oudste van een gezin van 13 (!) kinderen waaronder 3 tweelingen. Op jonge leeftijd moest hij al meehelpen op de boerderij. Maar toch was er soms tijd om met vader mee te gaan naar de wielerkoersen in de buurt. En zo werd kleine Rik stilaan besmet met de wielermicrobe.

Hij begon in 1960 te koersen bij de nieuwelingen, voornamelijk in België. Hij wint dat jaar een koers in Turnhout. In 1962 wint hij er al zeven. Hetzelfde jaar stapt hij over naar de amateurs en weet ook daar enkele koersen te winnen.

In 1963 komt Breda Bier een renner te kort voor de Ronde van Limburg. Rik wordt gevraagd en dat bleek mee te vallen want hij werd 5de. In juni wordt hij op magistrale wijze Noord-Brabants kampioen. Een van de toeschouwers bij die wedstrijd was Kees Pellenaars die bezig was met de opbouw van de TeleVizier profploeg.

Zijn ploegen als profrenner:

1964	TeleVizier
1965	TeleVizier
1966	TeleVizier
1967	V.R.P.
1968	Willem II-Gazelle
1969	Willem II-Gazelle

Belangrijkste prestaties:

Amateur 1963	
1ste	in het Kampioenschap van Noord-Brabant
1ste	in de Kersenronde
1ste	in Gilze
2de	in Kalmthout
5de	in de Ronde van Limburg
8ste	in de Acht van Chaam
12de	in het kampioenschap van Nederland

Profrenner 1964	
1 overwinning	
1ste	in Dintelrood
64ste	in de Tour de France (hij was dat jaar de jongste deelnemer. Hij moest nog 22 jaar worden bij de start).
	Beste rituitslag in de Tour: 10de plaats in rit 6.
3de	in het nationaal kampioenschap
	Dinteloord 1. Rik WOUTERS de 120 km. in 3h 07' 20" 2. Jo de Haan op 15" 3. Maarten Breure **Nationaal Kampioenschap** 1. Jo DE ROO de 255 km. in 6h 35' 25" 2. Cees Haast op 9" 3. Rik Wouters op 2'32"

Profrenner 1965	
1 overwinning	
1ste	in Rijsbergen
6de	in de G.P. Jef Scherens
42ste	in de Omloop Het Volk
27ste	27ste in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 5de in rit 13.
10de	in het nationaal kampioenschap

Profrenner 1965	
	Rijsbergen 1. Rik WOUTERS de 20 km in 29' 12" 2. Cees Haast 3. Leo van Dongen

Profrenner 1966	
1 overwinning	
1ste	in de Omloop van het Waasland in Kemzeke
8ste	in Halle-Ingooigem
9de	in de Rund um den Henninger Turm
26ste	in de Omloop Het Volk
68ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 8ste in rit 22. (In een etappe in de Pyreneeën komt hij zwaar ten val bij de afdaling van de Col du Tourmalet).
24ste	in de Vuelta a España
	Beste rituitslag in de Vuelta: 6de in rit 3.
16de	in het nationaal kampioenschap
8ste	in de Trofeo Baracchi (TTT) met Jan Hugens
	Omloop van het Waasland in Kemzeke 1. Rik WOUTERS de 180 km in 4h 20' 00" 2. Frans Melckenbeeck op 5m. 3. Julien Haelterman <u>Uit Het Belang van Limburg van 21/03/1966</u> Er waren 130 vertrekkers voor deze wielerwedstrijd, die gekenmerkt werd door haar stijlvol uitzicht en anderzijds door een geweldige publieke belangstelling. Dit verwondert niet zozeer als men weet dat tussen de vertrekkers een Tom Simpson, een Vic Denson, een Patrick Sercu en Frans Melckenbeeck te vinden waren. Alleen laatstgenoemde heeft zijn grootheid weer eens dik kunnen onderlijnen door op een haar na overwinnaar te worden van deze overigens zeer lastige koers. Hij schoot nog nauwelijks tien meter te kort om de wegloper en winnaar Rik Wouters bij de lurven te vatten. Op 10 km van de aankomst had de vluchter nog 100 meter boni, maar toen brak bij een dertigtal achtervolgers de ultieme jacht los en trap na trap zag men de voorsprong slinken. Het werd een duel dat de duizenden toeschouwers in de laatste seconden in angstige spanning hield en dat deze tweede omloop schoon en interessant maakte. Voordien was er tijdens de 140 km niet zoveel geschiedenis gemaakt. Er waren natuurlijk de ontsnappingen van de Waaslandse renners die een na een de neus aan het venster kwamen steken en zich duchtig lieten aanmoedigen door de vele supporters naast de weg. Het begon met Benjamin De Wilde, Julien De Locht en Romain De Loof en het vervolgde met Jérôme Kegel, Gaston Hoskens en Theo Mertens. Ernstig was de aanval van Freddy De Blieck, die in het gezelschap van de Nederlanders André van der Vloet en Rik Wouters het hazenpad koos. Freddy De Blieck lag reeds lang op vinkenslag om zijn kans te wagen en een paar keren had hij de rug al gekromd en uitgekeken naar meer hulp. Het tempo lag echter te hoog en na 100 km had de grote bende nog maar weinig zin om de dans te beginnen. Uiteindelijk bleken de bovengenoemde Nederlanders toch wel trek te hebben in een avontuurtje en toen Freddy De Blieck dat doorhad, ging hij in de ruimte en kreeg twee maats mee, die hem echter het meeste werk lieten opknappen. Dankzij zijn taai doorzetten telde het drietal op zeker ogenblik een comfortabele voorsprong. Toen begon men achteraan de laatste strijd voor te bereiden. Toen een begin werd gemaakt met de kleine ronden, moest Freddy De Blieck

Profrenner 1966	
	zijn vroege inspanningen bekopen. Hij werd opgeslorpt met zijn maats. Op dat ogenblik werd ook Patrick Sercu door pech uitgeschakeld terwijl de andere kanshebbers zich wat dieper over het stuur bogen om de uitgelopen Rik Wouters terug te gaan halen. Ze hadden te lang gewacht, want Wouters werd niet meer achterhaald. Op een km van de meet deed zich nog een valpartij voor, waarbij een 30-tal renners betrokken waren.

Profrenner 1967	
geen overwinningen	
2de	in Made
27ste	in Nokere

Profrenner 1968	
geen overwinningen	
27ste	in Nokere

Profrenner 1969
geen overwinningen
Totaal aantal overwinningen als profrenner: 3

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1964	64ste		
1965	27ste		
1966	68ste		24ste
1967			
1968			
1969			

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1964			DNF		
1965			DNF	DNF	
1966		52ste			
1967					
1968					
1969				DNF	

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1964	DNF		DNF
1965			29ste
1966	40ste		
1967			
1968	82ste		DNF
1969			

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1964		3de
1965		10de
1966		16de
1967		-
1968		-
1969		-

Na zijn sportcarrière baatte Rik Wouters met zijn echtgenote een café uit. Het kreeg de toepasselijke naam 'Tourmalet'. In 1969 startte Rik een varkensmesterij uit en daarnaast werkte hij ook nog in de bouw.

In 1990 kreeg Rik Wouters een hartaanval. Hij herstelde gelukkig goed. Fietsen deed hij niet meer sinds 1977, zijn hart was verpand aan de duivensport.

Achteraf bekeken:

"Op 21-jarige leeftijd reed ik al de Tour de France. Twee jaar later had ik al driemaal deelgenomen aan de zwaarste wielerwedstrijd ter wereld. Achteraf gezien, ben ik veel te vroeg voor de leeuwen gegooid, waardoor ik me over de kop gereden heb. Ik had veel later de Tour moeten beginnen, dan had mijn wielercarrière ook veel langer geduurd." Stelde Rik Wouters in West-Brabantse Tourrenners in 2004. Het is de perfecte samenvatting van zijn carrière. Sportdirecteurs van toen zijn aan geen kanten te vergelijken met de begeleiding die nu in wielerploegen gebeurt. Vroeger durfde men nogal kwistig omgaan met talent.

Rik Wouters had de aanleg om een meer dan goede renner van de tweede lijn te worden, maar de Tour uitrijden op 21-jarige leeftijd is zoeken om moeilijkheden.

Nochtans in 1965 reed hij in aanloop naar de Tour een behoorlijke Tour de Belgique (22ste in de einduitslag en 13de in rit 2a en winst in de ploegentijdrit) en de Tour de Luxembourg (26ste in de einduitslag). Hij eindigde die Tour als beste TeleVizier-renner.

Hij gedijde ook goed in de TeleVizier-ploeg die in 1966 bv. negen ritoverwinningen in de Vuelta behaalde. De val in de Tour tijdens de afdaling van de Tourmalet was echter, volgens Rik zelf, een keerpunt in zijn wielercarrière.

Rik in zijn typisch dialect[1]: "Het gebeurde nao unne klapbaand. Ik sloeg over de kop en glee wel 20 meter deur. Héél de vellen van mun lijf. Mijn shirt zaat vol gaoten. 's Nachts bleef da allemaol plakken aon de laokens. Toen kwaamen daor allemaal korsten op en was alles schoon droog. Mar toen kregen we den hele dag motregen en waren alle korsten er wir af. Jè, wielrenners zen gin watjes."

In hetzelfde interview had Rik het over doping: "Ik heb bij de amateurs nooit iets genomen. Bij de beroepsrenners ok niet. Men ploeggenoten zeeën tegen men in menne irste Ronde van Frankrijk, Rik, neem nou een hulpmiddel. Maar ik deei ut nie. Enfin, ik was negen dagen in mijn irste Tour de France aon het fietsen. Zonder wa. Maar ik wier maoger, maoger! Veur den irste bergrit komt er iemand van de ploegleiding bij men op de kaomer. Hij zee: as gij morgen geen hulpmiddel pakt, dan bende gij morgen thuis! Nou, ik kreeg un hulpmiddel. Het was un pilleke wa de mensen van hunne dokter kregen veurgeschreven om af te vallen as ze te dik waren[2]. Mar ik zag deur da hulpmiddel minder af. En witte, het mocht toen nog wel.

1 https://www.amaliavansolms.org/archief-2/interviews/621-rik-wouters
2 Dus heel waarschijnlijk amfetamines.

Mar toen Tom Simpson doodviel, toen was het afgelopen. Toch bleef iedereen in de ploeg da zelfde hulpmiddel slikken. Ik ok. Ok in de twee volgende rondes. Mar toen kwamen er meer controles. Mar alleen de ploegleider en de renner wisten wie gecontroleerd wier. De pers wier erbuiten gelaoten[3].” Waarom hij niet meer in de ploeg mocht blijven in 1967 is niet helemaal duidelijk. Mogelijks had het te maken met het feit dat in 1967 de Tour weer met landenteams verreden werd.

Eerst bij VRP, later bij Willem II reed hij wel nog zijn prijsjes, maar het beste was eraf. Dit lag ook een deel aan Rik zelf die vanaf 1967 reeds het café uitbaatte.

Begin 1969 besloot hij dan ook van de ene op de andere dag de fiets aan de haak te hangen.

De man die in Baarle Hertog en Baarle Nassau gekend stond als Rik IV[4] formuleerde het als volgt: “Eigenlijk ben ik gestopt omdat ik het aon munne lever hai. Aftrainen heb ik nie echt gedaon. Wel ben ik nog wa blijven fietsen mee mannen van wielerclub Tourmalet. Ik ben er wel van overtuigd da ik meer hai kunnen bereiken as wielrenner, as ik mun carrière langzaomer hai opgebouwd. Ik hai eigenlijk as amateur meer kleine ronden motten rijen. Ik denk det ik me in de Tour geforceerd heb. Nou praoten ze erover om pas naor de Tour te gaon as ge zes- of zeuventwintig bent. Toon Severijns hee eens uitgezocht da ik den enige ben gewiest die mee z’n drieëntwintig, al drie Tours hai gereeën. As ik opnieuw zou kunnen beginnen was ik langer amateur gebleven. Toon Siemons was er ok ginne veurstander van da ik al meteen de Tour ging rijen. Nie dat ik dan unnen topper zou zijn geworden. Mar er had gegarandeerd meer in gezeten.”

Rik Wouters

3 Hier haalt Rik wel het een en het ander door elkaar. Tom Simpson overleed in 1967, toen was Rik er in de Tour de France al niet meer bij en ook daarna niet.

4 Rik I en Rik II zijn voldoende gekend. Van Rik Van Linden was nog geen sprake. De Rik III die hier bedoeld werd was Rik Luyten.

Rik Wouters aan tafel tijdens de Tour de France.

1964 *1965* *1966* *1968* *1969*

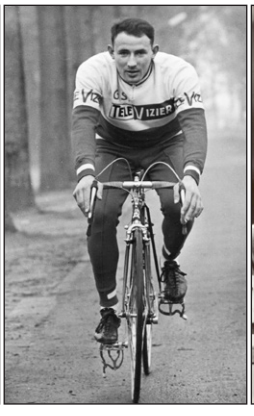

Nummer 2: DANIEL VANRYCKEGHEM

1968

1969

Daniel Vanryckeghem (° 29/05/1945 in Meulebeke en † 26/05/2008 in Meulebeke) was een Belgisch profwielrenner van 22/08/1966-1973 die in totaal 36 overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1968-1969
Is onbetwistbaar de renner die komt. Kan spurten als niet één en won dan ook talrijke koersen in 1967, zijn eerste jaar als beroepsrenner. Zijn schoonste sukses behaalde hij in Frankfurt, in de klassieke wegrit "Rund um Henninger Turm".
Zelfde tekst in 1969.

Daniël was een aimabele, ingetogen maar bovenal lieve man, die weleens in zichzelf gekeerd kon zijn. Daniël was geen dijenkletser. Schaars zijn diegenen die hem ooit een brede glimlach zagen ontvouwen. Door de natuur was hij nochtans bedeeld met een atletisch lichaam, dat hem toeliet om tot een van de betere coureurs van West-Vlaanderen uit te groeien. Zijn incasseringsvermogen was zijn zwak punt. Liep het eens wat minder, dan was het alsof de wereld definitief onder zijn voeten wegzonk. Vooral het vroege verlies van zijn vader tekende hem en later het verlies van zijn zoon.

Zijn ploegen als profrenner:

1966	Leroux-Terrot
1967	Mann-Grundig
1968	Mann-Grundig
1969	Mann-Grundig
1970	Mann-Grundig
1971	Sonolor-Lejeune
1972	Sonolor TV
1973	Novy-Total-Romy Pils

Belangrijkste prestaties:

Amateur 1964	
21 overwinningen o.a.	
1ste	Kampioenschap van West-Vlaanderen

Amateur 1965 (militaire dienst)
4 overwinningen

Amateur 1966
13 overwinningen

Profrenner 1966	
Hij werd prof op 22 augustus 1966	
2 overwinningen	
1ste	in rit 5 Tour du Nord (11/09/1966)
1ste	in Desselgem (13/09/1966)
2de	in het Kampioenschap van Vlaanderen in Koolskamp
3de	in de G.P. d'Isbergues

Profrenner 1967	
10 overwinningen	
1ste	in Rund um den Henninger Turm
1ste	in Kuurne-Brussel-Kuurne
1ste	in Dwars door België
1ste	in rit 1 van de Tour de Suisse
1ste	2 ritten in de Volta a Catalunya (rit 2 en 8)
1ste	in rit 1 van de 2 Jours de Bertrix
1ste	in Brussel-Ingooigem
1ste	in Wortegem
1ste	in Ruddervoorde
10de	in de Tour de Suisse
1ste	in het puntenklassement van de Tour de Suisse
1ste	in het puntenklassement van de Volta a Catalunya
7de	in het Wereldkampioenschap op de weg
5de	in het Nationaal kampioenschap

Profrenner 1967

Rund um den Henninger Turm

1. Daniël VANRYCKEGHEM de 227 km in 5 h 55' 35"
2. Willy Planckaert
3. Georges Vanconingsloo
4. Dino Zandegu
5. Ward Sels
6. Adriano Durante
7. Eddy Merckx
8. Herman Vanspringel
9. Georges Vandenberghe
10. Noël De Pauw

Uit Het Belang van Limburg

Daniel Vanryckeghem heeft in de Grote Prijs van Frankfurt zijn derde overwinning van het seizoen behaald. Deze van vandaag is natuurlijk zijn mooiste geworden, het is niet iedereen gegeven een Willy Planckaert te kloppen! Vooraleer Daniel Vanryckeghem de klassieke Duitse wegrit op zijn naam schreef, won hij reeds Kuurne-Brussel-Kuurne en te Waregem was hij de snelste geweest na Dwars door België.
In het hotel Mühlberg, waar de renners van sportbestuurder Frans Cools samen met ons hadden overnacht, vertelde ons de in mei a.s. 22 jaar wordende Westvlaming uit Tielt zijn wedstrijd.
"Ik werd vandaag verschrikkelijk op de proef gesteld, gaf hij toe. De hellingen waren wat te lang voor mij. Ik geloof dat het kleine cols mochten genoemd worden. Met de moed der wanhoop sleurde ik me overal naar boven. Vijf keer heb ik gemeend nooit het einde te zullen halen. Op de laatste klim werd ik voor de zoveelste maal gelost en het was in het gezelschap van Ward Sels, Adriano Durante en J.B. Claes dat ik weer kon aanpikken". Eens echter in de omgeving van Frankfurt voelde de jonge Vanryckegem zich weer helemaal zeker. "Een ogenblik heb ik er zelfs nog aan gedacht te demarreren tijdens de laatste ronde. Ik meende de kans te hebben omdat de groten mekaar wel zouden bewaken. Eddy Merckx verhinderde het echter. Hij ging telkens opnieuw. Willy Planckaert en Rudi Altig waren de bedrijvigsten om hem te gaan terughalen". Wat de spurt zelf betreft, had Vanryckeghem niemand om deze voor te bereiden. "Dat was trouwens niet nodig", beweerde hij. "Wanneer het bergop gaat hoef ik niemand te vrezen, dan ben ik nog een stukje sneller dan anders".

Profrenner 1968	
10 overwinningen	
1ste	2 ritten in de Tour de France (rit 8 en 11)
1ste	2 ritten in de Tour de Suisse (rit 3a en 9a)
1ste	in rit 1 van de 4 Jours de Dunkerque
1ste	in de Omloop van Zuid-West Vlaanderen
1ste	in Arras, Gavere, Moorslede, Beernem
2de	in Kuurne-Brussel-Kuurne
3de	in de Amstel Gold Race
4de	in het Züri Metzgete
5de	in de Ronde van Vlaanderen
5de	in Paris-Tours
19de	in de Tour de Suisse
46ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 2 ritoverwinningen en verder nog 10 toptien plaatsen.

Profrenner 1968	
4de	in het puntenklassement van de Tour de France
1ste	in het puntenklassement van de Tour de Suisse
12de	in het Nationaal kampioenschap
	Tour de France **Rit 8** 1. Daniël VANRYCKEGHEM 2. Jan Janssen 3. Franco Bitossi **Rit 11** 1. Daniël VANRYCKEGHEM 2. Walter Godefroot 3. Adriano Passuello **Puntenklassement** 1. Franco Bitossi 2. Walter Godefroot 3. Jan Janssen 4. Daniël Vanryckeghem

Profrenner 1969	
5 overwinningen	
1ste	in de Omloop van Oost-Vlaanderen
1ste	in de Omloop van Midden-Vlaanderen
1ste	in de Leeuwse Pijl
1ste	in Baisieux-Templeuve
1ste	in rit 5 van de Tour du Nord
2de	in de Omloop Het Volk
8ste	in Gent-Wevelgem
10de	in Milano-Sanremo
5de	in de Ronde van Vlaanderen

Profrenner 1970	
6 overwinningen	
1ste	in de Elfstedenronde
1ste	in de E3-Prijs Harelbeke
1ste	in Dwars door België
1ste	in de Sluitingsprijs in Putte-Kapellen
1ste	in rit 1 van het Critérium du Dauphiné Libéré
1ste	in rit 1b in de Omloop der Zes Provincies
5de	in de Waalse Pijl
6de	in de Omloop Het Volk
7de	in de Rund um den Henninger Turm

Profrenner 1970	
9de	in de Ronde van Vlaanderen
67ste	in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 2de in rit 5a en verder nog 8 toptien plaatsen.
7de	in het puntenklassement van de Tour de France

Profrenner 1971	
3 overwinningen	
1ste	in de G.P. d'Isbergues
1ste	in Lokeren
1ste	in Ruiselede
5de	in Gent-Wevelgem
12de	in het Nationaal kampioenschap

Profrenner 1972	
geen overwinningen	
3de	in de G.P. van Bessèges
4de	in Kuurne-Brussel-Kuurne
	Opgave in de Tour de France
	Beste rituitslag in de Tour: 3de in rit 2 en verder nog 1 toptien plaats.

Profrenner 1973	
geen overwinningen	
9de	in de E3-Prijs Harelbeke
Totaal aantal overwinningen als profrenner: 36	

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1966			
1967			
1968	46ste (2)		
1969			
1970	67ste		
1971			
1972	DNF (Rit 7)		
1973			

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1966					
1967	37ste	52ste	50ste	DNF	
1968	14de	5de		25ste	11de
1969	10de	DNF	DNF		20ste

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1970	11de	9de	DNF	14de	
1971	DNF	22ste	30ste	DNF	
1972	16de	36ste	26ste	DNF	
1973		DNF		DNF	

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1966			
1967	23ste		
1968	15de	3de	DNF
1969	8ste		DNF
1970	DNF		5de
1971	5de	DNF	DNF
1972	17de	14de	
1973	DNF		DNF

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1966		
1967	7de	5de
1968		12de
1969		DNF
1970		12de
1971		DNF
1972		DNF
1973		DNF

Daniel en Nicole baatten vanaf 4 november 1973 (autoloze zondag) het baancafé Munckhove in Ruddervoorde uit. Wilfried David nam het in 1981 over.

De familie werd echter niet gespaard van verder onheil. Daniels 34-jarige zoon Danny stapte op 26 april 2006 uit het leven nadat hij door de ondraaglijke ziekte van Buerger (een chronische ontsteking der bloedvaten, die leidt tot vaatschade en trombose uitlokt) getroffen werd en een been moest laten amputeren. Voor Daniel was dat de tegenslag te veel. Hij volgde zijn zoon op 26 mei 2008, drie dagen voor zijn 63ste verjaardag.

Achteraf bekeken:

Het leek inderdaad allemaal veelbelovend aan het begin van Daniels carrière. Nochtans was tijdens zijn amateurperiode reeds de basis gelegd voor de neergang.

Daniel Vanryckeghem had het helemaal niet gemakkelijk om er als beroepsrenner te komen. In 1964 won hij als liefhebber 21 wedstrijden. In 1965 moest hij soldaat worden en na een maand onder de wapens te zijn geweest overleed zijn vader. Vooral het vroege verlies van zijn vader tekende hem. Hij kreeg verlof als milicien om een job te zoeken als kostwinnende zoon. Eerder werkte hij bij de metsers, en kon slechts de zaterdag en de zondag fietsen. Hij werd vervolgens wever, en bofte met een baas die hem met faciliteiten aanmaande om de koersdraad herop te pikken. Het verplichte hem moreel om zijn carrière als renner ernstig te nemen. Het verlies van zijn vader, en later zijn zoon, en de introvertheid van zijn karakter tekende echter Daniel Vanryckeghem.

Tijdens het dode seizoen 1966-1967 wierf Frans Cools de jeugdige man aan als een zeldzaam spurter. Toch wel een opmerkelijk feit voor een West-Vlaming die je eerder bij flandria ziet terecht komen. Maar flandria had in 1967 al drie topsprinters met Walter Godefroot, Ward Sels en Patrick Sercu. Mann daarentegen had geen echte sprinter van formaat.

In 1967 waren er inderdaad drie mooie overwinningen in eendagswedstrijden nl. in Frankfurt, Kuurne en Waregem. Dat beloofde veel. Verder nog ritzeges in de Tour de Suisse (winnaar puntenklassement) en de Volta a Catalunya (winnaar puntenklassement). Daniel mocht al direct naar het wereldkampioenschap na een mooie 5de plaats in het Belgisch kampioenschap. Het zou zijn enige selectie worden. In 1968 werd de trend verdergezet met mooie ereplaatsen in de grotere koersen en opnieuw ritzeges in de Tour de Suisse. Daniel werd geselecteerd voor de Belgische A-ploeg[5] van de Tour de France en won meteen 2 ritten en werd 4de in de het puntenklassement.

Wat is er vervolgens misgegaan? Heeft Daniel zich geforceerd gedurende het jaar 1968? Hij reed van de Omloop Het Volk tot en met de Giro di Lombardia met daartussen ook de Tour de Suisse en de Tour de France. In elk geval, in 1969 was het heel wat minder. 'Amper' vijf overwinningen en een paar toptienplaatsen in de grotere koersen. Het duurde wel tot eind mei voor Daniel zijn eerste zege behaalde maar hij reed een behoorlijke Tour de Suisse met o.a. een 2de plaats in rit 2. En toen werd hij ziek en kon hij niet naar de Tour de France. Was dit de klassieke 'knak' in de carrière. Daniel die mentaal toch broos was geraakte misschien in een dipje.

1970 leverde een kleine revival op. Winst in o.a. de Elfstedenronde, de E3-Prijs Harelbeke, Dwars door België en de Sluitingsprijs in Putte-Kapellen deden het beste vermoeden. Maar hij kon dat niet doortrekken in de grote klassiekers die voor hem te lang bleven en waardoor hij rond plaats tien bleef steken (de beruchte 200 km-grens bestond ook voor Daniel). Hij werd wel verrassend vijfde in de Flèche Wallonne. Winst in de openingsrit van het Critérium du Dauphiné Libéré leverde een selectie op voor een tweede Tour de France, waarin de scherpte ontbrak, behalve in Rouen: tweede na Walter Godefroot.

1970 was het einde van Mann-Grundig en dus moest Daniel op zoek naar een andere ploeg. Vanaf 1971 sloot Sonolor-Lejeune Daniël in de armen, maar hij had op zijn 26ste het beste al gehad. De G.P. d'Isbergues was de kroonzege van slechts drie overwinningen. In zijn koersen moest hij een respectabel aantal banken achteruit. Een en ander volstond niet voor een derde deelname aan de Tour. Dat was wel het geval in 1972, maar Daniël was nog slechts een schim

5 Eigenlijk min of meer de Mann-ploeg want ook Jos Huysmans, Willy In 't Ven, Georges Pintens, André Poppe en Herman Vanspringel maakten deel uit van die A-ploeg naast Frans Brands, Marcel Maes, Ward Sels en Edward Weckx.

van de voorgaande jaren en na een week was hij weer thuis (opgave in rit 7). Waarom Daniel in 1971 door Sonolor-Lejeune niet geselecteerd werd voor de Tour de France is niet helemaal duidelijk. De ploeg had natuurlijk Lucien Van Impe als kopman, er was de finisher Willy Teirlinck en de sprinter Barry Hoban. Daarnaast enkele 'incontournables' zoal Lucien Aimar, Gilbert Bellone, Bernard Guyot en Raymond Riotte, allen passé maar voor het Franse publiek vereist. José Catieau, Robert Mintkiewicz en Jean-Jacques Sanquer vulden de ploeg aan.

Het laatste contractje bij het Belgische Novy-Total-Romy Pils was de anticlimax. Daniel viel op 2 november 1972 zwaar op training en werd met een open schedelbreuk opgeraapt en verkeerde enkele dagen in levensgevaar. Hij kreeg op de valreep nog een pseudo-contractje bij het onooglijke Novy- Total-Romy Pils. In de pers verscheen nog het volgende bericht dat "Voor de sportgroep Novy werd het seizoen verleden jaar verrassend afgesloten met een klassieke zege. Noël Vantyghem slaagde er immers in Paris-Tours te winnen. Bij de Novy-ploeg is hij niet gebleven omdat bij Schotte betere financiële voorwaarden werden geboden. Om het verlies te compenseren heeft men twee gewezen vedetten onder contract genomen. Eerst, werd Daniel Vanryckeghem aan de haak geslagen. Het is niet bij die ene spurter gebleven in het Novy-kamp. Na heel wat heen en weer gepraat werd ook Guido Reybrouck aangeworven. De ploeg is zodanig samengesteld dat men moeilijk anders dan van Daniel Vanryckeghem of Guido Reybrouck een succes zal mogen verwachten." Er stonden twee waarheden in dit bericht. Daniel was ondertussen een gewezen vedette en er werden successen verwacht. De verwachtingen werden echter niet ingelost. Echtgenote Nicole. "Tot overmaat van ramp kregen we het luttele maandgeld niet eens uitbetaald. De afgevaardigde beheerder dacht het te kunnen goedmaken met een rondje champagne in ons toenmalig café, maar ik wimpelde dat af met de melding dat we er geen in huis hadden. Hij droop af."

Het was meteen het einde van een korte, maar heftige carrière. "Daniël Vanryckeghem was eind de jaren zestig een van de grootste talenten in België. Een uitstekend klassiek coureur, katterap aan de streep. Hij was een klasbak", aldus zijn ontdekker Jef Braeckevelt.

Daniel Vanryckeghem wint de E3-Prijs Harelbeke in 1970 voor Roger De Vlaeminck en Roger Rosiers.

Roger De Vlaeminck wint de Omloop Het Volk in 1969 voor Daniel Vanryckeghem.

Daniel Vanryckeghem en de trui van de Belgische A-ploeg in de Tour de France van 1968.

1967

1968

1969

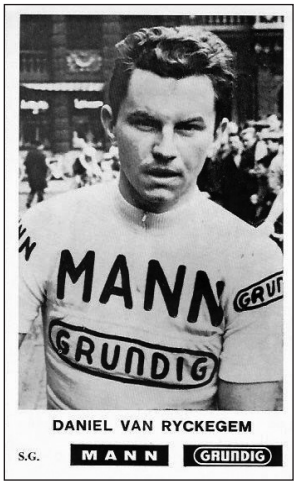

1970

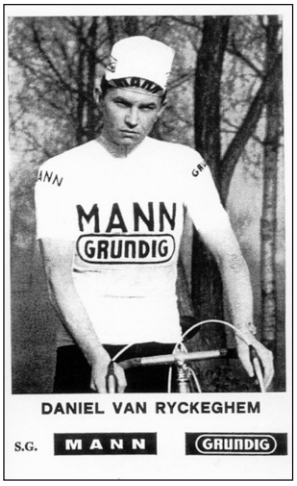

1971

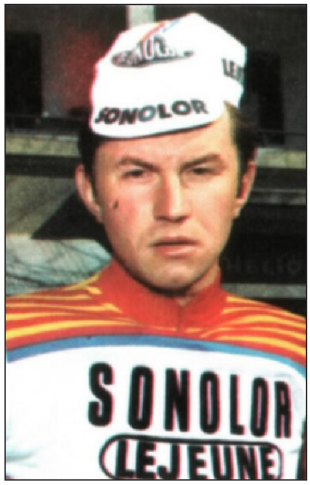

1972

1973

Door een tip van journalist Johny Vansevenant kwam ik bij oud-journalist Robert Janssens terecht die blijkbaar de auteur is van de teksten op de achterkant van de prentenreeksen die hiervoor besproken worden.

Ik vroeg hem om het verhaal hierachter te vertellen en ik kreeg dit relaas van hem.

Voor 500 Bfr.

door Robert Janssens

Het was in het begin van de jaren zestig. Ik was amper de 21 (toen dus pas volwassen) voorbij en toch al druk bezig als journalist bij de Antwerpse Volksgazet, met heel wat verantwoordelijkheid in de rubriek wielrennen. Ik was eigenlijk nog wat te jong voor die taak, maar bij gebrek aan beters kon het daar blijkbaar niet anders. En eerlijk gezegd: die Volksgazet betekende ook niet zoveel in de wereld van de koers, in Vlaanderen amper, internationaal helemaal niet.

Ik zat die namiddag 'op de redactie' (zoals nog altijd gezegd wordt), in die kleine ruimte, met amper plaats voor vier man. Nu, meer beroepssportreporters werkten er ook niet, de tweekoppige leiding zat nog in een ander, nog enger kamertje. De telefoon rinkelde, ik was alleen en moest dus wel opnemen. Een man, die met een vreemd accent Antwerps sprak, vroeg redelijk plechtig naar de heer Robert Janssens. "Ben ik", zei ik. En hij liet onmiddellijk een stortvloed van woorden op mij los. "Of ik zo snel mogelijk naar zijn kantoor, niet ver van de Volksgazet kon komen?" "Het is, meneer Janssens, voor iets dringends, iets belangrijks!" en "U zult er wel bij varen."

We maakten een afspraak en in mijn jonge geest begon het te sprankelen. Zou die kerel mij een nieuwe job presenteren? Was ik al zo goed dat hij mij beter, nog gepaster werk kon aanbieden? Er kwam, de dagen die volgden, behoorlijk wat spanning in mijn leven, reden waarom ik mij dat zo goed kan herinneren, in tegenstelling tot de rest van het verhaal.

De man die 'de heer Robert Janssens' uitgenodigd had, ontving mij in een donker kantoor, waarin de grootst mogelijk wanorde heerste. Uiterlijk en accent deden mij voor zeker aannemen dat mijn gastheer van Joodse afkomst was, wat natuurlijk van weinig belang zou blijken in het vervolg van wat nog komen moest. Hij vertelde mij uitvoerig dat hij uitgever was van prentjes, die je via kauwgum of chocolade kon verzamelen. Hij had nu een hele serie met wielrenners op de kop getikt, waarvoor hij alleen nog maar korte biografieën nodig had en die zou hij graag zo snel mogelijk van mij willen bekomen.

Het was natuurlijk heel wat anders dan ik gehoopt of gedroomd had, reden waarom ik niet weet of het net om die prentjes gaat, die nu in Waaiers voorgesteld worden. 't Is ook zestig jaar geleden, maar toch, als ik foto van Arie den Hartog bekijk, gaat er wel een lichtje branden. Ja, het kan zijn dat ik voor die reeks geschreven heb, hoewel die pas in de tweede helft de jaren zestig moet uitgekomen zijn. Wat ik nog wel weet is dat ik voor mijn werk 500 frank kreeg, en daar kon je destijds veel meer mee doen dan de 12,50 euro, die dat bedrag vandaag waard is.

N.v.d.r.:

De redactieleden zelf konden nog een post scriptum breien aan dit verhaal. We hebben ons namelijk ooit afgevraagd waar de foto's van deze reeksen genomen werden.

Voor een deel van die foto's konden we dat effectief achterhalen, de volledige zoektocht zullen we de lezers besparen, maar we kunnen wel zeggen dat het gebeurde op basis van de zichtbare gebouwen, verslagen van wedstrijden, enz … Hieronder het eindresultaat. Aanvullingen zijn natuurlijk altijd welkom.

Tour de France 22 juni tot 14 juli 1964:

Altig Rudi (St Raphaël), Desmet Armand, Graczyk Jean, Novak Anatole, Proost Louis, Simpson Tom (Peugeot) en Zimmerman André en waarschijnlijk ook Anastasi Jean, Bahamontes Federico, Claes Jean-Baptiste, Daems Emile, Darrigade André, Decabooter Arthur, De Roo Jo (St Raphaël), Hoevenaers Jos, Planckaert Jef, Poulidor Raymond, Stablinski Jean en Van Aerde Michel.

Londerzeel 23 augustus 1964:

Bocklandt Willy, Bracke Ferdinand, Denson Victor, De Roo Jo (Ned. Kampioen), De Smet Gilbert II, Monty Willy, Post Peter, Scrayen Hugo, Sels Ward (BK), Sorgeloos Edgar, Van De Kerckhove Bernard, Van Gompel Jan, Van Looy Rik (Blauwe trui), Van Meenen Rene, Vannitsen Willy (flandria-Romeo), Rik Van Steenbergen en de WK-Ploeg 1964 Sallanches.

Brasschaat 8 september 1964:

Den Hartog Arie (St Raphaël), Desmet Gilbert I, Merckx Eddy (WK SOLO), Janssens Jan (WK),

en Van Schil Victor.

Onze-Lieve-Vrouw Waver 29 september 1964:

Huysmans Jos, Janssens Ludo, Luyten Henri, Oellibrandt Peet, Schils Jos, Troonbeeckx Lode,

Vanconingsloo Georges en Wouters Jos (Solo).

Onbekende plaats (maar wel op dezelfde plaats):

Beheyt Benoni, Lelangue Robert en Wright Michael.

Tour de France 22 juni tot 14 juli 1965:

Gimondi Felice (gele trui)

Tour de France 21 juni tot 14 juli 1966:

Altig Rudi (gele trui), Anquetil Jacques, Bitossi Franco, Brands Frans (Smiths), Boucquet Walter, Gabica Francesco, Galera Joaquim, Gomez del Moral Antonio, Janssen Jan (Pelforth), Otaño Luis, Planckaert Willy, Van der Vleuten Jos, Van Dongen Leo, Vannitsen Willy (Mann-Grundig), Van Vlierberghe Albert en Zilverberg Huub.

Londerzeel 21 augustus 1966:

Vanspringel Herman en Wolfshohl Rolf

Brasschaat 6 september 1966:

Waarschijnlijk Van Looy Rik (SOLO)

Onbekende plaats (maar wel op dezelfde plaats):

Godefroot Walter (Wiel's-Groene Leeuw), Merckx Eddy (Peugeot) en Reybrouck Guido (BK

staand).

Onbekende plaats (maar wel op dezelfde plaats):

Guyot Bernard, Motta Gianni, Swerts Roger en Zandegu Dino

Onbekende plaats (maar wel op dezelfde plaats):

Durante Adriano en Pingeon Roger.

Scheldeprijs Schoten 30 juli 1968 (waarschijnlijk):

Poppe André, Rosiers Roger en Stevens Julien.

6D Charleroi 15 tot 21 december 1968:

Merckx Eddy (Pistetrui)

De ploeg

Fontpineda-Libertas (1967)

door Jan De Smet

Na het debacle van 1965 ging Libertas in 1966 op minimale schaal door. In totaal waren er nog 16 renners waaronder de buitenlanders Ron Baensch, Amalia Hortelano Poderoso (die ook voor Olimpia en Cuenea reed) en Bruno Sivilotti Pidutti, maar dat waren niet echt renners voor de vaste wegploeg. De Belgen waren Roger De Breuker (die stopte op 3 mei), Robert De Middeleir (die op 21 mei overstapte naar flandria), Hugo De Thaey, Benjamin en Roger De Wilde, Bernard Deville, Fons Hermans, Jérôme Kegels, Jos Matheussen, Eddy Matthynsens, Norbert Meeuws (die in de loop van het seizoen verkaste naar flandria), Romain Robben (op zijn beurt in augustus naar Mann) en Achiel Vandeweyer. Jef Schils stond vermeld op verschillende deelnemerslijsten, maar reed in 1966 niet meer[1]. Op het einde van het seizoen telde de ploeg maar 12 renners meer. Ron Baensch werd 2de op het wereldkampioenschap sprint. Robert De Middeleir werd 2de in Kuurne-Brussel-Kuurne. Hugo De Thaey en Roger De Wilde wonnen elk 1 maal. Bruno Sivilotti Pidutti won de eerste rit in de Vuelta a España en in Erembodegem. Vier overwinningen dus. Libertas sponsorde in de Volta a Catalunya een Spaanse ploeg, Ondina-Libertas, met de Spaanse renners Miguel Pacheco Font (22ste), José Segu Soriano (27ste), Fulgencio Sánchez Montesinos (31ste), Juan Sánchez Camero (23ste), José Martín Colmenarejo (opgave 4de rit), Julio López De La Torre (48ste), José Urrestarazu Munduate (opgave 4de rit) en de Argentijn Bruno Sivilotti Pidutti (opgave 2de rit). Op het einde van het seizoen was er sprake

1 Daar zullen twee zaken een rol in gespeeld hebben:

- In de krant Gazet van Antwerpen van 28 augustus 1965 stond volgend bericht: Beroepsrenner Jef Schils, die een maand geleden tijdens de koers te Nederbrakel door een auto werd aangereden, is nog steeds niet hersteld van de beenkwetsuren die hij opliep. Schils die herhaaldelijk door tegenslagen van dien aard werd getroffen loopt thans nog met krukken en denkt eraan met koersen voorgoed te stoppen.
- Uit Het Belang van Limburg van 18 mei 1966: Het Hof van Beroep te Gent heeft vonnis geveld in de zaak van de doping ten laste van negen wielrenners die in het bezit van opwekkende middelen waren. De renners waren in eerste instantie door de rechtbank te Brugge vrijgesproken, maar het openbaar ministerie ging in hoger beroep. Het hof van beroep sprak de renners André Messelis, Willy De Smet en Gabriël Deloof vrij, maar Henri Van Haesebroeck, Robert De Middeleir, Kamiel Lamote, Dick Groeneweg (Ned.), Georges Decraeye en Jef Schils werden elk tot 2000 fr. boete veroordeeld.

van een samengaan met Ferrys[2]. De liefde van Willy Riem voor Spanje was zelfs eerder, in 1962 al tot uiting gekomen bij een poging om samen te gaan met Licor 43[3].

In 1967 was er een wazig avontuur met het Spaanse Fontpineda. In de Spaanse krant ABC stond eind november 1966 dat er een nieuwe ploeg boven de doopvont werd gehouden door Willy Riem die Fontpineda als sponsor vond. Fontpineda[4] was blijkbaar een Catalaanse bouwpromotor met een hart voor wielrennen. De ploeg kreeg als kapitein Bruno Sivilotti Pidutti en ook Salvador Honrubia Manonelles zou er deel van uit maken, aangevuld met enkele jongere elementen. De ploeg zou alle Spaanse wedstrijden rijden inclusief de Vuelta a España en een tweetal Belgische klassiekers zoals de Ronde van Vlaanderen, Paris-Bruxelles en de Franse klassieker Paris-Roubaix. Daarnaast stond ook de Tour de Belgique op de planning. De eerste wedstrijden, die eerder als test zouden dienen, waren de Vuelta a Levante en de Vuelta a Andalucía. Indien deze test goed zou aflopen, zou gekeken worden om ook Milano-Sanremo te rijden. Er was op dat ogenblik nog geen sprake van Belgische renners. In deze Spaanse ploeg zouden uiteindelijk een drietal Belgen zitten nl. Bernard Adams, Roger Verheyden en Jos Meesters. In andere bronnen werden ook Joseph Henikenne, de Nederlander Henri Lochs, Gaston Hoskens, Roger Vandenbergh en Lucien Willekens vermeld, maar dit kon niet bevestigd worden.

In de Vuelta a Andalucía (12-19 februari) stonden er 3 Belgen, Bernard Adams, Roger Verheyden en Jos Meesters, en 7 Spanjaarden aan de start. Roger Verheyden reed vrij goed in die ronde (3de in rit 1, 2de in rit 2 en 2de in rit 4), maar tijdens de 6de rit kwam hij zwaar ten val en werd bewusteloos naar het ziekenhuis van Sevilla vervoerd. Na twee uur kwam hij weer bij kennis en vroeg om naar het ziekenhuis van Malaga vervoerd te worden waar de Vuelta a Andalucía eindigde.

De dokter raadde dit echter af. De volgende Fontpineda-Libertasrenners kwamen uiteindelijk in de einduitslag: Bernard Adams (16de), Salvador Honrubia Manonelles (18de), Eugenio Lisarde Pérez (24ste), José Urrestarazu Munduate (29ste), Bruno Sivilotti Pidutti (40ste) en Jesús Arau (41ste). Van 27 februari tot 5 maart nam Roger Verheyden deel aan de Vuelta a Levante. Hij werd 3de in rit 4, 2de in rit 5a en 3de in rit 7. Hij werd 43ste in de eindstand. Andere Fontpineda-

2 In 1964 was al eens een samenwerking met Ferrys. Halfweg juni verscheen in de kranten dat Libertas geweigerd werd voor de Tour de France. Libertas had een pact gesloten met Ferrys, dat toegelaten was voor de Tour de France, om de fietsen te leveren voor de renners van Ferrys. De ploeg zou dan omgevormd worden tot Ferrys- Libertas en Willy Riem zou co-sportbestuurder worden. Of er Belgische renners aan de Tour de France zouden deelnemen was niet duidelijk. Maar de Tourdirectie weigerde deze constructie onder het mom dat Ferrys ingeschreven was en niet Ferrys-Libertas.
Voor Libertas was dit een pijnlijke zaak. Zij die het jaar ervoor Rik Van Looy, en door zijn deelname aan de Tour de France, ook deze laatste geholpen hadden, werden nu de wacht aangezet en in de kou gezet. Het gerucht ging zelfs dat Rik Van Looy bij de Tourdirectie zou aangedrongen hebben de ploeg Ferrys-Libertas te weigeren daar hij vreesde dat Libertas via José Pérez Francés zou trachten stokken in de wielen te steken van zijn ambities voor de Tour. “Rik heeft schrik.” verklaarde Willy Riem. Uiteindelijk ging de deal wel door. De renners van Ferrys reden de Tour de France op Libertasfietsen zonder dat de naam Libertas echter op de truien verscheen. De renners kregen hun materiaal de dag voor de start van de Tour waardoor ze de eerste dag wat onwennig op hun nieuwe fietsen zaten. Enkel José Pérez Francés kon ongehavend de eerste rit doorspartelen.

3 Op 25 september 1962 verscheen een bericht in de krant waarin stond dat Willy Riem, sportbestuurder van Libertas, en Jan Spagnaerts, directeur van Libertas, contacten hadden gelegd met de Spaanse wielerploeg Licor 43 met kopman Fernando Manzaneque. De ploeg zou in 1963 als bijkomende kopman Luis Otaño aanwerven. De Spaanse ploeg zou samensmelten met die van Libertas en de officiële aankondiging zou slechts enkele dagen op zich laten wachten.
Het Libertas-gedeelte zou vooral uit jongeren bestaan. De namen van Julien Stevens, Roger Cooreman, Frans Van Immerseel, Frans Brands, Hugo Hellemans en Gust Verhaegen werden vernoemd naast die van de Nederlanders Piet Damen en Jaap Kerstens. Met deze Spaans-Belgisch-Nederlandse kern zou de ploeg kandideren voor de grote internationale klassiekers en de grote buitenlandse ronden zoals de Tour de France en de Vuelta a España. Het werd echter niks. De Licor 43-ploeg hield op te bestaan en een deel van de renners (Salvador Honrubia, Vicente Luque, Fernando en Jesús Manzaneque, Esteban Martín, Raúl Rey en Ramón Sáez) ging over naar een andere Spaanse ploeg, Ferrys, die later in het verhaal van Libertas opnieuw zou opduiken.

4 Er bestaat nog altijd een urbanización genaamd Fontpineda in de buurt van Barcelona.

Roger Verheyden in een Spaans ziekenhuis.

Libertasrenners in de einduitslag: Eugenio Lisarde Pérez (3de) die de eerste rit won en drie dagen de leiderstrui droeg, Marino Gómez (26ste), Fulgencio Sánchez Montesinos (27ste), Salvador Honrubia Manonelles (36ste), Bernard Adams (45ste) en Bruno Sivilotti Pidutti (46ste), winnaar van rit 5a en 2de in de laatste rit. Op 27 maart werd Roger Verheyden nog 2de in de Omloop der Fruitstreek na Rik Van Looy. Op 13 april stond er in het Belang van Limburg i.v.m. de G.P. Eibar: "Wij hadden ook Roger Verheyden verwacht, maar deze heeft de sportgroep van Willy Riem verlaten en is naar huis teruggekeerd op zoek naar een nieuwe werkgever."

Op 17 mei stond er dan in de krant i.v.m. de ploegmaten van Eddy Merckx in de Giro d'Italia: "Ik zal alleen aan sportbestuurder Gaston Plaud vragen dat hij Roger Verheyden meeneemt. Dat mag. Roger Verheyden heeft in België dit seizoen als 'individueel'[5] gereden." Roger Verheyden kwam inderdaad bij Merckx, maar het viel tegen. Roger Verheyden, die speciaal naar de Giro was meegenomen om steun te geven aan Merckx, werd zelfs zeer vroeg gelost. Na een paar ritten kwam hij dan ook buiten tijd aan en mocht terug naar België. Merckx had hem bij zich genomen als persoonlijke helper voor wie hij zelf alle zaken zou regelen zonder daarvoor beroep te doen op ploegleider Plaud. Roger Verheyden, die door Willy Riem ontslagen was, was opgetogen over zijn bevordering tot persoonlijke helper. Aan goede wil ontbrak het hem niet voor de start. Met alleen goede wil geraakt men echter niet ver in een ronde, zelfs al heeft men ooit eens (1964), vooral door regelmaat en opportunisme, de Tour de Belgique voor onafhankelijken gewonnen[6].

Hieruit kan opgemaakt worden dat er zware moeilijkheden waren in de Fontpineda-Libertas-ploeg en dat de renners al vlug eieren voor hun geld kozen. Of ze nu zelf ontslag namen of ontslagen werden is van geen belang. De ploeg verdween van het toneel rond de periode april-mei. Op zijn minst toch voor het Belgisch gedeelte van de ploeg. Bernard Adams, Gaston Hoskens, Jos Meesters en Lucien Willekens kwamen bij Okay-De Torens terecht, Henri Lochs reed voor VRP-Locomotief en Joseph Henikenne en Roger Vandenbergh reden als individueel. De vraag blijft of deze renners, op uitzondering van Adams en Meesters, ooit effectief aangeworven werden door (Fontpineda-)Libertas.

5 Was Roger Verheyden nu ontslagen, had hij ontslag genomen, was hij nooit effectief lid van de ploeg? Er is de foto van Verheyden in een ziekenhuisbed na zijn val waarop hij een Fontpineda-Libertastrui draagt. Hoe kon hij dan als "individueel" geklasseerd staan?

6 Roger Verheyden won in 1967 zijn enige twee koersen uit zijn carrière. Op 28 juli won hij in Boezinge voor Jean-Marie Sohier en Erik Verstraete en op 10 augustus won hij in Buggenhout voor Jan Schröder en Jos van der Vleuten. In 1968, zijn laatste seizoen, reed hij voor Goldor-Gerka. Hij behaalde er geen noemenswaardige resultaten.

Roger Verheyden 2de na Rik Van Looy in de Omloop der Fruitstreek.

Wat het Spaans gedeelte van de ploeg betrof, was er weinig duidelijkheid. Volgende renners, naast Bruno Sivilotti Pidutti en de drie Belgen, reden zeker gedurende een bepaalde periode voor Fontpineda-Libertas: Jesús Arau, Marino Gómez, Amalia Hortelano Poderoso, Ignacio Morata Teruel, Fulgencio Sánchez Montesinos, Salvador Tomás Belenguer, José Urrestarazu Munduate, Juan Marco Vizcaino en Eugenio Lisarde Pérez (ging in de loop van het seizoen naar Karpy). Uit de uitslagen van deze renners kan worden afgeleid dat de ploeg zeker deelnam aan de Vuelta a Andalucía (12/02-19/02) en de Vuelta a Levante (27/02-05/03), de G.P. Muñecas Famosa (25/02-26/02) alsook aan de Vuelta a Mallorca (19/04-23/04). Daarna is er geen spoor meer van een gestructureerde ploeg. Hetgeen een bevestiging lijkt dat de ploeg ophield te bestaan eind april. Jesús Arau, Marino Gómez en Ignacio Morata Teruel beëindigden hun carrière in de loop van, of eind 1967. De anderen bleven, na mogelijks als individueel het seizoen afgemaakt te hebben, de volgende jaren actief.

Er werden nog andere namen vernoemd i.v.m. deze ploeg. Sommigen werden dat jaar geen prof (Francisco Aparisi en Celerino Martínez Castrillo) andere waren gestopt eind 1966 (Rogelio Hernández), nog anderen reden als individueel (Julio De la Torre), weer anderen werden nooit prof (Atalya Canavate, een zekere Guttiérez, Ferna Giuliana en Quitterer Serna). Kortom een spookploeg en een zoveelste, na Licor 43 en Ferrys een derde faliekant aflopend Spaans avontuur van Willy Riem.

Mogelijks werd de Spaanse renner Amalio Hortelano Pedroso nog een tijdje individueel gesponsord door Libertas, maar in feite was 1967 het Waterloo voor Libertas als hoofdsponsor. Libertas bouwde ondertussen sinds 1962 de fietsen voor de ploeg Mann, maar het was Mann die door de wielerinstanties als constructeur aanzien werd (wat hen toeliet in 1966 Grundig als extra-sportieve vennoot aan te trekken). Libertas stond uiteraard nooit op de truien. Er kwam een kleine heropleving begin de jaren 80. Eerst in 1983 als fietsenleverancier van De Freddy Bouwwerken-Rianta/De Bilde- Libertas-Smets met o.a. André Boonen (vader van Tom Boonen), Willy Teirlinck, Stan Tourné en Marcel Van der Slagmolen. In 1984 was Libertas eveneens fietsenleverancier van Euro Soap-Crack Meubelen- Euro Zeep met nog altijd André Boonen en Willy Teirlinck in de rangen alsook Ronny Claes, Patrick Devos, Marcel Laurens, José Vanackere en Ronny Vanmarcke. In 1990 had de derde generatie Spagnaerts geen opvolgers en ging de familie dan maar in op een buitenlands bod[7].

7 Zie ook http://www.inhetwielvaneddymerckx.be/rijwielfabriek_libertas#

Terruzzi - Arnold in recordtijd

door Jan Soens

Op de voorlaatste dag, 7 februari 1957, van het winterseizoen 1956-1957 bracht de renbaan in Kopenhagen het sportief hoogtepunt van een succesvol seizoen. Op het programma stond het Europacriterium dat men het officieuze Europese kampioenschap zou kunnen noemen. Jean Roth - Walter Bucher die zich in het verloop van het winterbaanseizoen, als een van de sterkste ploegen bewezen hadden, moesten wegens een in Parijs opgelopen val van Bucher, de start missen. Valentin Petry - Heini Scholl waren ook niet van de partij, zodat de Duitse hoop alleen bij Edi Gieseler - Manfred Donike beruste.

Voor de jonge Westduitsers was het geen kleine opgave, want iedereen die in de Europese koppelwedstrijden naam en faam had, was aan de start. In het begin van de strijd liep alles optimaal, maar dan had Donike met krampen in de kuit te maken en dus moest Gieseler een dubbele schift draaien. Een strafronde wierp de Duitsers nog verder terug, zodat de ploeg uiteindelijk met drie ronden achterstand op de voorlaatste plaats eindigde. De Fransen Georges Senfftleben - Dominique Forlini beëindigden de wedstrijd wegens een val van Senfftleben evenmin. Hetzelfde met Lucien Gillen die na een kennismaking met de baan, zijn partner Gerrit Schulte alleen liet.

Als sterkste rivalen toonden zich, wat te verwachten was, Fernando Terruzzi - Reginald Arnold en de thuisrijders Kay Werner Nielsen - Evan Klamer. Bij de helft van de wedstrijd voerden Nielsen - Klamer de wedstrijd aan met een ronde voorsprong op het hele veld. Het Italiaanse - Australische koppel had alle moeite om in de omgeving van Nielsen - Klamer te blijven. Maar Klamer kon niet de nodige steun verlenen, en zo konden de Belgen Arsène Ryckaert - Jos De Beuckelaer en uiteindelijk Terruzzi - Arnold weer in de spits oprukken. De twee ploegen hadden in de beginsessie van de race hun puntentotaal aangescherpt en bleven ook in de finale op peil. Nielsen - Klamer moest in de eindstrijd zelfs de tweede plaats aan Ryckaert - De Beuckelaer laten, tot algemeen ongenoegen van het publiek dat met een fluitconcert hun ereronde begeleidde.

Resultaat van het Europacriterium over drie uur:

1. Fernando Terruzzi - Reginald Arnold 36 ptn, 149,2 km (nieuw baanrekord), 49,73 km/h
2. Arsène Ryckaert - Jos De Beuckelaer 23 ptn.
3. Kay Werner Nielsen - Evan Klamer 14 ptn.
4. Keld Leveau - Knud Lynge 6 ptn.
5. Max Carl Jörgensen - Rud Jacobson 2 ptn.
   op een ronde:
6. Rik Van Steenbergen - Miel Severeyns 21 ptn.
7. Emile Carrara - Serge Blusson 11 ptn.
8. Gerrit Schulte (alleen) 8 ptn.
9. Otto Olsen - Kaj Alan Olsen 0 ptn.
   op drie ronden:
10. Edi Gieseler - Manfred Donike 0 ptn.
    op acht ronden:
11. Fritz Ravn - Claus Ove Hansen 0 ptn.

Opgegeven:

Oskar von Büren - Erwin Schweizer

Georges Senfftleben - Dominique Forlini

Lucien Gillen

Senfftleben - Forlini

Arnold - Terruzzi

Van Steenbergen - Severeyns

Nielsen - Klamer

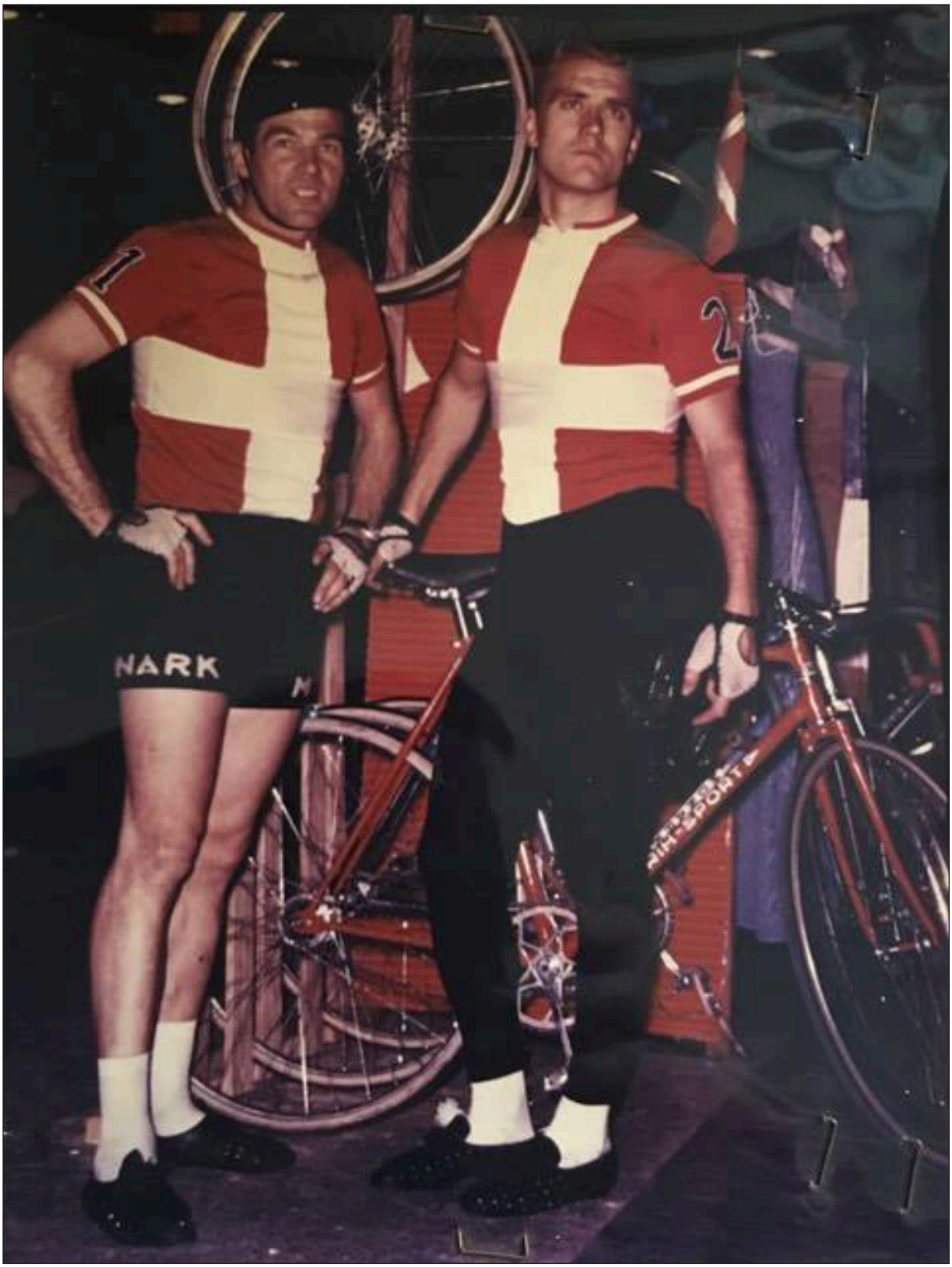

Jörgensen - Jacobson

De wielerdoden van de Hal am Funkturm

door Hans Vandeput

De ‘Dodenbaan’ was de bijnaam van de velodroom gevestigd in de hal ‘AM FUNKTURM’ te Berlijn. Hier vonden de Berlijnse zesdaagsen plaats tussen 1949 en 1953. Na de tweede wereldoorlog had München de eer om de eerste na-oorlogse zesdaagse te organiseren op Duits grondgebied en dit van 1 tot 7 april 1949, gevolgd door Berlijn van 2 tot 8 december 1949.

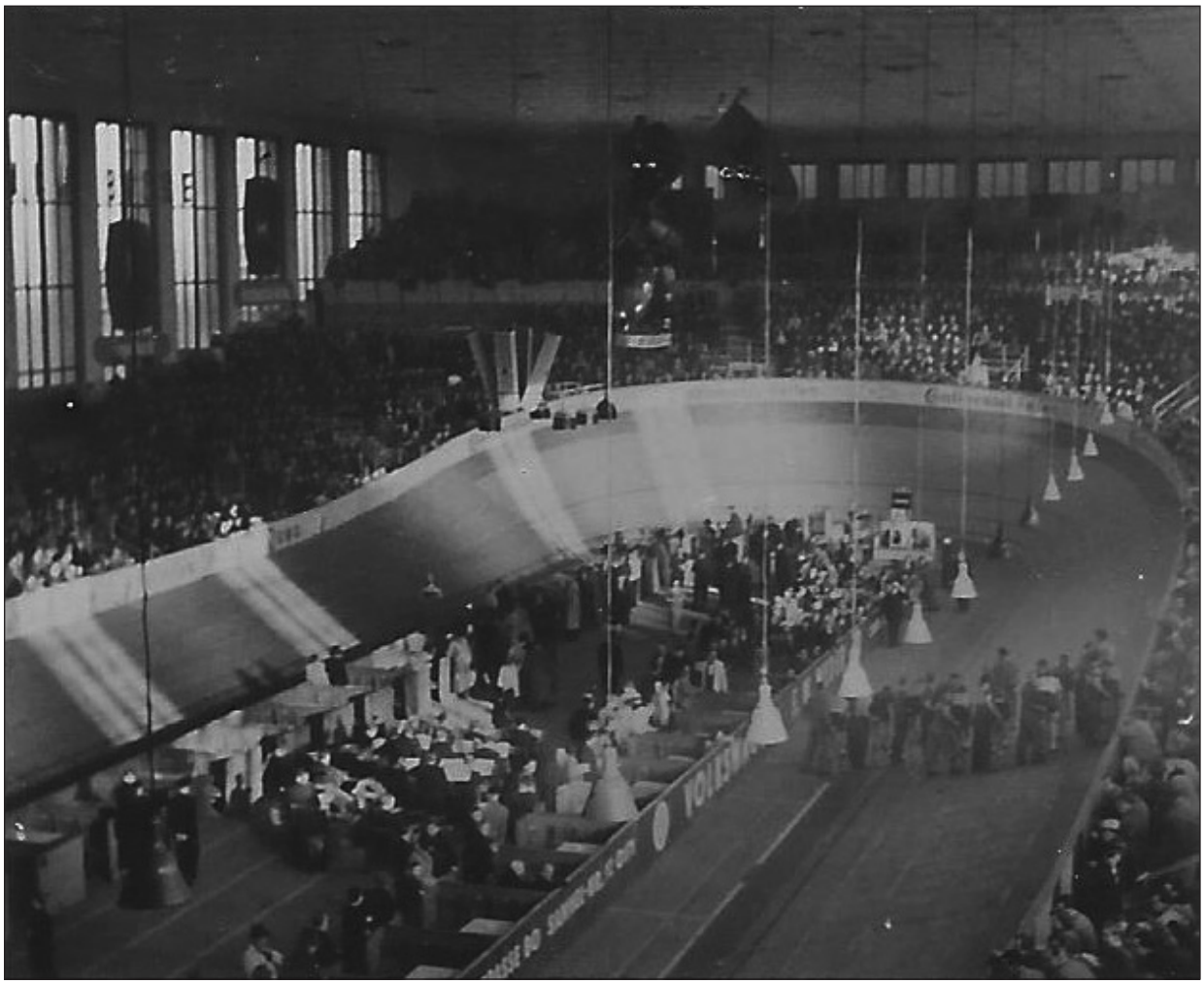

Binnenaanzicht van de Halle am Funkturm

Onder de statige toren ‘AM FUNKTURM’ bevond zich een expohal waarin een mobiele wielerbaan in hout was gebouwd door de architect Clemens Schurmann. Met zijn 159,846 meter en zijn scherpe hoogoplopende bochten was het een van de gevaarlijkste wielerbanen uit die tijd. De gerenommeerde Luxemburgse pistier Lucien Gillen, deelnemer in 1949 en 1951, gaf ooit in een interview te kennen dat men ‘een artiest’ moest zijn om hier het metier van pistier te beheersen.

De Franse oud-renner en latere wielerjournalist Robert Chapatte schreef destijds in een artikel voor het wielermagazine Miroir Du Cyclisme het volgende: “Berlijn was een nachtmerrie. De piste had twee korte rechte lijnen en twee zeer korte bochten van juist 17 meter met een hellingsgraad van 65 %. Dat was een echte muur, een ware dodenmuur. De hechtingspunten onderaan de voorvork op de wielas hadden verschrikkelijk te lijden van de weerstand in de bochten, met vele vorkbreuken tot gevolg.”

Buitenaanzicht van de Halle am Funkturm

Erich Bautz, oud Duits kampioen in verschillende disciplines, heeft altijd geweigerd om deel te nemen aan een zesdaagse in deze velodroom. “Niettegenstaande meerdere voorstellen met zeer lonende contracten, had ik geen zin om mijn leven te wagen in deze tempel” heeft Bautz ooit verklaard in een reportage voor het Duits wielerweekblad Radsport.

Vanaf eind 1953 werd het nieuwe Sportpaleis, gebouwd in de Potsdamer Strasse, de nieuwe locatie voor de 39ste Berlijnse zesdaagse en de competities op de ‘Dodenbaan’ behoorden definitief tot het verleden.

Drie renners verloren het leven onder de ‘Funkturm’: Paul Kroll, Gerrit van Beek en Rudi Mirke.

Paul Kroll ° 02/03/1898 Berlin Neukölnn, † 08/11/1949 Berlin

Paul Kroll startte zijn sportieve loopbaan eerst als roeier alvorens hij voor de fiets koos. Zijn profjaren omvatten drie periodes: eind 1923-1931, 1934-1937 en 1947-1949. Hij bekomt zijn eerste vergunning als prof in november 1923. Hij oriënteert zich hoofdzakelijk op de piste en met zijn trouwe ploegmaat Werner Miethe blinkt hij uit in de diverse ploegkoersen op de Duitse wielerbanen. In de zesdaagsen krijgt hij al gauw de bijnaam ‘de locomotief’, maar ook buiten het ronde ovaal laat hij regelmatig van zich spreken. Hij eindigt 3de in Berlin-Cottbus-Berlin in 1924, 2de in het Duits nationaal kampioenschap 1925, winnaar van de Ronde van Breslau in 1927, 2de in de Ronde van Beieren 1928 en in 1934 wint hij op 36-jarige leeftijd Berlin-Cottbus-Berlin, zijn belangrijkste zege op de weg bij de profs. Eind jaren ‘30 ontfermt hij zich over de jongeren van Radsportverein 1889 Schweinfurt.

Na het einde van de tweede wereldoorlog herneemt hij in 1947 op 49-jarige leeftijd de competitie en onderscheidt zich nog regelmatig in diverse pistewedstrijden niettegenstaande zijn leeftijd.

Het noodlot slaat echter toe op 6 november 1949 in de Sporthalle Am Funkturm te Berlijn tijdens een meeting met op de affiche als titel “1.001 RUNDEN”, een ploegkoers over 1.001 ronden.

Half wedstrijd, nadat er zich eerder al drie massavalpartijen hadden voorgedaan, maakte de ouderdomsdeken van het peloton een zware val wanneer zijn tube van zijn voorvelg springt. Op dat ogenblik was hij gekoppeld aan Sepp Berger nadat zijn oorspronkelijke partner Willi Funda ook al uit de wedstrijd verdwenen was als gevolg van een van de andere valpartijen. Kroll wordt overgebracht naar het hospitaal Westend te Berlijn met een dubbele schedelbreuk en een hersenbloeding. Hij overlijdt er op 8 november 1949 op 51-jarige leeftijd zonder nog bij bewustzijn te zijn geweest en wordt op 14 november ten grave gedragen op het Jakobi Friedhof te Berlin-Neukölnn.

Paul Kroll nam deel aan 18 zesdaagsen en eindigde tweemaal op het podium: in 1927 te Breslau en Dortmund steeds tweede met Werner Miethe als ploegmaat.

De MIFA-ploeg van 1925
Staand v.l.n.r.: Zander-Remold-Noerenberg-Michael
Zittend v.l.n.r.: Pfister-Passenheim-Kroll

Uitslag ploegkoers “1.001 RUNDEN” te Berlijn op 6 /11/1949

1.	Rudi Mirke - Hans Preiskeit	in 3.39’.57”	14 pt.
2.	Gottfried Keller - Sepp Berger	op 3 ronden	21 pt.
3.	Karl Weimer - Heinz Müller	op 4 ronden	10 pt.
4.	Werner Bünzel - Herbert Bresching	op 10 ronden	17 pt.
5.	Günther Pankoke - Werner Holthöfer	op 10 ronden	9 pt.
6.	Georg Voggenreiter - Karl Wiemer	op 11 ronden	8 pt.
7.	Otto Ziege - Heinrich Schwarzer	op 12 ronden	7 pt.
8.	Cor de Best - Günther Schumacher	op 13 ronden	10 pt.
9.	Siegfried Grigat - Erich Zawadski	op 16 ronden	9 pt.

Gerrit van Beek ° 01/11/1923 Zaandam, † 15/03/1951 Berlin

Gérardes, Johannes Willibrodders van Beek, zijn burgerlijke doopnaam, maar beter bekend onder de naam Gerrit van Beek, debuteert als wielrenner in 1943. Na 18 overwinningen als liefhebber schaft hij zich in 1948 een vergunning als prof aan. Het hoogtepunt van zijn carrière als amateur is ongetwijfeld de bronzen medaille op het WK voor amateurs op de weg in 1947. Hij voelt zich echter ook altijd in zijn sas op de diverse wielerbanen en met zijn vriend en landgenoot Arie Vooren onderscheidt hij zich in meerdere pistemeetings en zesdaagsen. Samen met Vooren neemt hij deel aan de zesdaagsen van New York en Washington in 1948 waarbij het duo een 3de plaats bezet in New York. Terug uit de States nemen Van Beek-Vooren in 1949 deel aan de zesdaagse van München en eindigen 3de achter Naye-De Pauw en Oubron-Dore. Van Beek is ook een goede achtervolger en behaalt in 1949 een 2de plaats in het NK en in 1950 een 3de. In 1948 eindigt hij 5de in de Ronde van Nederland waarin hij de 8ste rit wint en in 1949 wint hij de 10de rit, wordt 18de in Milaan-San Remo en 9de in het NK op de weg. Van dan af aan legt hij zich vooral toe op het pistegebeuren. Aangeworven voor de lente-editie van de 34ste zesdaagse van Berlijn in 1951 laat het duo Van Beek -Vooren niet in zijn kaarten kijken en verdedigt zich uitstekend midden de andere koppels. Op zondag 11 maart 1951, de derde dag, maakt Van Beek een zware val rond 22.30 u. na een bandbreuk bij het uitkomen van een bocht. Overgebracht naar het ziekenhuis met zware hersenletsels en niettegenstaande een chirurgische ingreep, overlijdt hij op donderdag 15 maart 1951 om 11.15 u. in het Westend hospitaal te Berlijn.

Vooren werd na het uitvallen van Van Beek gekoppeld aan Harry Saager, die op zijn beurt Berger verloren had na eveneens een valpartij, doch, te diep onder de indruk van wat zijn maat Van Beek overkwam, trad hij de volgende dag niet meer aan.

Gerrit van Beek en Arie Vooren

Gustav Kilian-Heinz Vopel

Uitslag 34ste zesdaagse Berlijn

1.	Gustav Kilian - Heinz Vopel		127 pt.
2.	Fernando Terruzzi - Severino Rigoni	op 1 ronde	287 pt.
3.	Guy Lapébie - Lucien Gillen	op 1 ronde	135 pt.
4.	Ernest Thijssen - Maurice Depauw	op 2 ronden	402 pt.
5.	Hans Preiskeit - Roger De Corte	op 3 ronden	334 pt.
6.	Jozef Kolbeck - Theo Intra	op 4 ronden	254 pt.
7.	Otto Ziege - Robert Naye	op 5 ronden	490 pt.
8.	Lothar Ehmer - Werner Holthöfer	op 5 ronden	210 pt.
9.	Waldemar Knoke - Diethmar Nothdurft	op 8 ronden	216 pt.

Rudi Mirke ° 16/06/1920 Breslau, † 10/12/1951 Berlin

In zijn geboortestad Breslau ontpopte Rudi Mirke zich als een talentvolle renner. Als liefhebber in de oorlogsjaren verwierf hij de nationale titel in de tandemdiscipline in 1943 en 1944 met telkens Georg Voggenreiter als partner en wordt in 1944 Duits kampioen op de weg. Na de tweede wereldoorlog vestigt hij zich samen met zijn vriend en collega Hans Preiskeit in München.

Net zoals zijn vriend en trouwe ploeggenoot Hans Preiskeit met wie hij meerdere ploegkoersen en zesdaagsen betwistte, wordt Rudi Mirke ook geconfronteerd met de gruwelen van het oorlogsgeweld. Hij wordt met zijn eenheid naar het Oostfront gezonden in de herfst van 1944 en wordt pas in november 1945 als krijgsgevangene vrijgelaten door de Russen. Hij bevindt zich in een erbarmelijke fysieke toestand en difterie heeft zijn zenuwstelsel compleet verlamd. Hij kan zich noch voortbewegen, noch praten. Zijn ijzeren wil en zijn liefde voor de wielersport brengen hem terug op de koersfiets halverwege 1946, veel vroeger dan voorzien. Hij neemt meteen een profvergunning en wordt in 1946 met Harry Saager en in 1947 met Hans Preiskeit Duits kampioen in de

Hans Preiskeit-Rudi Mirke

100 km ploegkoers. Hij blinkt ook uit in sprintnummers waarin hij verschillende medailles behaalt, driemaal brons in het Duits kampioenschap in 1947, 1948 en 1949. Het noodlot treft hem opnieuw op 1 december 1951 tijdens de 35ste zesdaagse van Berlijn op de wielerbaan van de Sporthalle Am Funkturm. Gekoppeld aan zijn eeuwige compagnon de route Hans Preiskeit, komt Mirke tijdens een jacht in een ploegkoers ten val om 23.00 u. als gevolg van een voorvorkbreuk. Met een hersenbloeding wordt hij overgebracht naar een ziekenhuis. Op zijn ziekenbed roept hij regelmatig half bewusteloos “Laat me doorgaan, ik moet Hans aflossen (Preiskeit), hij rijdt al veel te lang alleen verder”. Rudi Mirke sluit voorgoed zijn ogen in het Westend hospitaal te Berlijn op 10 december 1951 rond 9.00u. in de morgen op 31-jarige leeftijd. De uitstrooiing van zijn as heeft plaats op de begraafplaats van Berlin-Blitz op 29 januari 1952, in het bijzijn van een aanzienlijke delegatie collega- renners. Erich Zawadski draagt de urne naar de strooiweide en Herbert Weinrich en Heinz Ziege leggen de overwinnaarskrans neer die de Franse winnaars Carrara-Lapébie schonken met als opschrift “Notre cher camarad Rudi Mirke”. Jean Roth, oorspronkelijk gekoppeld aan Theo Intra, vormde na het uitvallen van Mirke ploeg met Preiskeit. Rudi Mirke reed 14 zesdaagsen en stond tweemaal op het podium: in 1950 te Berlijn met Preiskeit en in 1951 te Münster met de Zwitser Jean Roth, telkens derde.

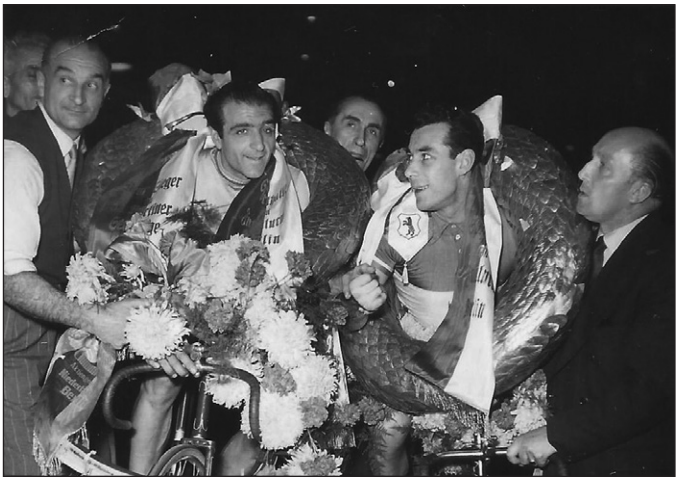

Guy Lapébie-Milo Carrara

Uitslag 35ste zesdaagse Berlijn

1.	Milo Carrara- Guy Lapébie		437 pt.
2.	Alfred Strom - Reg Arnold		285 pt.
3.	Walter Bucher - Armin Von Büren	op 1 ronde	254 pt.
4.	Jean Roth - Hans Preiskeit	op 2 ronden	525 pt.
5.	Robert Naye - Ernest Thijssen	op 2 ronden	370 pt.
6.	Heinz Zoll- Arie Vooren	op 2 ronden	137 pt.
7.	Otto Ziege - Jozef Kolbeck	op 5 ronden	127 pt.

Bronnen:

- Diverse nrs. van het Duitse tijdschrift RADSPORT
- Illustrierter Radsport und Motorradsport van 12/03/1951
- De Mannen van de Nacht, 100 jaar zesdaagsen van Roger De Maertelaere, uitgeverij de Eecloonaar, 2000
- Rundenkreisel und Berliner Luft van Werner Ruttkus en Wolfgang Schoppe, uitgegeven in eigen beheer (Werner Ruttkus), 2011
- Foto's uit privé-collectie

Links Karl WEIMER en rechts Karl WIEMER, komen voor in de uitslag van 1001 ronden en worden stelselmatig met elkaar verward in uitslagen en foto's

Promotiekaart voor de 34ste Berlijnse Zesdaagse

Promotiekaart voor de 35ste Berlijnse Zesdaagse

De Van Impe dynastie (Deel 1)

100 jaar een Van Impe in de wielerpelotons[1]

door Marcel Baetens

Van links naar rechts: Jozef, Robert, Achille, Constant en Remy

1 Met dank aan Freddy en Marcel Van Impe.

Inleiding

Philemon van Impe (geboren 1877) huwde in Mere met Philemona van Wesemael op 23 januari 1901. Zij kregen 9 kinderen: Cyrille Van Impe - Remy Van Impe - Constant Van Impe - Robert Van Impe - Jozef Van Impe - Achille Van Impe - Frans Van Impe - Bertha Van Impe - Maria Van Impe.

Dit zou het begin worden van de dynastie Van Impe, uniek in de wielergeschiedenis. Gedurende 100 jaar bevolkte een Van Impe (of een afstammeling) de wielerpelotons.

De eerste generatie

Remy Van Impe – 'Maroc', die nooit in Marokko reed[2]

Remy Van Impe

Laten we onmiddellijk starten met het wegwerken van een wijdverspreid misverstand. Ik laat graag Freddy Van Impe, de zoon van Remy aan het woord: "De naam Maroc heeft mijn vader zomaar gekregen toen iedereen een bijnaam had; een van zijn broers is heel zijn leven aangesproken met 'patat'. Alhoewel mijn vader nooit in Marokko koerste staat hij toch in een van de naslagwerken met een 3de plaats vermeld. Dat zou Alger-Duzzan-Alger geweest zijn". (Ondertussen is die erelijst aangepast en is de naam van Remy geschrapt).

Remy werd geboren in 1904 op 12 november en begon na WO 1 bij de jeugd in de lokale straatkoersen te rijden. We vinden hem voor het eerst terug in de uitslagen in 1921. Al heel snel werd duidelijk dat hij meer dan doorsnee talent had.

Dit was ook dr. Tistaert, de vader van de wielersport in de Denderstreek al opgevallen, die meer dan lovend over Remy schreef in de "Sportwereld"[3].

In 1924 en 1925 behaalde hij zo'n mooie resultaten bij de juniores (de huidige beloften) dat hij in de kranten bestempeld werd als een van de grote opkomende talenten. Hij won in juli 1925 onder meer de toen befaamde Grote Prijs Bergougnan voor juniores.

2 Met dank aan wielerverzamelaar Frans Nauwelaerts voor de foto.
3 Sportwereld d.d. 7 december 1923.

In 1926 reed hij een schitterende Ronde van België voor onafhankelijken met twee top tien plaatsen (derde en vierde) en hij werd op 29 augustus 1926 hiervoor uitgebreid gehuldigd.

Uit de Denderstreek

Het sport maakt meer en meer vooruitgang in onze streek, tot in de kleinste gemeenten is 't door gedrongen, overal worden koersen op touw gezet en jonge renners aangekweekt. Tusschen deze hebben wij zeker de gemeente *Meire*, waar velomaker *A. De Wolf* er sinds twee jaren aangekomen, jonge renners in gang zet.

Wij hebben er vooreerst *Remi Van Impe*, een felle kerel die als onderbeginneling schoone koersen leverde, maar tegen veel ongelukken te kampen had, hij nam deel aan Brussel-Oostende en ondanks eenen val tusschen Gent en Aalst, zich nog eervol plaatste. Toekomend jaar zal hij aan de groote beginnelingenkoersen deelnemen, daar zal men met af te rekenen hebben toekomend jaar, evenals met *Cyriel Matthys*, die ook maar zoo jong is.

In 1927 stapte hij over naar de profs bij het merk J-B Louvet en beleefde hij zijn topjaar[4].

In april werd hij schitterend tweede in de loodzware Ronde van België achter Leopold Matton, maar voor kleppers als Fred Hamerlinck en de latere tourwinnaar dat jaar, Nicolas Frantz.

1.	Léopold MATTON (Bel)	in 39h06'05"
2.	Rémy Van Impe (Bel)	10'56"
3.	Jozef Dervaes (Bel)	11'02"
4.	Jean De Busschere (Bel)	11'43"
5.	Alfred Hamerlinck (Bel)	12'33"
6.	Adolphe Van Bruane (Bel)	13'05"
7.	Lode Muller (Bel)	13'12"
8.	Henri Hoevenaars (Bel)	13'47"
9.	Omer Vermeulen (Bel)	14'52"
10.	Pé Verhaegen (Bel)	16'42"
11.	Jan Mertens (Bel)	20'10"
12.	Nicolas Frantz (Lux)	21'30"
13.	Auguste Baumans (Bel)	23'14"
14.	Louis Delannoy (Bel)	23'57"
15.	Marcel Heselmans (Bel)	24'19"[5]

In de Scheldeprijs in Schoten snelde hij in een spurt met drie naar een schitterende derde plaats achter Georges Ronsse, die het jaar later WK zou worden en Armand Van Bruane.

Op 6 september was hij in Brasschaat mee in de selecte kopgroep voor het Belgisch kampioenschap. Het werd een echte afvallingskoers waarbij o.a. Don Fredo Hamerlinck (mede door pech) en 'ijzeren' Denis Verschueren, de reus van Itegem op het einde moesten lossen. Het werd tenslotte een spurt met vier, gewonnen door Gust Mortelmans voor 'Potter' Delbeque, Leopold Matton en Remy Van Impe. Achteraf werd Matton nog gedeclasseerd, zodat in de officiële statistieken Remy als derde van dit BK mag geciteerd worden[6].

Remy Van Impe

4 Met dank aan mijn betreurde vriend en wielerverzamelaar Jozef Hamels voor de foto.
5 Bron: http://www.memoire-du-cyclisme.eu/
6 Bron: Sportwereld d.d. 10 oktober 1927

In 1928 won hij voor een massa volk in zijn eigen Mere en werd hij achtste in het Belgisch kampioenschap.

In Mere waren het geen 'pannenkoeken' die hij klopte. Lees zelf maar:

1. Van Impe Remy
2. Dossche Aime
3. Dewaele Maurice
4. Wauters Jef
5. Van Rysselberghe Bernard
6. Van Bruaene Armand
7. Cornelis Henri
8. Matton Leopold
9. Van Craenenbroeck Edmond
10. Maes Alexander

B. W. B.

SPORTKOMITEIT VAN 5 OCTOBER

1. — Belgisch Baankampioenschap te Brasschaet. — Na kennis genomen te hebben van het verslag der kommissarissen, wordt er besloten :

a) Juul Matton wordt uit koers gezet om zijn broeder, Leopold Matton, geholpen te hebben ;

b) Leopold Matton wordt insgelijks uitgesloten om een rijwiel van zijn broeder gehad te hebben (ingerichte dienst) ;

c) 100 frank boet aan Delbecque en evenveel aan Verschueren Denis, om van rijwiel veranderd te hebben met een toeschouwer, alhoewel aan hun rijwiel niets stuk was.

Bijgevolg worden de uitslagen als volgt goedgekeurd :

1. Mortelmans (K.A.B.C.) ; 2. Delbecque J. (Baanbrekers Harlebeke) ; 3. Van Impe (Sportclub Denderstreek) ; 4. Verschueren (K. A. B. C.) ; 5. Debaets G. (individueel) ; 6. Sellier F. (V. C. Gembloutois) ; 7. Haemerlinck (Colonial Sportif) ; 8. Hoevenaers H. (K. A. B. C.) ; 9. Decorte (Colonial Sportif) ; 10. Dossche A. (Colonial Sportif) ; 11. Van Bruaene A. (individueel) ; 12. Omeye (De Leyezonen) ; 13. Meeuwis Jan (K. A. B. C.) ; 14. Hesselmans (Antwerp W. en S.).

Remy bereidde al heel snel zijn 'reconversie' voor naar het gewone leven en opende een fietsenwinkel annex café, waar het lokaal gevestigd was van de 'Lustige Trappers' (die nu nog steeds de kermiskoers in Mere organiseren). Hij zou nog tot 1931 actief blijven in het peloton en … toen stond broer 'Stant' al klaar om de fakkel over te nemen. Zijn populariteit was op een bepaald moment zo groot dat er in de Denderstreek een liedje over hem gemaakt werd dat gezongen werd door marktkramers[7].

Lied van Remi Van Impe

Zangw.: Mont' la d'ssus (zie p. 22)

In 't Mereland mijn vrienden
Daar woont er een coureur
Die gaat in koersen rijden
In 't ronde uren ver
En zijn er geen malheuren
Dan staat het zeker vast
Van Impe komt van veuren
Den eersten heeft hij vast
En laat ons op dit feest
Eens zingen blij van geest
En hulde brengen aan Van Himpe
Om ter meest

Onlangs hier in het ronde
Was er een grote koers
Van Impe kwam toegevlogen
Den eersten ver vooruit
Eenieder stond te kijken
Vroeg stil aan zijn gebuur
Waar zou die tweede blijven
Ze schillen straks een uur
En eindelijk kwamen ze toe
Hijgend gelijk een koe
Van Impe stond te lachen
Hij was nog niet eens moe

Refrein
En Van Impe, en Van Impe
Zal de sport in Mere doen herleven
Gelijk waar, gelijk hoe
Hij komt altijd schoon den eersten toe
Nog een jaar, nog een jaar
En de groten zullen moeten beven
Op klapdorp, Maes en kant
Krijgt hij de bovenhand
Want de sport die is zijn leven

7 Cfr. Hessel (R.), Duvels op de kasseien - Marktliederen over de wielersport, VKH Torhout, 2012, p. 190.

Constant ‘Stant’ Van Impe - de man die een eigen fietsmerk op de markt bracht

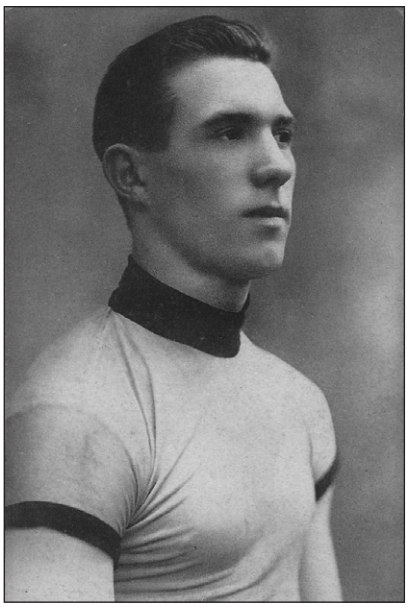

Constant ‘Stant’ Van Impe

Stant werd geboren op 1 januari 1911. Hij begon te koersen op 18 maart 1928; hij won bij de beginnelingen dat jaar 11 koersen. In 1929 ging hij over naar de juniores nadat hij nog eens 11 koersen gewonnen had bij de beginnelingen. Bij de juniores won hij in het laatste seizoensgedeelte nog achtmaal. In 1930 won hij als junior 13 koersen. Hij zegevierde te Kortrijk, Hakendover, Zonnegem, Deftinge, Mere, Hekelgem, Erembodegem, Anzegem, Denderhoutem, Hillegem (met 10 minuten voorsprong), Ninove, Ronse, Brussel-Liedekerke en terug.

In 1931 werd hij onafhankelijke en won op schitterende wijze de Ronde van Vlaanderen in 1931[8].

Zijn intrede bij de profs was zeker niet min. In de Ronde van België streed hij gedurende de ganse wedstrijd vooraan en na de laatste rit stond hij ex aequo tweede met zes andere renners. Deze zes werden na de aankomst van de laatste rit verplicht om op de piste van de Heizel te spurten voor de tweede plaats. Zo eindigde Stant uiteindelijk zesde. In het kampioenschap van België eindigde hij op de 7de plaats en de Ronde van Vlaanderen sloot hij af als 18de In 1933 werd hij vierde in de semi-klassieker Antwerpen-Jupille. Hij bleef zich verzorgen als geen ander, maar grote uitslagen zaten er op de weg niet meer in. Stant richtte zich meer en meer op het lokale kermiscircuit en groeide ook uit tot een prima veldrijder. Zo won hij in 1935 de toen zeer prestigieuze cyclocross op de Boechoutberg in Erembodegem[9].

Constant Van Impe als winnaar van de Ronde van Vlaanderen voor onafhankelijken in 1931

8 Met dank aan Frans Nauwelaerts voor de foto.
9 Met dank aan Frans Nauwelaerts voor de foto.

Stant bleef actief in de pelotons tot 1939, waarna hij als begeleider optrad voor zijn jongere broer Achille (die bij hem inwoonde) en bovendien begon hij in Haaltert een drukbeklant café en later een alom gekende fietsenhandel waar hij zijn eigen fietsenmerk verkocht dat de naam 'RODET' droeg naar de beginletters van de namen van zijn kinderen. Raymond en Odette. Stant zou later ook nog de jonge Maurice Meuleman begeleiden.

Ook over hem werd er een liedje gemaakt dat in de streek vrolijk werd meegezongen[10].

Stant Van Impe na de jaarlijkse veldrit van Erembodegem als overwinnaar.

10 Bron: http://www.wreed-en-plezant.be/wrdprs/2011/10/het-lied-over-den-coureur-constant-van-impe/ naar De Vuyst (J.) "Marktzangersliederen uit Erpe-Mere", Heemkundige Kring Erpe-Mere, 1984.

Het lied over den Coureur Constant Van Impe

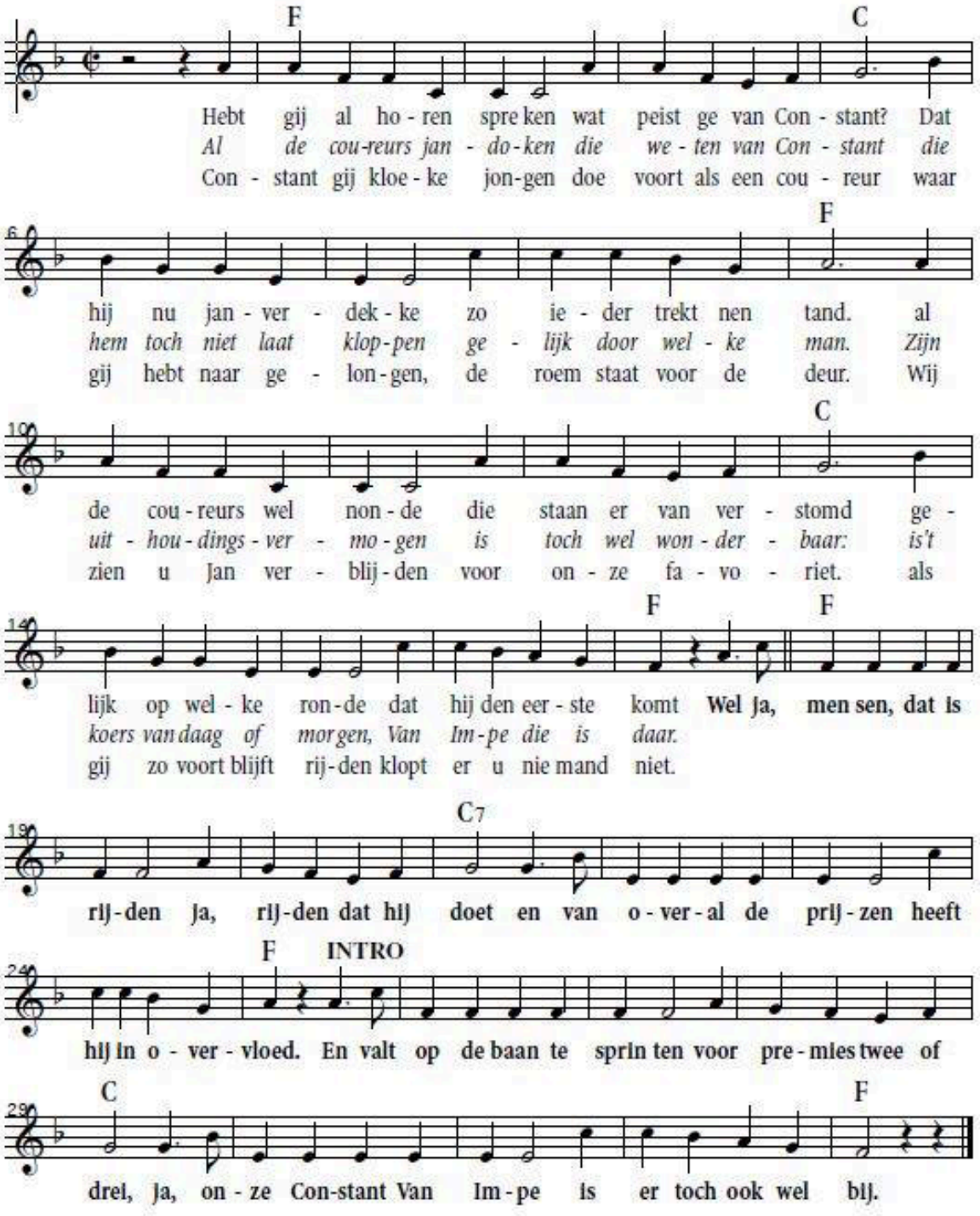

tekst gevonden in "Marktzangersliederen uit Erpe-Mere" van Julien De Vuyst

15-06-2009 Overwinning in de Ronde van Vlaanderen voor Onafhankelijken, 1931 Wreed & Plezant

Robert Van Impe - 'De Plek' met een vinger te kort

Ik heb oudere wielerliefhebbers steeds horen vertellen dat van de broers Remy, Stant en Robert, deze laatste wellicht de meeste klasse had … maar ook het minst graag trainde.

Vandaar wellicht dat Robert (wiens bijnaam 'De Plek' was) na een schitterende carrière bij de juniores, waar hij koersen aan de lopende band won, bleef steken als onafhankelijke en nooit prof werd.

Over Robert en Stant vertelde zijn neef Freddy Van Impe nog volgende tragikomische anekdote: "Stant en Robert moesten als kind houthakken om 's morgens de stoof aan te steken. Robert legde om te spelen zijn middelvinger op het kapblok en zei tegen zijn broer: "Ge durft niet". En Stant dacht: "Hij trekt hem wel weg"; De bijl kwam naar beneden en daar lag de middelvinger op het blok. De Plek (mijn dooppeter, dixit Freddy) heeft het zijn ganse leven met eentje minder moeten stellen!"

Robert na één van zijn overwinningen bij de juniores in Erembodegem[11].

Robert Van Impe als winnaar in de koers voor junioren te Erembodegem naast Dr. Tistaert.
In de foto rechts aan de leiding van de groep.

11 Met dank aan Frans Nauwelaerts voor de foto.

Jozef 'Jef' Van Impe - de vader van Philemon, Marcel, Lucien, Raymond, Roger en Frank[12]

Toen Philippe Maertens nog bij VTM werkte, verklaarde hij ooit dat hij het Lucien zelf gevraagd had en dat dit dus het definitieve antwoord was op de vraag of de pa van Lucien nog gekoerst had: "Achille, Constant en Remy zijn drie broers. Een vierde broer van hen, Jozef is de vader van Lucien en Frank. Dus, de vader van Lucien heeft nooit gekoerst. Wel zijn broers, de nonkels van Lucien dus. Ondertussen is Kevin, de zoon van Frank, ook reeds prof."

Ofwel heeft Philippe Maertens het zeer stilletjes gevraagd ofwel is dit compleet gelogen, want het is een vaststaand feit dat de vader van Lucien in de jaren 1935 tot 1939 een vrij goeie nieuweling was die regelmatig zijn koers won in de Denderstreek. In bijlage de kop van een artikel uit de 'Sportwereld' van 4 maart 1939 waarin men uitgebreid verslag uitbrengt over de vijf koersende broers Van Impe.

Wielersport in het bloed van een Vlaamsche familie

De vijf broeders Van Impe op het koersrijwiel

Zestienjarige Achiel kan al « uit de voeten »

Bij de Van Impe's te Mere, waren 7 jongens en 2 meisjes. Vijf van deze kinderen zijn tot renner uitgegroeid. Een zeldzaamheid, die we wel eens van dichtbij mogen beschouwen.

We gaan enkele bijzonderheden opgeven over elk, hierbij de oudsten den voorrang; gevend. Eerst gaat het over Remi, den volgen Stant, Robert, Jef en Achiel.

REMI VAN IMPE

Remi is nu 33 jaar. Hij houdt op den Cauwenberg te Mere een bloeiendem velocinkel open; heeft een welbekkant sport-

De vijf gebroeders Van Impe. — V.l.n.r.: Jozef, Robert, Achiel, Constant en Remi

Over Jozef schreef de verslaggever toen: "Jef Van Impe werd geboren den 24en Maart 1917; hij begon te koersen in 1935 (n.v.d.a. ik vond hem eind 1934 al terug in de uitslagen); hij won in 1936 tweemaael (sic) te Kerksken, verder ook te Herzele, St. Lievens-Essche, Borsbeke, Vlierzele en Mere. Jef behaalde 't volgende jaar negen overwinningen. In Augustus 1937 werd hij te Brussel kanonnier. Gansch het seizoen 1938 ging hierdoor verloren. Hij was maar pas van 't leger terug of hij wipte zich op de fiets. Hij won op het einde van 't seizoen nog een koers te Aaigem; was 2e te Nieuwerkerken, 4e te Kerksken, 6e te Haaltert-Eede, & te St. Antelinks. Jef woont te Mere bij zijn broeder Henri. Hij is zich flink aan het oefenen voor 't nakend seizoen. Als het gaat, wordt hij junior, hetgeen we hem van harte wenschen."

12 Roger voetbalde liever dan koersen en ook Raymond heeft het maar heel even geprobeerd als renner.

Achille ‘Sjilleken’ Van Impe. Hij nam zijn koersfietsen zelfs mee naar het rusthuis

Achille Van Impe

Ook de jongste van de eerste generatie schopte het tot prof. Mede door een gebrek aan sprint kon Sjilleken in de vijf jaar dat hij prof was (van 1947 tot 1952) geen enkele wedstrijd winnen en blijft zijn palmares beperkt tot talrijke ereplaatsen in het lokale circuit. Merkwaardig detail. Voor zijn laatste seizoen stond hij bij de B.W.B. ingeschreven als uitkomend voor het merk RODET, het fietsmerk van zijn broer Stant.

Maar fietsen bleef hij doen en … toen hij in 2012 op 90-jarige leeftijd diende te verhuizen naar een serviceflat in Aalst, wilde hij dit enkel doen op voorwaarde dat zijn 8 (acht) koersfietsen meekonden![13]

Ex-wielrenner Chilleke Van Impe kon op zijn 90ste geen dag zonder kilometers af te leggen.

13 © Het Nieuwsblad online d.d. 21/06/2012

Jef en Julia met hun zes zonen bij het huwelijk van Frank V.l.n.r. Philemon, Raymond, Lucien, Marcel, Roger en Frank

(wordt vervolgd)

Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich (deel 2)

door Jan Soens

1959 (februari) met Karel De Baere

De 6de zesdaagse van Zürich in 1959 sloot het Europees winterseizoen in de piste af en kon zich beroepen op een flinke bezetting om ook ditmaal een flink succes te kennen. De zesdaagse liep van donderdag 26 februari tot 4 maart 1959. De directie van het Hallenstadion had trouwens de nodige ervaring om het sportieve te koppelen aan ontspanning in een varietéprogramma waar muziek, dans en attracties elkaar opvolgen. Het voorspel van de zesdaagse werd inderdaad niet gevormd door wielerspektakel maar door een ijshockeywedstrijd waar Canadezen van Zwitserland het opnamen tegen een alliantie van Zürich - Davos. IJshockey was trouwens de favoriete sport van de Zwitsers en aldus rekende men op een drukke toeschouwersmassa op de openingsdag. Verder zou deze zesdaagse weer een paar vette premies te betwisten geven. Op vrijdag was er een 100 minuten ploegkoers waar de winnaars een premie van 4.000 Zwitserse Frank incasseerden. Op maandag had de sprint voor de auto plaats, met een waarde van 8.600 Zwitserse Frank.

Wat de ploegen betreft waren het de klassieke koppels zoals Kaj Werner Nielsen - Palle Lykke Jensen, Jean Roth - Fritz Pfenninger, Rik Van Steenbergen - Miel Severeyns, Gerrit Schulte - Peter Post en Émile Carrara - Georges Senfftleben die het opnamen tegen Ferdinando Terruzzi - Mino De Rossi, Walter Bucher - Reg Arnold, Armin von Büren - Klaus Bugdahl en Oscar Plattner - Dominique Forlini en de Zwitserse koppels Rolf Graf - René Strehler, Eugen Walliser - Elmar Gassner, Max Meier - Emil von Büren en Peter Tiefenthaler - Walter Favre. Onze landgenoten Karel De Baere en Roger De Corte waren gekoppeld aan Max Wirth en Oskar von Büren[1]. Op de openingsavond meldde Klaus Bugdahl zich ziek en werd in laatste instantie vervangen door de Fransman Jean Brun.

Karel De Baere

1 Er stonden dus drie broers Von Büren aan de start:

- 1) Armin von Büren (Zürich, 20 april 1928) was professioneel wielrenner van 1948 tot 1962. Hij was vooral succesvol als zesdaagse wielrenner. Hij heeft in totaal 13 zesdaagse overwinningen op zijn naam staan op 58 deelnames. Van deze 13 overwinningen heeft hij er 7 samen met zijn landgenoot Hugo Koblet behaald. Ook was von Büren succesvol in andere disciplines van de baansport. Zo werd hij in 1957 en 1959 Kampioen van Zwitserland op de sprint (2de in 1949-51-52 (Oskar werd 3de)-53-54-55, 3de in 1948 en 4de in 1960-61). In 1953 en 1954 won hij het Europees Criterium Ploegkoers, beide keren met Hugo Koblet als koppelgenoot (3de in 1949 eveneens met Koblet) en in 1957 won hij het Europees Criterium Omnium. Verder vestigde hij op 16 december 1956 in het Hallenstadion te Zürich een nieuw wereldrecord over 1 km met vliegende start en bracht dit op een tijd van 1'01"60/100sten. In 1954 werd hij ook 2de in het Zwitsers kampioenschap 1/2 fond. Hij is verder actief geweest op de weg, maar dan vooral in eigen land. Zijn belangrijkste zeges behaalde hij in de wegwedstrijd Tour du Lac Léman die hij zowel in 1951 als ook in 1953 wist te winnen. Door een zware val tijdens de zesdaagse van Zürich in 1960 kwam Armin von Büren nooit meer tot de prestaties die hij hiervoor behaalde en in 1962 moest hij zijn loopbaan dan ook vroegtijdig beëindigen.
- 2) Oskar von Büren (Zürich, 27 maart 1933) was professioneel wielrenner van 1953 tot 1962. Hij was vooral op de piste actief. Hij reed 10 zesdaagsen. In 1955 werd hij 3de in het Zwitsers kampioenschap sprint (Armin werd 2de). In 1957 werd hij Zwitsers kampioen ploegkoers met Erwin Schweizer. In 1959 werden ze 2de. In 1959 werd hij 2de en in 1960 3de in het Zwitsers kampioenschap 1/2 fond. In 1955 behaalde hij ook een 53ste plaats in de Vuelta a España. In 1958 werd hij 3de en in 1957 6de in het Zwitsers kampioenschap op de weg.
- 3) Emil von Büren (Zürich, 1 november 1934) was professioneel wielrenner van 1957 tot 1963. Hij was vooral op de piste actief. Hij reed 6 zesdaagsen. In 1962 werd hij 3de in het Zwitsers kampioenschap sprint.

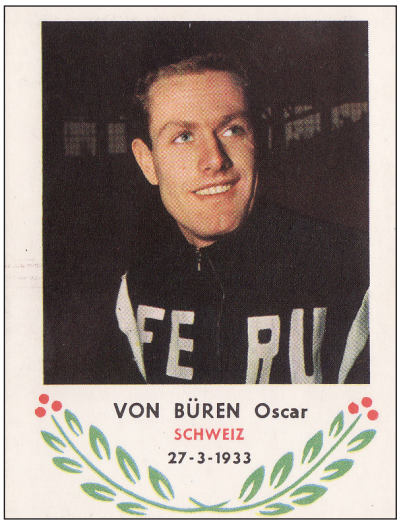

Karel De Baere was een Waaslandse renner, die vooral in het lokale circuit geducht was als sprinter. Hij behaalde in totaal 46 eindzeges als beroepsrenner. In de winter was hij ook actief op de piste en in zesdaagses waar hij er door de band aan een viertal deelnam, voornamelijk op Belgische bodem. Onmiddellijk na de start zochten Graf - Strehler de premie voor de eerste winstronde, maar slaagden er niet in. Het waren de Denen Nielsen - Lykke die de ronde en de premie pakten, terwijl Meier viel, maar zonder verdere gevolgen. Roth - Pfenninger kwamen na een kwartier mee aan de leiding. Onze landgenoot, Karel De Baere, gekoppeld aan Wirth, oogste veel applaus in de eerste jacht, met zijn bijzonder attractieve manier van rijden. Na de eerste openingsuren bevonden zich zes koppels aan de leiding. Men meende dat daarmee de dag kon afgesloten worden, maar even voordat de Sporthalle ontruimd werd en de eerste nacht zou eindigen, ontketenden de kleintjes Walliser - Gassner en Armin von Büren - Brun een verrassende jacht. Op vrijdagmorgen bevonden zich uiteindelijk drie koppels in de nulronde: de twee ploegen die reeds aangehaald werden samen met Arnold - Bucher. Onze vriend Wirth bevond zich samen met koppelgenoot De Baere op een tiende plaats op drie ronden, met 9 punten. De openingsavond verliep bijzonder spannend met een drukke rivaliteit tussen de koppels Van Steenbergen - Severeyns en Schulte - Post.

Op vrijdag stond dan de 100 minuten ploegkoers op het programma. Arnold - Bucher stonden na een halfuur koers alleen aan de leiding. De gemiddelde snelheid lag in datzelfde halfuur op 52,2 km/uur. Ongeveer halfkoers werden de leiders vervoegd door Van Steenbergen - Severeyns en Plattner - Forlini. Maar in de 58ste minuut ontsnapte Rik terug met zijn maat. Zij kwamen alleen op kop, doch toen Miel van fiets moest veranderen konden Arnold en Forlini met hun maats terug mee aan kop komen. Er bleven toen nog 27 minuten te rijden. Men trof al voorbereidingen op de eindsprint, maar toen - op 13 minuten van het einde - ontsnapten de Antwerpenaars terug en namen een ronde voorsprong, die zij behielden tot het einde. Daarmee kwamen ze naast Bucher - Arnold aan de leiding van de zesdaagse, met een achterstand van 8 punten. Onze vrienden Wirth - De Baere sloten de avond af op de tiende plaats op drie ronden van de leiders.

Tijdens de daaropvolgende dag bewogen Van Steenbergen en Severeyns zich altijd rond de koppositie, maar onthielden zich van elke actie die de tegenstand zou uitlokken. Samen met Lykke - Nielsen en Post - Schulte namen die drie ploegen in de namiddag de koppositie in maar later op de avond liep alles weer samen. Karel De Baere kloeg van buikkrampen maar hoopte er toch spoedig weer door te komen. De dag sloot af met een leidersploeg, Schulte - Post, en zeven ploegen op een ronde. Onze vriend Wirth sloot samen met zijn maat De Baere af op de elfde plaats op 6 ronden.

Er waren ruim meer dan 10.000 bezoekers opgekomen om o.a. de spurt te zien waarvan de winnaar een DKW mocht ontvangen.

Een DKW uit 1958

Deze sprint die rond 11 uur plaatsgreep was werkelijk een buitengewoon nummertje, opgevoerd over tien ronden met vrije aflossing. Het waren Van Steenbergen, Schulte, Roth en Plattner die samen met hun maats aanvankelijk de leiding hadden. Op vijf ronden van de eigenlijke sprint ging Peter Post ervandoor en nam een twintigtal meter die hij hardnekkig verdedigde. Brun, Armin von Büren, Van Steenbergen en Plattner waren de hevigste tegenstanders en het was op ongeveer drie ronden van het einde dat Post werd ingelopen. Toen ging het verder met Van Steenbergen - Severeyns en Roth - Pfenninger tot op een ronde van het einde wanneer Roth zijn ploegmaat Pfenninger krachtig afloste. Deze sprintte ineens verder en hoe Van Steenbergen en Plattner ook aandrongen, hij won de autospurt voor Plattner en Rik. Pfenninger had trouwens de laatste ronde afgelegd in 14,1 sec. wat een gemiddelde snelheid van 63,829 km/u vertegenwoordigde. De autopremie van DKW, met een waarde van 8.600 Zwitserse Frank ging dus naar de ploeg Pfenninger - Roth die een stormachtig applaus kregen van de duizenden opgezweepte kijkers.

De zesdaagse werd even daarvoor, in de namiddag, uit haar kalmte gehaald toen Schulte - Post alleen aan de leiding prijkten. Ze kregen echter een volledige vedettencoalitie over zich en alles kwam weer bijeen. Tegen zes uur waren er weer zeven leidersploegen. Toen viel de kalmte terug in tot de sprinten van 20 uur waarna de hel losbrak en gedurende bijna een uur de piste opnieuw in lichterlaaie werd gezet. Even werd er gerust en dan was er de sprint van 11 uur voor de auto, gewonnen door Pfenninger. De dag sloot af met twee leidersploegen: Roth - Pfenninger en Bucher - Arnold. Onze vriend Wirth sloot af op een tiende plaats, op vijf ronden.

Van Steenbergen - Severeyns kwamen de volgende dag in volle actie. Nadat zij de jongste dagen niet uit de top drie verdwenen waren, pakten zij nu de eerste plaats in. Ondertussen wonnen zij een premie van 8 dagen vakantie in Montana. De ploegen Plattner - Forlini en A. von Büren - Brun, die tot dan toe meedraaiden in de kopposities, kregen het moeilijk en tuimelden respectievelijk 5 en 8 ronden terug.

De Franse ploeg Carrarra - Senfftleben werd helemaal naar achteren gedrongen, terwijl De Corte en De Baere met hun respectieve Zwitserse maats standhielden. Rik en Miele waren superieur. Zij bewezen het nogmaals voor een premie van 1.500 Zwitserse Frank over tien ronden. Severeyns schipperde zo dat zijn maat aan de spits de laatste 200 meter kon afronden en de premie op zak steken. De dag sloot af met twee ploegen aan de leiding: Roth - Pfenninger

met de meeste punten en Van Steenbergen - Severeyns. Wirth - De Baere sloten af op de tiende plaats op vijf ronden.

Op donderdag was er de finale dag. Die laatste dag begon met de opgave van Senfftleben. Even later hadden Armin von Büren en Roth een kleine vechtpartij en Von Büren bleef langs de kant. Zo werd een nieuwe ploeg Carrarra - Brun gevormd. Na de klassementssprinten van 20 uur werd dan de finale ingezet. Aanvankelijk kreeg men een kleine omwenteling en op een uur voor het einde kwam Schulte - Post alleen op kop, met een ronde voorsprong op de Deense ploeg, Rik en Miel en Bucher - Arnold. De Belgen kwamen pas dan goed onder stoom en haalden niet alleen hun ronde achterstand in maar gingen op hun elan verder en kwamen op kop en wonnen met een ronde voorsprong.

De eindstand:

1.	Van Steenbergen - Severeyns		250 punten
2.	Arnold - Bucher	op 1 ronde	221
3.	Schulte - Post	op 2 ronden	201
4.	Terruzzi - De Rossi	op 3 ronden	418
5.	Nielsen - Lykke		280
6.	Plattner - Forlini	op 4 ronden	381
7.	Carrarra - Brun	op 6 ronden	272
8.	Walliser - Gassner	op 7 ronden	169
9.	Decorte - Oskar von Büren		97
10.	Pfenninger - Roth	op 9 ronden	463
11.	Strehler - Graf	op 10 ronden	175
12.	De Baere - Wirth	op 11 ronden	159
13.	Tiefenthaler - Favre	op 20 ronden	186
14.	Meier - Emil von Büren	op 24 ronden	116

1959 (november) met Erwin Schweizer

Op donderdag 28 november 1959 startte de zevende zesdaagse van Zürich met een publiek van 7.000 toeschouwers. In het voorprogramma was er een koers voorzien van kleine wagentjes op de piste. Spectaculair! Op sportief vlak verheugde men zich in de aanwezigheid van Jean Roth. Hij kwam ten val op de tweede dag van de zesdaagse van Münster (van 16 tot 22 november) met een ribbreuk tot gevolg. Na doktersonderzoek mocht hij dan toch starten in de zesdaagse. Zo kwam van de vooropgestelde ploeg met Zwitserse vedetten, Walter Bucher - Fritz Pfenninger, niets in huis. Jean Roth startte met Fritz Pfenninger. Andere ploegen waren: Mino De Rossi - Oscar Plattner, Kaj Werner Nielsen - Palle Lykke Jensen, Walter Bucher - Reg Arnold, Klaus Bugdahl - Hennes Junkermann, Rik Van Steenbergen - Miel Severeyns, Gerrit Schulte - Peter Post, en de lokalen: Eugen Walliser - Elmar Gassner, Walter Favre - Fritz Gallati, Adolf Suter - Fredy Ruegg, Armin en Emil von Büren, René Strehler - Oskar von Büren. Onze vriend Max Wirth was gekoppeld aan Erwin Schweizer. Onze landgenoot Roger De Corte was gekoppeld aan Peter Tiefenthaler. En de Luxemburger Lucien Gillen aan Rolf Graf. Ploegmaat Erwin Schweizer was vooral gekend als achtervolger. Maar ook in ploegkoers maakte hij naam door o.a. samen met Oskar von Büren het Zwitsers kampioenschap te winnen in 1957. In 1958 werden zij tweede na Oscar Plattner - Walter Bucher. Schweizer was ook actief op de weg, voornamelijk in de plaatselijke Rondes van Zwitserland en Romandië. Wirth - Schweizer sloten de eerste dag af op een lovenswaardige derde plaats, na de leiders, De Rossi - Plattner.

Erwin Schweizer

De tweede dag begon zich een aftekening te realiseren: acht ploegen (Bucher - Arnold, De Rossi - Plattner, Nielsen - Lykke, Bugdahl - Junkermann, Van Steenbergen - Severeyns, Schulte - Post, Gillen - Graf en uiteraard Roth - Pfenninger) draaiden in de top. De andere ploegen volgden op vijf ronden en meer. Dankzij een kalme inzet kregen de “invaliden” respijt, met Jean Roth en zijn gewezen gebroken rib, Peter Post die tijdens de eerste uren al een half uur geneutraliseerd werd wegens krampen en onze vriend Max Wirth die tijdens het eerste kwartier van de zesdaagse ten val kwam, weliswaar zonder erg. Plattner - De Rossi waren tijdens eerste uren kampioen van de sprints maar deemsterden daarna terug weg. Ook Lykke en Tiefenthaler lieten zich opmerken tijdens de sprints daar waar Van Steenbergen en Schulte zich afzijdig hielden. Waar Schulte - Post wel belangstelling voor hadden, was de premie van 4.000 Zwitserse Frank, voor de winnaars van de 100 km ploegkoers. En met succes want met een sprintzege op Reginald Arnold, won Peter Post. De ploeg Bucher - Arnold verbrak twee records tijdens deze race: 70 km in 1h19’06”, of een gemiddelde snelheid van 53,618 km/u, en die van de 80 km in 1h30’45” of 52,844 km/u. Pas na 90 minuten namen deze beide koppels de uiteindelijke winstronde.

Hierdoor werd de ploeg Bucher - Arnold de enige ploeg in de nulronde in de stand na de 100 km ploegkoers en op het einde van de tweede avond. Wirth - Schweizer waren teruggevallen op de negende plaats met een achterstand van 5 ronden.

Het waren vooral de premies die de zaterdagavond animeerden, want na een felle avondjacht die 80 minuten duurde en Roth - Pfenninger naast Nielsen - Lykke aan de leiding bracht, werden enkele sensationele premies aangekondigd. Een premie van 1.000 Zwitserse Frank werd gewonnen door Pfenninger voor Van Steenbergen. Een premie van een luxe TV-toestel werd daarna een strijd tussen dezelfde Pfenninger en Van Steenbergen, die beiden hun reeks wonnen en het in de finale tegen elkaar moesten opnemen. Rik won.

De zondagnamiddag werd enkel verstoord door de kleinere ploegen die wat van hun achterstand poogden in te lopen. Tegen de avond traden de grote ploegen en dan in het bijzonder Roth - Pfenninger en Nielsen - Lykke terug op de voorgrond. Telkens weer slaagden zij erin zich te ontdubbelen wanneer de andere ploegen op gelijke hoogte kwamen. Maar dan begon de avondjacht. En Van Steenbergen - Severeyns kwamen in beeld. Zij waren de vedetten van de avond want viermaal kwamen zij alleen aan de leiding en sloten zo de zondagavond af. Zij hadden een ronde voorsprong op alle andere ploegen, maar moesten het stellen met 28 schamele punten, terwijl de tweede ploeg, De Rossi - Plattner, al aan 199 punten zat. Wirth en Schweizer behielden hun 9de plaats op amper drie ronden. De avond werd ook historisch met het nieuwe record over de baanronde dat de Zwitser Adolf Suter reed, 13"9/10den over een baanronde van 250 m. Een tiende seconde beter dan het oude record dat op naam stond van Reginald Harris en dat de dag ervoor nog geëvenaard werd door Armin von Büren.

Op maandag stond de gezondheidstoestand van Rolf Graf in de belangstelling. Hij was koortsig en had alle moeite om zijn maat Lull Gillen ordentelijk bij te staan. Hij werd enkele uren geneutraliseerd met het oog op beterschap. De Duitse ploeg Bugdahl - Junkermann sloeg het deelnemersveld dooreen en kwam naast Roth - Pfenninger aan de leiding. Heel de avond stond echter in het teken van Schulte - Post die autoritair te werk gingen maar op het einde van de avond toch een ronde prijsgaven op drie ploegen: Roth - Pfenninger, Nielsen - Lykke en een onzichtbare Van Steenbergen - Severeyns. Tussendoor was er de sprint voor de auto over 10 ronden, die zoals het jaar ervoor gewonnen werd door Fritz Pfenninger, ditmaal voor Plattner en Armin von Büren.

Tijdens de maandagavond zou ook het baanrecord sneuvelen. Dat stond recentelijk op naam van Suter met 13"9/10den. Tijdens de klassementssprinten reed Armin von Büren een nieuwe recordtijd bijeen met 13"5/10den, wat met een baanronde van 250 m een gemiddelde snelheid van 66,670 km/u betekende. Nadien zouden ook nog Pfenninger, terug Armin von Büren en Suter de oude recordtijd evenaren, maar niemand deed beter. Ondertussen ging ook de zesdaagse haar verdere gang. Maar dit bleek te zwaar voor Rolf Graf die van bij de start niet optimaal was. Hij gaf op zodat ploegmaat Lull Gillen alleen verder reed. Onze vriend Wirth zakte met zijn metgezel Schweizer naar een 12de plaats op 8 ronden.

Op dinsdagavond spaarden de grote ploegen zich blijkbaar een beetje. Een voorbereiding op de slotavond van woensdag wellicht. Daarvan profiteerden de kleinere ploegen en die namen ronde na ronde terug. Op een bepaald ogenblik kwam de ploeg Strehler - Oskar von Büren tot op drie ronden. Dat was het sein voor de grote ploegen om terug orde op zaken te stellen en de aanvalsdrift van de kleintjes te fnuiken. Schulte - Post, Van Steenbergen - Severeyns, Pfenninger - Roth en Arnold - Bucher lieten zien wie de baas was. Nielsen - Lykke echter was niet van de partij en hadden bij herhaling alle last om de groten te volgen. Zij moesten tot 28 ronden lang jagen om terug te komen op een ronde van de leidersploegen. Met De Rossi - Plattner en Bughdal - Junkermann waren er zeven ploegen die torenhoog boven de rest uitstaken. Zij sloten de avond af met een ronde verschil, terwijl de kleinere ploegen op minstens drie ronden bleven. Bovendien moest Schweizer opgeven, en onze vriend Wirth werd gekoppeld aan de gerenommeerde Lull Gillen. Zij sloten de voorlaatste avond af op een negende plaats, op 5 ronden van de leiders.

Na een geanimeerde maandagavond en een kalme dinsdag werd de slotdag ingezet. Het was uiteindelijk met twaalf ploegen dat de eindstrijd werd aangevangen. Even voor 20 uur staakte Oskar von Büren namelijk de strijd en even later kon zijn ploegmaat Strehler, die alleen verder reed, niets anders doen dan opgeven. Zo bleven 12 ploegen actief voor de finale, zeven grote die het onderling moesten uitvechten en vijf kleinere ploegen. Die finale startte om 21 uur, twee uur voor het einde. Van Steenbergen - Severeyns die eerder op het jaar in Zürich al wonnen, bonden samen met De Rossi - Plattner, die in de namiddag de leiding hadden, de strijd aan.

Acht ploegen streden om de eer. Naast de zeven klassieke teams, had ook onze vriend Wirth met de bijzondere steun van Gillen zich naast de leidersploegen genesteld. Even na 22 uur werd een verdere schifting doorgevoerd. De ploegen Van Steenbergen-Severeyns, Arnold-Bucher en Schulte-Post kwamen alleen aan de leiding. Zij hadden toen een ronde voorsprong op Bugdahl - Junkermann en Nielsen - Lykke. Roth - Pfenninger volgde zelfs op twee ronden. Op drie ronden dan Gillen - Wirth en De Rossi - Plattner. Alle andere ploegen waren zodanig gedistantieerd dat zij niet de minste illusie mochten koesteren om mee te spelen voor gewin. Op een uur van het einde zag het er erg goed uit voor de ploeg Bucher - Arnold die meer punten had dan Van Steenbergen - Severeyns en Schulte - Post. Toen begon het laatste uur met om de tien ronden een sprint voor punten. Ook daarin was de ploeg Bucher - Arnold beter dan hun onmiddellijke tegenstrevers zodat zij met het hoogste puntenaantal de zege konden binnenrijven.

De eindstand:

1.	Bucher - Arnold		307 punten
2.	Van Steenbergen - Severeyns		267
3.	Schulte - Post		217
4.	Nielsen - Lykke	op 1 ronde	296
5.	Bugdahl - Junkermann		155
6.	Roth - Pfenninger	op 2 ronden	405
7.	De Rossi - Plattner	op 3 ronden	331
8.	Gillen - Wirth		218
9.	Armin en Emil von Büren	op 8 ronden	213
10.	Decorte - Tiefenthaler	op 10 ronden	184
11.	Walliser - Gassner	op 13 ronden	217
12.	Favre - Gallati		216

1960 met Oskar von Büren

De top van de actuele klassieke ploegen was aanwezig op de achtste uitgave van de zesdaagse van Zürich: Rik Van Steenbergen - Miel Severeyns, Reg Arnold - Ferdinando Terruzzi, Kaj Werner Nielsen - Palle Lykke Jensen en Rik Van Looy - Peter Post. Daarnaast de Italianen Mino De Rossi - Leandro Faggin en de Zwitsers Walter Bucher - Fritz Pfenninger, en Jean Roth - René Strehler. De Duitser Klaus Bugdahl koppelde met Oscar Plattner. Bij de kleinere ploegen onze vriend Max Wirth samen met Oskar von Büren, Arthur Frischknecht - Elmar Gassner, Walter Signer - Peter Tiefenthaler, Dominique Forlini - Gallati, Armin en Emil von Büren, Max Meier - Leo Wickihalder en Rolf Maurer - Dario Da Rugna.

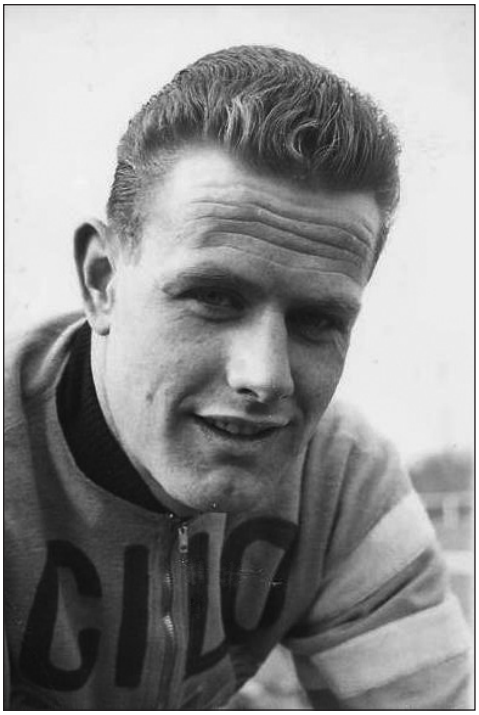

Oskar von Büren

Er was dadelijk veel actie op de piste want van in de aanzet zat het spel op de wagen. Het was de jongste van alle deelnemers - de 19-jarige Dario Da Rugna - die het eerst aan de haal ging en goed afgelost door zijn ploegmaat Rolf Maurer de eerste ronde nam.

Daarbij deden deze twee renners een val maar ze kregen hun winstronde toch toegekend en konden rekenen op het luidruchtig applaus van het publiek dat de jacht echt meebeleefde. Het was nadien trouwens een jacht waarbij de grote ploegen om beurten rondes namen en elkaar niet veel schenen toe te geven. Na die eerste winstronde was het vooral de ploeg Arnold - Terruzzi die de aandacht trok door hun veelvuldige aanvallen. Niettemin blonk, na ruim een uur jacht, de ploeg Bucher - Pfenninger alleen aan de leiding, met op een ronde Van Steenbergen - Severeyns en Post - Van Looy.

Van Steenbergen en Pfenninger deden na de neutralisatie een aanval op het record over een km met aflossing, en slaagden erin het oude record van Plattner - Strehler te verbeteren. Van 60" daalde het naar 59"34/100sten. De premie geschonken aan de meest populaire renner ging tijdens de afvallingskoers naar Pfenninger, voor Terruzzi. Zeven ploegen eindigden in de nulronde. Onze man, Max Wirth eindigde met Oskar von Büren er juist na, op een ronde, op een achtste plaats.

Op de tweede avond hielden Nielsen - Lykke ondanks de veelvuldige aanvallen van Terruzzi - Arnold goed stand. De jachten die zeer hevig waren werden gekenmerkt door een val van Armin von Büren, Roth, Gassner en Frischknecht. Evenwel zonder averij voor deze laatste drie renners, zodat zij na neutralisatie van een paar uur, de wedstrijd konden verderzetten. Armin von Büren, de oudste van de drie broers, was er slechter aan toe en moest later op de avond opgeven. Hij had namelijk een spierscheur in de lenden en kon onmogelijk verder rijden. In de vorige jaren was hij aan de winnende hand, samen met Hugo Koblet (1954) en Gerrit Schulte (1957).

De tweede avond werd ook gekenmerkt door de premie voor de auto. Over tien ronden verliep de spurt die de eindwinnaar een DKW-auto opleverde. Het volle Hallenstadium was daarvoor samengekomen. Het waren achtereenvolgens de ploegen Arnold - Terruzzi, Van Looy - Post, Bugdahl - Plattner, Bucher - Pfenninger en Nielsen - Lykke die het peloton leidden en aan de bel lag Van Looy voor op Plattner. Maar dan katapulteerde Bucher zijn ploegmaat Pfenninger en deze won tamelijk gemakkelijk voor Lykke, Plattner, Tiefenthaler en Van Looy, die van te vroeg en te ver vertrokken was.

Pfenninger legde de laatste ronde af met een snelheid van 65,454 km/u of 13”75/100sten in de laatste 250 m. Zo won hij de vierde opeenvolgende maal de auto te Zürich[2].

Op het einde van de avond stonden vier ploegen in de nulronde: Nielsen - Lykke, Arnold - Terruzzi, Bugdahl - Plattner en Van Steenbergen - Severeyns. Wirth zakte naar plaats 9 op 6 ronden van de leiders.

Een Auto Union DKW 1000 uit 1960

Het eerbiedwaardige publiek van Zürich, doorgaans gekend als zeer kalm en zelden uitgelaten, had zich in de zaterdagnacht eens laten gaan. Het kwam in het Hallenstadium tot een regelrecht gevecht met flessen en alles was voor de hand lag, om de ordebewaarders te lijf te gaan die het publiek al te streng wilde behandelen. De reden tot die relletjes moest wel gevonden worden in het groot aantal toeschouwers - meer dan 12.000 - dat toegang wilde tot de zesdaagse. Het was nochtans een mooie avond met Bucher - Pfenninger in de hoofdrol. Zij kwamen tot driemaal toe alleen aan de leiding ondanks het felle verweer van Van Looy - Post en Nielsen - Lykke. Men had daarbij een jacht meegemaakt van meer dan een uur, en tijdens dat uur werd een gemiddelde snelheid van 54 km/h genoteerd!

Enkele opvallende feiten van die zaterdagavond:

1. Een prachtige sprint voor een TV werd nipt gewonnen door Oscar Plattner voor Rik Van Looy.
2. En even opwindende sprint voor 200 kg spaghetti werd gewonnen door de ploeg Bucher - Pfenninger, de trouwens gesponsord werden door de sportgroep Gazzola, een pastaproducent, die de premie schonk.
3. Een gelukt ronderecord van Fritz Pfenninger met 10”74/100sten, of een gemiddelde snelheid van 64,039 km/u. Het vorige record stond op naam van Oscar Plattner met 11” rond. Het nieuwe record kon evenwel niet gehomologeerd worden omdat Palle Lykke als gangmaker dienstdeed.
4. Van Steenbergen en Pfenninger evenaarden het record van de kilometer met aflossing. Het oude record stond op naam van Plattner - Armin Von Büren met 58”5/10den.

2 Fritz Pfenninger was een specialist van de sprints om auto’s. In totaal won hij 43 auto’s in de zogenaamde supersprints. Of zijn garage groot genoeg was valt te betwijfelen. Dat ze aardig wat opbrachten bij de verkoop is echter zeker.

De ganse zondag stond dan ik het teken van de rivaliteit tussen de twee Rikken. Zij hadden met hun ploegmaats de eerste plaatsen ingepalmd in de loop van de namiddag, om dan tijdens de avond hun gevecht verder te zetten tijdens de jachten die om 21 uur begonnen. Nadat de ploegen Bugdahl - Plattner en Bucher - Pfenninger de Belgen hadden vervoegd aan de leiding, kwamen Van Steenbergen - Severeyns alleen aan de leiding. Dit zeer tot ongenoegen van Rik Van Looy en Peter Post. Zij ontbonden al hun duivels met als gevolg dat alle (zes) favorietenploegen aan de leiding kwamen. Nog was het niet genoeg en de ploeg Rik - Peter trok opnieuw in de aanval met de bedoeling alleen aan de leiding te komen. Zeer tot ongenoegen van Rik en Miel die 25 minuten moesten jagen en achtervolgen om geen ronde aan hun been te krijgen. Na middernacht ontketende Bucher - Pfenninger dan een helse jacht die hen alleen aan de leiding bracht voor de rest van de nacht. Wirth bekleedde dan een mooie 8ste plaats tussen De Rossi - Faggin en Roth - Strehler, op amper twee ronden van de leiders. De achtste zesdaagse van Zürich zou bekend blijven als de recordzesdaagse. Niet alleen vanwege de publieke opkomst, maar wel om de recordtijden die gereden werden. Dit kwam door een wijziging in de programmatie. Speciale koersen werden ingelast, zoals bv. de ploegkoers van 100 minuten op maandagavond. Zoals gezegd werd die in recordtijd afgehaspeld. Met een gemiddelde snelheid van 54,435 km/u werd er in de honderd minuten niet minder dan 90,725 km afgelegd! De grote animators van deze koers waren Van Looy en Post die verschillende keren aan de leiding kwamen maar telkens werden bijgebeend door andere ploegen. Grootste tegenstanders waren in de aanvang van de wedstrijd Faggin - De Rossi en Bugdahl - Plattner. Deze laatste ploeg kende na 50 minuten een inzinking en verloor uiteindelijk drie ronden. De grote verrassing kwam echter van Bucher - Pfenninger die meestreden in de kop van de koers maar ook erdoor zakten op het einde wat vooral de schuld was van Bucher die er totaal doorzat er zijn ploegmaat niet volledig meer kon steunen. Zo bleven uiteindelijk vier ploegen op kop: Van Steenbergen - Severeyns, Van Looy - Post, Nielsen -Lykke en Arnold - Terruzzi. Uiteindelijk won Terruzzi voor Post en Lykke. In deze ploegkoers werden niet minder dan acht records gebroken! In dezelfde avond werden ook twee afvallingen betwist, gewonnen door Roth enerzijds en Terruzzi anderzijds. De finale was voor de Zwitser Jean Roth die een premie van 500 Zwitserse Frank op zak stak. Verder was er nog een poging om het oude kilometerrecord te breken, dat sinds 1952 op naam stond van Arie van Vliet - Emile Gosselin - Jan Derksen en Oscar Plattner, met 58" rond. Lykke - Plattner - Van Steenbergen en Pfenninger deden het in 57"22/100sten of een gemiddelde snelheid van 62,915 km/u.

De avond sloot af met vijf ploegen in de nulronde, en Bucher - Pfenninger aan de leiding met de meeste punten.

De voorlaatste avond van de zesdaagse kende een flinke opkomst en gaf aanleiding tot enkele korte maar hevige jachten. Walter Bucher die de avond voordien niet in optima forma was, toonde zich opnieuw een waardige ploegmaat voor Fritz Pfenninger. De inzinking leek voorbij. Onze vriend Wirth sloot de avond af op de negende plaats op acht ronden van de leiders, Bucher - Pfenninger die de dag beëindigden voor Arnold - Terruzzi als enige ploeg in dezelfde ronde.

Juist geteld 125 minuten voor het einde begon de eindstrijd voor de overwinning in de achtste zesdaagse van Zürich. De vijf bekende ploegen stonden samen in de nulronde. Aanvankelijk waren Van Steenbergen en Severeyns de aanstokers van de finalekoers. Telkens ontsnapten zij uit het peloton om een ronde te nemen, hierin later gevolgd door de overige vier ploegen, zodat alles moest worden herbegonnen. Dat spelletje van aanval en tegenaanval bleef zo duren tot een uur voor het einde. De vijf ploegen bleven samen, alleen moesten de andere ploegen de ronden achterstand trachten te recupereren. De Italianen De Rossi - Faggin hadden al vier ronden aan hun broek, Strehler - Roth vijf en Bugdahl - Plattner zes. Deze laatste ploeg moest trouwens opgeven nadat Bugdahl een zware val maakte en Plattner geen andere partner kon

vinden. Tijdens dat laatste uur kwam er om de tien ronden een sprint voor punten. Aangezien de vijf topploegen van elkaar niet konden scheiden, spitste alles zich toe op de punten, waarbij Bucher - Pfenninger nog altijd de leiding hadden. Pfenninger won wel een spurt waaraan een veertiendaagse vakantie in Gstaad verbonden was, maar Nielsen - Lykke sprokkelden ijverig punten bij elkaar. Daar de vijf groten zich concentreerden op de punten, konden de kleinere ploegen ijverig ronden terugnemen. Deze situatie was niet bevorderlijk voor de Belgische Rik I en II want zij hadden het minste punten van de vijf duo's. Bucher en Pfenninger, die ondertussen in punten moesten onderdoen voor Lykke en Nielsen, deden er alles aan om een ronde voorsprong te nemen, maar moesten daarna toestaan dat de vier andere leidersploegen weer op gelijke hoogte kwamen. De eindspurt en de daaraan verbonden premie van 1.000 Zwitserse Frank werd nog gewonnen door Rik Van Looy. De Denen Nielsen - Lykke waren de terechte winnaars.

De eindstand:

1.	Nielsen - Lykke		538 punten
2.	Bucher - Pfenninger		509
3.	Arnold - Terruzzi		347
4.	Van Steenbergen - Severeyns		245
5.	Van Looy - Post		228
6.	Faggin - De Rossi	op 2 ronden	177
7.	Roth - Strehler	op 3 ronden	166
8.	Wirth - Oskar von Büren	op 6 ronden	262
9.	Frischknecht - Gassner	op 7 ronden	198
10.	Forlini - Gallati	op 8 ronden	198
11.	Tiefenthaler - Signer	op 13 ronden	168
12.	Maurer - Wickihalder	op 17 ronden	136
13.	Meier - Da Rugna	op 19 ronden	185

(wordt vervolgd)

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Deze rubriek stel ik open voor iedereen die iets wil vragen. Dit kan gaan van een vraag naar een uitslag van een wedstrijd, een deelnemerslijst, een vraag tot ruilen of (ver)kopen, aanvullingen voor incomplete prentenreeksen, zaken die te geef zijn, …

Ik zie wel wat het oplevert en of het onder controle te houden is. Ik behou mij het voorrecht om eventueel zaken niet te publiceren indien dit blijkt te gaan om platte commercie.

Gelieve wel je contactgegevens te vermelden. Het is niet de bedoeling dat ik als tussenpersoon fungeer.

Ikzelf ben steeds geïnteresseerd in de overname van truien uit de periode 1950-1980:

Contact: desmetjm@gmail.com

Gezocht: Van de verderop in dit nummer besproken Nederlandse reeks:

C. Aanraad	Nederland
Bartali (bezig met materiaal)	Italië
Bevilaqua	Italië
Maurice Blomme	België
Coppi	Italië
Maenen	Nederland
René Janssens	België
Magni (GANNA)	Italië
Magni (hoofd)	Italië
Maurice Neyt	België
Thijs Roks	Nederland
Gerrit Schulte	Nederland
Sterckx	België
Edouard van Ende	België
Van Est	Nederland

Contact: desmetjm@gmail.com

Gezocht: Belgische Reeks: Zwart-Wit; Postkaartformaat; Pub voor Magazijnen Priels op de rugzijde: Simpson

Contact: desmetjm@gmail.com

Ik ben op zoek naar de kleuren van de truien van de ploegen in de zesdaagses van Gent 1952 - 1958 - 1961 en 1969. Kan iemand mij helpen?

Contact: Jan Soens (jan.soens@telenet.be)

In verschillende naslagwerken en op websites zie ik als adjunct-ploegleider van de ploeg Romeo-Smith's 1967 de naam Frans Plasria staan. Kan iemand me meer vertellen over die persoon? Geboorteplaats? Banden met Lomme Driessens ...

Contact: Marcel Baetens (baetensmarcel@gmail.com)

Ik zoek nog de volgende zwart/wit foto's van BIC 1971, uitgegeven bij de presentatie van de ploeg. Onder foto is een witte balk met geboortedatum, geboorteplaats, nummer regio/ of land, formaat (14,5 x 10,5):

Roland Berland - Daniel Ducreux - Jean Marie Leblanc - Luis Ocana - René Pijnen - Roger Rosiers en Michael Wright

Contact: Peter Gorter (p.gorter1@quicknet.nl)

Van renners worden soms reuzen gemaakt en dat zijn ze ook, les géants de la route.

Ik heb weet van: Lucien Buyze in Wontergem, Cyrille Vanhauwaert in Moorslede (of ander dorp?) en natuurlijk onze Arthur Decabooter. Er moeten er nog zijn. Kennen jullie er nog?

Contact: Jean-Marie Schepens (schepensjeanmarie@gmail.com)

Reeds gevraagd op andere kanalen maar je weet nooit:

- Afbeelding van R. Giorgetti (was in 68 AHC bij Bic, maar had geen foto)
- Afbeelding van Jacky De Laat (was prof in 73 bij Ijsboerke)
- Afbeelding van Albertus (Bert) Lelieveld (enkele jaren prof begin jaren 70)

Pub kaarten Bic:

- J. Janssen (voor wagen, staand met fiets + boom) - Romero met pub op kaart
- Raymond Riotte
- Leif Mortensen (op fiets aan strand)
- Bekou (z/w)
- Sels (z/w)

Pub kaarten Faemino:

- Bruyère en Huysmans

Contact: Rudy Romeyns (rudyromeyns@hotmail.com)

Een vraag die bij meerdere verzamelaars rondgaat:

Maple Leaf 1965 witte boord met palmares 1964 op de achterkant:

Nr. 17: Denson. Op de rugzijde staat een tekst die eindigt met "stelde zich in 1965 in dienst van J. Anquetil". Dit doet vermoeden dat dit een tekst is van 1966 en dus bij de reeks 1966 hoort. Bestaat er een andere kaart die duidelijker bij 1965 hoort, dus bv. waarbij de laatste zin niet geschreven is?

Weetjes

In deze rubriek ben ik bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op, ik ben een kritische lezer.

Wielerbeurzen

De Wielerbeurs in Wanze in de Salle Omnisport van 19/02/2022 is geannuleerd omwille van de Coronamaatregelen.

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs in Le Stab Velodrome van Roubaix Avenue Alexander Fleming, 59100 Roubaix 19/03/2022 van 9.00u tot 13.00 u

Info en reservaties: Pascal Sergent: pascalsergent@hotmail.com

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs Eeklo in de Stedelijke Sporthal van Eeklo B.L. Pussemierstraat 157, 9900 Eeklo 14/05/2022 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Mark Van Hamme: markvanhamme@hotmail.com

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs in Winksele-Delle in de parochiezaal van Delle, Mechelsesteenweg 1088, 3020 Winksele- Delle (de zaal ligt achter de kerk).

18/06/2022 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: sportmedia@live.nl

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs in Sint-Willebrord in het dorpshuis De Lanteern, Dorpsstraat 119, 4711 EG Sint Willebrord, Nederland.

In het voorjaar (datum nog onbekend). Info via sportmediashop.nl op de startpagina en ook op twitter-wielersportboeken

Info en reservaties: Bert Hulleman: sportmedia@live.nl

Boeken

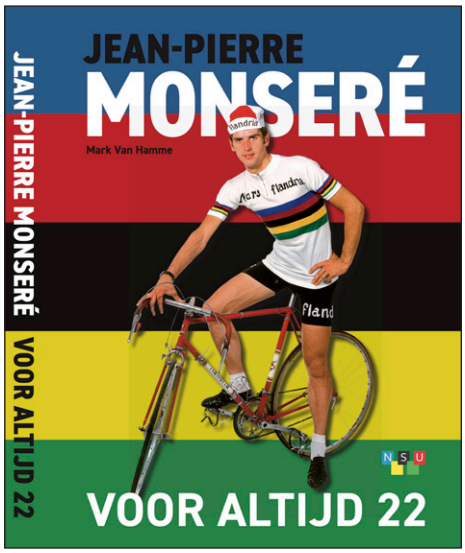

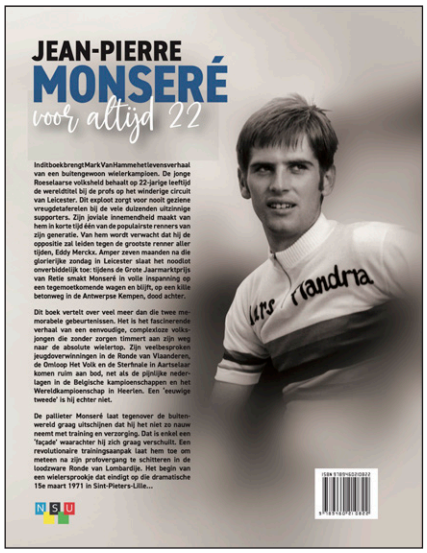

Jempi Monsere voor altijd 22

In maart 2022 komt er een heruitgave van het boek:

Jempi Monsere voor altijd 22 van auteur Mark van Hamme.

Er is een nieuwe cover ontworpen. De inhoud van het boek is echter ongewijzigd t.o.v. de eerste uitgave.

De prijs is gelijk aan de prijs destijds: 40,-- Euro

Reserveren zonder verzendkosten kan op de site van www.sportmediashop.nl

Info: Bert Hulleman: sportmedia@live.nl

Wielerpioniers uit de lage landen Deel I

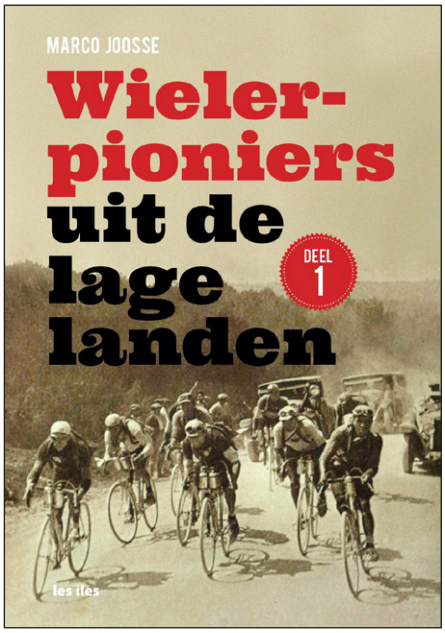

Prijs 21,50 Euro

Auteur: Marco Joosse

Formaat: 17 x 24 cm. Harde kaft. 240 Pag. Ruim geïllustreerd.

Verkrijgbaar in elke reguliere boekhandel.

Dit boek is het eerste deel van “De wielerpioniers”, een reeks wielerboeken die probeert nog eens de aandacht te vestigen op de ongelooflijke prestaties die de renners in de eerste decennia van de wielerhistorie leverden.

Er wordt teruggeblikt op de bijzondere successen van Cyrille van Hauwaert, die de wielersport in Vlaanderen groot maakte. Daarnaast zijn er ook uitgebreide portretten van de Tourwinnaars Odiel Defraeye, Philippe Thys, Firmin Lambot, Leon Scieur en Lucien Buysse. Het boek is echter geen aaneenschakeling van louter succesverhalen. De trieste levensloop van renners als Leon Houa en Marcel Kerff geven ook een heel ander perspectief. Ook komt u meer te weten over enkele renners, die door de tand des tijds volledig in de vergetelheid geraakt zijn. Wie kent er immers nog de namen van Alois Verstraeten, Nestor Rosart, Georges Monseur, Kees Witteveen, Leon Despontin, Victor Doms, Achille Depauw of Hilaire Hellebaut?

Hélène Dutrieu. De vrouw die door Olympia vloog.

Prijs: 39,50 Euro

Auteur: Gunter Segers.

Verkrijgbaar in elke reguliere boekhandel.

Formaat: 22 x 25,5 cm. 392 Pag. Ruim geïllustreerd.

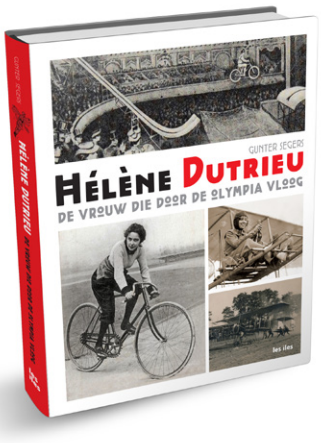

Het boek is als volgt ingedeeld:

Deel 1 - 1877 - 1898 * Kampioenen van de piste

Deel 2 - 1899 - 1909 * La Flèche Humaine

Deel 3 - 1909 - 1914 * The girl hawk of Aviation

Deel 4 - 1914 - 1961 * De eerste vrouwelijke verkenner

Hoewel het wielergedeelte zo'n 100 pagina's omvat, is het geheel een geweldig document over de vrouw die voor en na 1900 furore maakte in de Belgische geschiedenis.

Roger Desmet. In de schaduw van broer Armand.

Prijs: 15,-- Euro.

(Per post 17,50)

Auteur: Willy de Bouvrie. Verkrijgbaar bij de auteur en via sportmediashop.nl (niet in de boekhandel).

Formaat: 21 x 29 cm. Harde kaft. 106 Pag. Ruim geïllustreerd.

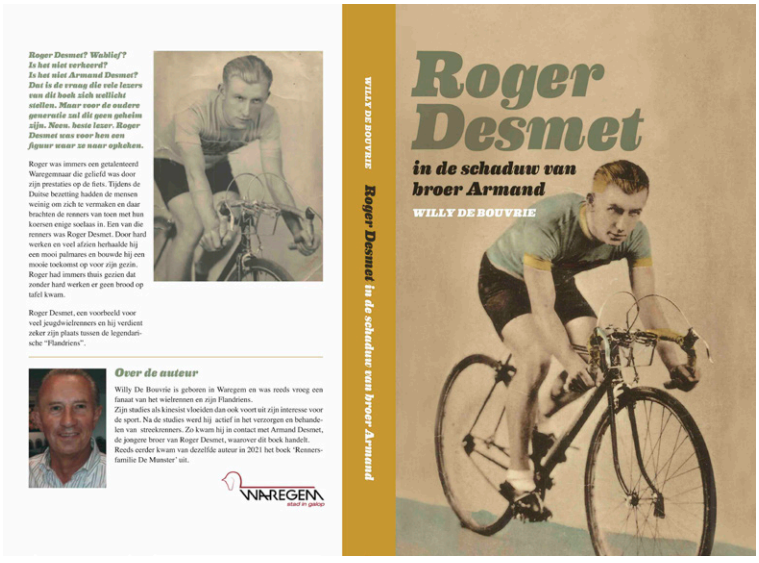

Roger Desmet? Wablief? Is het niet verkeerd? Is het niet Armand Desmet? Dat is de vraag die vele lezers van dit boek zich wellicht stellen. Maar voor de oudere generatie zal dit geen geheim zijn. Neen, beste lezer, Roger Desmet was voor hen een figuur waar ze naar opkeken.

Roger was immers een getalenteerd Waregemnaar die geliefd was door zijn prestaties op de fiets. Tijdens de Duitse bezetting hadden de mensen weinig om zich te vermaken en daar brachten de renners van toen met hun koersen enige soelaas in. Een van die renners was Roger Desmet. Door hard werken en veel afzien herhaalde hij een mooi palmares en bouwde hij een mooie toekomst op voor zijn gezin. Roger had immers thuis gezien dat zonder hard werken er geen brood op tafel kwam. Roger Desmet, een voorbeeld voor veel jeugdwielrenners en hij verdient zeker zijn plaats tussen de legendarische "Flandriens".

FAEMA (deel 2)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

1956: FAEMA-L. GUERRA, VAN HAUWAERT-FAEMA en GRUPO DEPORTIVO FAEMA

De renners van FAEMA-L. GUERRA

1. AMBROSO Vasco (Ita) ° 19/08/1927
2. CARIZZONI Giuseppe (Ita) ° 30/08/1930 - vanaf september
3. CLERICI Carlo (Zw) ° 03/09/1929
4. ERNZER Marcel (Lux) ° 23/03/1926 *
5. GAUL Charly (Lux) ° 08/12/1932
6. GRAF Rolf (Zw) ° 19/08/1932
7. HOLLENSTEIN Hans (Zw) ° 01/04/1929
8. KEMP Willy (Lux) ° 28/12/1925
9. KOBLET Hugo (Zw) ° 21/03/1925 - G.P. Ravenna
10. METRA Giovanni (Ita) ° 02/08/1933 - vanaf oktober
11. SCHÄR Fritz (Friedrich) (Zw) ° 13/03/1926
12. STREHLER René (Zw) ° 13/04/1934

DS: GUERRA Learco (Ita)

Commentaar

*: Marcel Ernzer versterkte regelmatig de Van Hauwaert-FAEMA ploeg in Belgische wedstrijden.

De renners van VAN HAUWAERT-FAEMA

1. BORCY Jean (Bel) ° 24/08/1929
2. DECOCK Roger (Roger, Joseph, Jules) (Bel) ° 20/04/1927
3. DE LATHOUWER Leon (Bel) ° 19/09/1929
4. DERYCKE Germain (Bel) ° 02/11/1929
5. GEERS Willy (Bel) ° 12/05/1929 *
6. HOEVENAERS Joseph “Jos” (Bel) ° 30/11/1932 - vanaf 15 september
7. KERCKHOVE Norbert “Schotje” (Bel) ° 21/10/1932
8. KETELEER Désiré “Dis” (Bel) ° 13/06/1920.
9. LUYTEN Henri “Rik” (Bel) ° 11/07/1931 – vanaf 1 september
10. NOYELLE André (André Alfons) (Bel)°29/11/1931
11. SCHILS Jozef (Bel) ° 04/09/1931
12. SCHOTTE Albéric “Briek” (Bel) ° 07/09/1919
13. SCHROEDERS Willy (Bel) ° 09/12/1932
14. VAN EST Wim (Ned) ° 25/03/1923
15. VAN LOOY Rik (Henri) (Bel) ° 20/12/1933
16. VANNITSEN Willy (Bel) ° 08/02/1935

17. VERHELST Jozef (Bel) ° 27/11/1932
18. VERPLAETSE Roger (Bel) ° 24/10/1931 -- einde van seizoen, zeker vanaf Paris-Tours

DS: DRIESSENS Guillaume ° 04/05/1912

Commentaar

*: De situatie van Willy Geers is niet duidelijk. Enerzijds reed deze een aantal wedstrijden in een FAEMA-look alike trui, met echter publiciteit voor Van Hauwaert (bovenaan in de, waarschijnlijk, rode band) en Huret (in de witte band). Anderzijds was hij minstens in de Circuit de l'Ouest ingeschreven bij de FAEMA-Van Hauwaert ploeg (al weten we niet met zekerheid welke trui hij droeg). Wij tellen hem (maar niet zijn overwinning) bij FAEMA.

De renners van GRUPO DEPORTIVO FAEMA:

1. BAHAMONTES MARTÍN Federico (Alejandro) (Sp) ° 09/07/1928 § $ £
2. BOTELLA RODRIGO Salvador (Sp) ° 27/03/1929 § $
3. CORRALES LAUSIN Mariano (Sp)
4. GALDEANO PORTILLO Jesús (Sp) ° 06/01/1932 §
5. ITURAT GIL Vicente (Sp) ° 22/08/1928
6. POBLET ORRIOLS Miguel (Sp) ° 18/03/1928 § $
7. RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (Sp) ° 08/01/1925 § $
8. SAURA NAGORE Gabriel (SP) ° 06/04/1928
9. SAURA NAGORE José (Esp) ° 05/06/1931 *
10. SERRAGIL José(Sp) ° 12/11/1923§$
11. VIDAURRETA GARCÍA Hortensio (Sp) ° 11/01/1928

DS: Miguel TORELLÓ (Sp)

Commentaar

*: José Saura Nagore ontbreekt op de officiële ploegfoto, maar maakte wel deel uit van de ploeg.

$: Deze renners droegen in de Tour de France publiciteit GUERRA-FAEMA op hun nationale trui. Voor ons behoorden ze enkel tot de Grupo Deportivo FAEMA.

§: Deze renners reden de Giro voor Girardengo-ICEP, volgens sommige Spaanse bronnen (El Mundo Deportivo) was er voor Miguel Poblet Orriols een speciale toestemming van dhr. Valente.

£: De juiste naam is Alejandro Federico MARTÍN BAHAMONTES. Om verwarring te vermijden (alfabetische volgorde) gebruiken wij hier telkens Federico BAHAMONTES MARTÍN.

Truien

1. Giro d'Italia
2. deze trui is te zien in de aparte GUERRA-FAEMA-fotoreeks. Waarschijnlijk gedragen in het begin van het seizoen (Sassari-Cagliari en/of Genua-Nice).
3. ook deze trui is terug te vinden in de GUERRA-FAEMA-fotoreeks. Gedragen in de loop van het seizoen na Trui 2.
4. begin van het seizoen in Spanje.
5. Belgische en Franse wedstrijden.
6. Spaanse wedstrijden.

Met deze opmerking dat zeker voor de Belgen truien 3 (voor zover in bezit door een selectie in een grotere wedstrijd) en 5 door elkaar gedragen werden in doordeweekse wedstrijden in België.

Overwinningen

De renners verbonden aan FAEMA-L. GUERRA, VAN HAUWAERT-FAEMA en Grupo Deportivo FAEMA behaalden in totaal 167 zeges (waaronder twee ploegentijdritten), met op de eerste plaats Rik Van Looy en Miguel Poblet Orriols, met respectievelijk 20 en 19 overwinningen. Hiervan kunnen minstens 122 overwinningen aan een van de FAEMA-ploegen toegewezen worden, waarvan 14 zeges met quasi zekerheid aan FAEMA-GUERRA, 71 zeges met quasi zekerheid aan VAN HAUWAERT-FAEMA en 37 zeges met quasi zekerheid aan Grupo Deportivo FAEMA, terwijl er minstens 41 zeges voor rekening van een andere ploeg behaald werden.

Nevenklassementen of baanwedstrijden worden in deze telling niet meegerekend, maar desgevallend wel vermeld bij de voornaamste overwinningen. Indien een nationaal kampioenschap toegekend werd via een klassement over verschillende wedstrijden worden zowel deze wedstrijden als het totaalklassement als een aparte zege aanzien. Overwinningen in Italiaanse wedstrijden voor onafhankelijken worden ook meegeteld, hun specifiek karakter wordt wel vermeld.

De voornaamste zeges FAEMA-GUERRA

Kampioenschap van Luxemburg (Charly Gaul)

Giro d'Italia (Charly Gaul)

3 ritzeges Giro d'Italia (3 Charly Gaul)

Bergprijs van de Dolomieten Giro d'Italia (Charly Gaul)

2 ritzeges Tour de France (2 Charly Gaul)

Bergklassement Tour de France (Charly Gaul)

Tour de Luxembourg (Charly Gaul)

G.P. de Ravenna (TTT, Hugo Koblet-Rolf Graf-René Strehler)

Commentaar

De (gedeelde) zege van Rolf Graf in de Trofeo Baracchi wordt niet geteld, vermits hij daar de trui van Kampioen van Zwitserland droeg, zonder enige verdere publiciteit op trui of broek. De G.P. Ravenna (TTT) staat bij de drie renners als overwinning vermeld, maar wordt maar als een overwinning meegeteld.

De voornaamste zeges VAN HAUWAERT-FAEMA

Paris-Bruxelles (Rik Van Looy)

Gent-Wevelgem (Rik Van Looy)

Driezustersteden (Rik Van Looy)

Driedaagse van Antwerpen (Rik Van Looy)

Commentaar

De overwinning van Rik Van Looy in de Ronde van Nederland wordt niet meegeteld, gezien zijn ploeg (grotendeels, maar niet helemaal, uit renners van FAEMA samengesteld) in die wedstrijd gesponsord werd door RIZLA. Ook zijn zege in de Scheldeprijs, waar hij volgens archieffoto's vreemd genoeg een Touring trui, zijn ploeg in 1954, droeg, tellen wij niet mee.

De voornaamste zeges Grupo Deportivo FAEMA

1 ritzege Tour de France (1 Miguel Poblet Orriols)

3 ritzeges Vuelta a España (3 Miguel Poblet Orriols)

Een FAEMA-trainingsvest uit de periode 1956 tot begin 1963

Foto: Jan De Smet

Een eerste seizoen met glans, maar waren er nu een, twee of drie ploegen?

Ook al was 1955 sportief geen echt succes, de commerciële impact van wielersponsoring was voor dhr. Carlo Valente meer dan duidelijk. De ambities voor 1956 waren groot, te meer daar de vigerende reglementering helemaal niet ingesteld was op extra-sportieve sponsoring. Immers, de basis van een wielerploeg was, al naar gelang het land, een constructeur of een sportclub. Verdere sponsoring was niet aan beperkingen onderhevig, en zo konden fabrikanten van onderdelen of banden, als Campagnolo, Huret, Simplex, Dunlop, Vredestein, Ursus, Hutchinson, Pirelli, D'Allessandro meerdere ploegen ondersteunen. Waarom zou dan dezelfde regels niet gelden voor extra-sportieve steun, zeker als er maar een ploeg per land ondersteund werd?

Valente had dit goed begrepen, en terwijl St Raphaël aan twee ploegen dacht (Géminiani in Frankrijk en Cilo in Zwitserland), zou FAEMA er vier ondersteunen: een Italiaanse, een Zwitserse, een Franse en een Spaanse, waarmee een mooi compromis gepland was tussen historiek (Zwitserland), afzetmarkten (Spanje, Frankrijk, Italië) en grote wielerlanden (Italië en Frankrijk). Enkel België viel (voorlopig) wat tussen de plooien.

In Spanje, waar FAEMA belangrijke commerciële interesses heeft, kwamen de zaken het snelste van de grond. Al op 19 oktober 1955 kondigde El Mundo Deportivo de oprichting aan van een Spaanse wielerploeg, gesponsord door FAEMA. De grote Spaanse ster, Miguel Poblet, zou er de kopman van worden en bijgestaan worden door Bernardo Ruíz en Salvador Botella, die zelf verdere helpers zouden mogen kiezen. Ook met Federico Bahamontes zou er onderhandeld worden. In zijn interview met de krant bevestigde Carlo Valente dat het de intentie is vier ploegen te hebben, waarover Learco Guerra de supervisie zou uitoefenen.

Verder wordt bevestigd dat op het Salon de l'Automobile, du Cycle et du Motocycle te Parijs onderhandelingen aangeknoopt zijn met Mercier voor de vorming van een Frans-Belgische ploeg (waarmee België ook "afgedekt" is) terwijl er ook aan een Italiaans-Zwitserse ploeg gewerkt wordt (waarbij het dan dus eerder over drie dan vier ploegen zal gaan).

Terwijl in Spanje de zaken snel vooruitgingen, was het in andere landen wat moeilijker. Vooral in Frankrijk was er veel weerstand tegen de extra-sportieve inbreng. Ook al was vorig seizoen de ploeg St Raphaël-Géminiani (oogluikend) door de wielerbond toegestaan, de grote kranten (en dus indirect de voornaamste organisatoren) zagen het allemaal niet zitten en vreesden de concurrentie voor hun eigen publicitaire inkomsten. Uiteindelijk was het Fausto Coppi die (indirect) voor de doorbraak zorgde toen hij, na het stoppen eind 1955 van de ploeg La Perle, de opkomende sterren Jacques Anquetil en André Darrigade voor Bianchi contracteerde. Geconfronteerd met een mogelijke exodus van hun vedetten naar groenere (en rijkere) weiden, moest de tegenstand inbinden, zeker toen mecenas Philippe Potin bereid was zijn naam aan constructeur Helyett en wielerclub ACBB te verbinden en een ploeg ACBB-Helyett-Potin-Hutchinson rond diezelfde Anquetil en Darrigade te bouwen.

In Spanje was ondertussen de ploeg FAEMA al een realiteit. De 6de november 1955 kondigde El Mundo Deportivo de oprichting aan van een sportclub Grupo Deportivo FAEMA en een wielerploeg met dezelfde naam. De heer Miguel Torelló werd sportbestuurder van de wielerploeg en voorzitter van de sportclub. Op 8 december werd al een groot deel van de samenstelling van de nieuwe ploeg aangekondigd. Naast de al vermelde Poblet, Ruíz en Botella, werd de komst van Bahamontes bevestigd en zouden ook Galdeano, Hortensio Vidaurreta en Mariano Corrales deel uitmaken van de ploeg. Daarnaast zou er nog plaats zijn voor twee renners, waarvoor de namen van José Serra en Gabriel Saura genoemd werden.

Op 13 december werd de ploeg een eerste keer voorgesteld in Nuria. Vidaurreta, Ruíz, Botella, Gabriel Saura, Poblet, Bahamontes, Vicente Iturat en Corrales waren aanwezig en ook de

komst van Galdeano en Serra werd bevestigd. Later zou de ploeg nog tot 11 renners uitgebreid worden met José Saura. De officiële voorstelling van de ploeg zou uiteindelijk op 28 januari in de lokalen van de bijhorende sportclub in Barcelona plaatsvinden. En een belangrijk detail, de directie van FAEMA bevestigde dat de renners salarissen vergelijkbaar met die van de voetballers uit de Spaanse eerste nationale zouden krijgen.

In de andere landen verliep het minder vlot. In Italië waren er onderhandelingen met Fausto Coppi, wiens onderhandelingen met Bianchi eerder moeizaam verliepen en die bovendien bezig was met zijn eigen fietsmerk. Op 9 december kondigde Het Belang van Limburg zelfs aan dat er een akkoord was. De campionissimo zou Bianchi verlaten, afzien van zijn oorspronkelijke eis om zijn eigen fietsmerk aan FAEMA te koppelen, bereid zijn aanmerkelijk minder te verdienen dan bij Bianchi en vooral op een klassiek programma te mikken. Deelname aan de Vuelta zou echter bespreekbaar zijn, als de organisator met voldoende peseta's over de brug zou komen. Deze journalist was echter te voortvarend. Ook al kondigde datzelfde Belang van Limburg op 11 december Coppi nog altijd aan als toekomstige ploegmaat van Poblet, Gaul en Derycke[1], de 17de werd reeds aangekondigd dat de Campionissimo toch bij Bianchi zou blijven. Bovendien zou Bianchi de fietsen Coppi op de markt brengen. Coppi tekende uiteindelijk op 29 december een nieuw contract bij zijn jarenlange sponsor, maar dit contract zou later in onderling overleg ontbonden worden nadat Coppi door een aanval van tyfus het seizoenbegin zou missen. Zo kwam hij terecht bij zijn eigen Carpano-Coppi[2] ploeg onder de leiding van Vincente Giacotto en begon het verhaal van de derde grote historische Italiaanse sponsor, naast FAEMA en Ignis.

FAEMA richtte zich dan vooral op een Zwitserse ploeg met een mengeling van ervaring (ex-Girowinnaar Carlo Clerici, ex-vicewereldkampioen en ex-groene trui Fritz Schär en Hans Hollenstein) en beloftevolle jeugd (René Strehler, vicewereldkampioen achtervolging en winnaar van de voorbije Tour de Romandie en Rolf Graf, ex-winnaar van Gent-Wevelgem en winnaar van de voorbije Grand Prix de Suisse en Grand Prix de Lugano tegen het uurwerk). De voorziene Italiaanse as werd vervangen door een Luxemburgse, onder leiding van Charly Gaul, 3de en bergkoning in de voorbije Tour de France, bijgestaan door Marcel Ernzer en Willy Kemp. Gaul zou uitgespeeld worden als kopman van de FAEMA- Guerra ploeg, met als hoofddoel de Giro d'Italia. De Zwitsers zouden zoals gebruikelijk buiten Italië de kleuren en belangen van hun Zwitserse sponsor verdedigen.

In Frankrijk leverden de onderhandelingen met Mercier niets op. Twee elementen speelden hierbij een hoofdrol. Vooreerst was er de onzekerheid over wat nu exact in Frankrijk mogelijk zou zijn. Daarnaast wilde Mercier absoluut hoofdsponsor blijven en onder zijn eigen (violette) kleuren voortdoen, wat dan weer voor FAEMA niet zo interessant was.

Carlo Valente en Learco Guerra keken dan maar naar België waarbij al begin december een akkoord gevonden werd met Guillaume Driessens en Cyriel Van Hauwaert die zelf aan het

1 De superploeg van FAEMA, met vedetten uit verschillende landen, viel niet overal in goede aarde. Er werd gevreesd voor samenwerking over de landsgrenzen heen in wedstrijden, als de Tour de France en het wereldkampioenschap, die met nationale ploegen betwist werden. Daarom was er zelfs een wild gerucht dat, net als in 1931, toevallig ook in Kopenhagen, het wereldkampioenschap als een individuele tijdrit zou betwist worden, temeer daar het over een parcours met weinig hindernissen ging. Volgens Het Belang van Limburg (pagina 7 van 12 december 1955, "Wielerklanken uit alle Landen") zou dit maar een eenmalige overgangsmaatregel zijn naar een wereldkampioenschap betwist in drie ritten (tijdrit, rit in lijn en beklimming). Uiteraard kwam van dit alles niets terecht, al zouden geruchten over deze formule als een waar monster van Loch Ness de komende jaren regelmatig terug opduiken.

2 Bij de oprichting van deze ploeg hoort nog een leuke anekdote. Om zijn nieuwe ploeg samen te stellen (het was immers reeds bijna midden februari, en de beste renners lagen al elders vast), besloot Coppi een referendum te organiseren bij de sportliefhebbers (onder meer via Lo Sport Illustrato) met drie vragen:

- Welke Italiaanse renners die nog vrij zijn, verkiest gij?
- Welke buitenlandse renners die nog vrij zijn, verkiest gij?
- Welke liefhebbers verdienen het meest gesteund te worden?

uitkijken waren naar een kapitaalkrachtige sponsor. De goede Italiaanse relaties van Lomme Driessen hielpen uiteraard hierbij. De ruggengraat van de ploeg zou gevormd worden door de Maes Pils-Van Hauwaert kern van het voorbije seizoen, maar aangevuld met de ervaren Wim van Est (die al voor Driessens gereden had toen die nog sportbestuurder van Garin was) en vooral met een authentieke kopman in de persoon van Germain Derycke, winnaar van de voorbije Milano-Sanremo en op zijn 25ste een vaste waarde in het klassieke werk. Zo was hij in 1955 5de in Desgrange-Colombo, nadat hij in 1954 4de geëindigd was met een zege in de Flèche Wallonne en in 1953 7de, met een zege in Paris-Roubaix terwijl hij in het wereldkampioenschap enkel voor Fausto Coppi moest onderdoen. De internationale pers verwachtte veel van hem voor het komende seizoen, zeker nu hij tot volle maturiteit gekomen was en op de steun van een sterke ploeg zou kunnen rekenen. Ook Gaul en Ernzer werden aanvankelijk bij deze ploeg, die dus een soort BeNeLux ploeg moest worden, aangekondigd, maar zouden in realiteit onder de hoede van Learco Guerra bij FAEMA-Guerra rijden.

FAEMA maakte al vlug duidelijk dat hun aanwezigheid in de wielersport op een lange termijnvisie stoelde. Zo was de oprichting van amateurploegen zowel in Spanje als Italië gepland. In 1956 vonden wij in Spanje alvast de volgende amateurs bij FAEMA: José García Mazo, Antonio Guindal, Ramiro Taboado, Amador Mestres Ruíz Alvareda, Antonio Pacheco, Isidro Plantada, Agustin Rodríguez, Miguel Pugés Amat en Vicente Salvador Gamu. Wij hebben geen bevestiging kunnen vinden of er in Italië in 1956 al liefhebbersploegen ondersteund werden, waarschijnlijk was dit pas vanaf 1957 of 1958.

Daarmee waren de voorbereiding en aankondigingen achter de rug, de renners vertrokken naar het zuiden op oefenkamp en het seizoen kon beginnen. De verwachtingen waren in ieder geval hooggespannen.

In principe had elke ploeg zijn eigen trui, L. GUERRA-FAEMA eerst en FAEMA-L. GUERRA nadien voor de Zwitsers-Luxemburgse ploeg, Van Hauwaert-FAEMA voor de Belgisch-Nederlandse ploeg en G.D. (G.D. eerst in de witte band voor FAEMA, nadien in het rode gedeelte boven FAEMA) FAEMA voor de Spaanse ploeg. In de Italiaanse wedstrijden droegen wel alle renners, ongeacht voor welke ploeg ze reden een FAEMA-L. GUERRA trui. Later op het seizoen werden de truien, zeker in kleinere wedstrijden, door elkaar gedragen.

De opening was normaal in de Vuelta a Andalucía, maar FAEMA vaardigde geen ploeg af. Miguel Bover, samen met Jesús Loroño zowat de enige Spaanse toprenner die niet voor FAEMA reed, domineerde met 3 ritzeges en de eindzege en voor FAEMA was er toch een ritzege, van José Saura, maar dan wel als lid van de Catalaanse selectie.

Rik Van Looy in een FAEMA-L. Guerra trui

Het grote debuut kwam dan in Sassari-Cagliari en FAEMA zag het inderdaad groot, zomaar eventjes 3 ploegen kwamen op 26 februari aan de start in Sardinië. Opmerkelijk is wel dat ze allen eenzelfde L. GUERRA-FAEMA trui droegen, toch wel een vreemde beslissing als het de bedoeling was deze drie ploegen als aparte ploegen te laten beschouwen. Wat er ook van weze, het resultaat was niet echt denderend, Bahamontes werd 8ste, Schils 10de en Van Looy 12de.

Ook in de Belgische openingskoers, in 1956 was dat op 4 maart Kuurne-Brussel-Kuurne, werd er geen succes geboekt, veteranen Wim van Est (2de) en Briek Schotte

(3de), aan het hoofd van een soort B-ploeg, moesten de zege laten aan Henri Denys. Dezelfde dag was er ook Genua-Nice, waar de sterren van de ploeg aanwezig waren, maar meer dan een 11de plaats voor Jos Schils zat er niet in.

Ook het volgend weekend werden de ploegen gesplitst. FAEMA-Van Hauwaert mikte op de Omloop Het Volk, maar opnieuw liep het mis, ondanks een sterke vertegenwoordiging in de finale. Briek Schotte werd 2de, Roger Decock 4de, Wim van Est 5de en Rik Van Looy 8ste, goed voor een ruime overwinning in het ploegenklassement, maar wie maalde daarom? Ernest Sterckx won de Omloop, en dat was wat telde. In Italië trad FAEMA-Guerra, versterkt met Germain Derycke, Jos Schils en André Noyelle van de Van Hauwaert-ploeg aan in Milano-Torino. Ook hier bleef FAEMA op zijn honger zitten, al werd Derycke mooi 2de.

Ondertussen was er wel een eerste overwinning opgetekend: op 8 maart won Iturat de 4de rit van de Vuelta a Levante.

Tevens was er wat meer klaarheid in de regels over welke ploegcombinaties toegelaten waren, en dat betekende minder goed nieuws. Het project van Carlo Valente om met drie ploegen tegelijk te kunnen uitkomen kon meteen begraven worden. De ploegen mochten heten zoals ze wilden, renners gebruiken van eender welk van de drie filialen, de truien gebruiken die hen goed leken, maar slechts een ploeg tegelijk, met een aantal renners volgens de reglementen van de betrokken wedstrijden. Zodoende was het de ploeg FAEMA-Van Hauwaert die naar Paris-Nice trok, op zoek naar hun eerste zege.

Germain Derycke aangetrokken als kopman en succesvol in Paris-Nice

De tweede dag was het al prijs. Nadat hij tijdens de 1ste rit nog genoegen moest nemen met een 8ste plaats, won Germain Derycke prompt de 2de en de 3de rit en werd meteen een serieuze kanshebber om zijn zege van vorig jaar in Milano-Sanremo te verlengen. Meer ambitie dan klaar te zijn voor de Primavera had hij in deze Paris-Nice niet, en hij stapte dan ook, net als Van Looy, Vannitsen, Schotte, Decock en Schroeders, af in de slotrit.

FAEMA kwam met grote ambities, en met een ruime ploeg, als FAEMA-Guerra aan de start van Milano- Sanremo. Met 19 (op 203 deelnemers) kwamen ze aan de start: 8 uit het Van Hauwaert kamp, 6 Guerra's en 5 Spanjaarden. Alle grote namen waren erbij, ook

Gaul en Bahamontes die hier niet echt hun geliefkoosde terrein vonden. Derycke, Schils en Van Looy gingen in de aanvangsfase in de aanval, maar toen Fred De Bruyne in de zone van de Capi in de aanval ging, moesten ze allen passen. Ook de tegenaanval van Fiorenzo Magni en Jef Planckaert kon niemand beantwoorden. Daarmee was het podium bekend. Willy Vannitsen won wel de sprint van het eerste peloton en werd 4de, maar dat was al op bijna twee minuten. Germain Derycke werd 7de.

De volgende afspraak was Gent-Wevelgem, toen nog veel minder hoog aangeschreven als vandaag, maar wel mooi net tussen de Primavera en de Ronde van Vlaanderen. Vanaf nu was het trouwens aan FAEMA-Van Hauwaert om de kleuren van de groep in de komende grote wedstrijden te verdedigen. Ditmaal stonden ze met 13 aan de start, zwaar in de numerieke minderheid tegen het Elvé-Peugeot van Wereldkampioen Stan Ockers, die zomaar eventjes met 26 waren.

Van Looy in de aanval op de Rodeberg

FAEMA-Van Hauwaert controleerde samen met Elvé-Peugeot de koers en in de aanloop naar de beklimming van de Kemmelberg op een kleine 40 km van de aankomst ging Van Steenbergen, gevolgd door Richard Van Genechten, Rik Van Looy, Willy Lauwers en Wim van Est in de aanval. Tijdens de beklimming nam Van Genechten een tiental meter op Van Looy, terwijl de andere Rik, gehinderd door een auto even voet aan de grond moest zetten en een vijftigtal meter verloor. Een fatale vijftig meter, want in de afdaling haalde Van Looy Van Genechten bij en ging met volle kracht door. De twee waren weg, vooral dankzij het werk van Rik Van Looy, die wist dat hij Van Genechten in een sprint niet moest vrezen. Rik haalde dan ook de eerste belangrijke zege uit zijn carrière, terwijl Désiré Keteleer zich in de finale nog van een derde plaats wist te verzekeren.

Een week later was het dan de Ronde van Vlaanderen, die wel deel uitmaakte van de Challenge Desgrange-Colombo[3]. De Van Hauwaert-ploeg zou daar door enkele renners (Clerici, Hollenstein en Ernzer) van Guerra versterkt worden, maar die gaven, net als André Noyelle, uiteindelijk forfait. Fred De Bruyne, reeds overwinnaar van Milano-Sanremo, ging resoluut

3 Dit regelmatigheidscriterium was bedacht om de toprenners aan de start te krijgen van alle voornaamste wedstrijden. In 1956 bestond het uit Milano-Sanremo, de Ronde van Vlaanderen, Paris-Roubaix, Paris-Bruxelles, de Flèche-Wallonne, Liège-Bastogne-Liège, Paris-Tours, de Giro di Lombardia, de Tour de Suisse, de Giro d'Italia en de Tour de France. In deze laatste twee (ritten)wedstrijden waren er dubbele punten te verdienen. Naast het individueel klassement was er ook een landenklassement (op basis van de vijf best geklasseerden per wedstrijd) en een ploegenklassement volgens hetzelfde concept. Opmerkelijk hierbij is dat hoewel er bij de inschrijvingen maar een FAEMA-ploeg per wedstrijd aanvaard werd, die vrij uit de verschillende "filialen" mocht putten, er voor het ploegenklassement toch onderscheid gemaakt werd tussen FAEMA-Guerra en FAEMA-Van Hauwaert en dit op basis van de publiciteit die de ploeg in de wedstrijd droeg. Dit werd zelfs doorgetrokken naar de Tour de France, waar de Spanjaarden van G.D. FAEMA publiciteit van Guerra-FAEMA op hun trui droegen en als dusdanig als lid van FAEMA-Guerra aanzien werden. Heel consequent was dit alles echter niet, zo werden ook Helyett- Potin-Hutchinson en hun filiaal Essor-Leroux-Hutchinson als twee aparte ploegen aanzien, terwijl L Bobet-BP- Hutchinson dan weer als een deel van Mercier-BP-Hutchinson geteld werd.

voor een dubbelslag, maar plooide in de finale. Rik Van Looy toonde zich ook, maar haalde niet het niveau van een week eerder. Uiteindelijk kon de Fransman Jean Forestier, net als het jaar voordien in Paris-Roubaix, de favorieten verschalken. Stan Ockers won de sprint voor de tweede plaats, Germain Derycke was als 6de de beste FAEMA.

Het volgend weekend kwam dan Paris-Roubaix. Opnieuw waren het de Van Hauwaert-boys die FAEMA vertegenwoordigden. Wanneer op een veertigtal km van Roubaix de eerste grote schifting gebeurde, waren ze met Van Looy, Derycke, Schotte, Decock en Kerckhove goed vertegenwoordigd in het twintigtal dat de wedstrijd in handen nam. De echte beslissing viel op 20 km van de aankomst. Zes renners scheidden zich af, en geen enkele FAEMA was mee. Louison Bobet won eindelijk Paris-Roubaix, voor Fred De Bruyne, duidelijk dé man van het voorseizoen, Jean Forestier, Rik Van Steenbergen, Bernard Gauthier en Nello Lauredi. Germain Derycke won de sprint van de groep der geklopten en werd 7de en Van Looy werd 11de.

Paris-Bruxelles was pas veertien dagen later en zo kregen de renners de gelegenheid de conditie nog wat aan te scherpen in de Driedaagse van Antwerpen. Deze rittenkoers, ondertussen aan zijn derde editie toe, en de voorbije twee keren gewonnen door de (huidige) FAEMA-renners Germain Derycke en Wim van Est zou op een ware demonstratie van FAEMA-Van Hauwaert uitdraaien. Willy Vannitsen klopte Rik Van Looy in de 1ste rit in de sprint voor de zege, maar al de volgende dag nam Van Looy weerwraak door licht afgescheiden de eerste halve rit te winnen en meteen leider te worden. Deze leidersplaats werd nog versterkt toen FAEMA-Van Hauwaert na de middag de ploegentijdrit won. Rik was werkelijk in grote vorm en dat toonde hij ook de volgende dag toen hij in de individuele tijdrit over 50 km tweede werd[4], op slechts vijf seconden van ploegmaat Wim van Est, maar 10 seconden sneller dan het nummer 3, een zekere Jacques Anquetil. Enkel de laatste halve rit was uiteindelijk niet voor FAEMA. Willy Truye won en Germain Derycke werd “slechts” 4de. In de eindstand won Van Looy ruim voor Impanis. Wim van Est werd 3de, Briek Schotte 4de, Willy Vannitsen 7de en Germain Derycke 11de.

Een eerste internationaal succes voor Van Looy en voor FAEMA

Rik Van Looy had in Antwerpen zijn grote vorm getoond en dat zal hij ook de volgende zondag in Paris- Bruxelles tonen. Op een dertigtal kilometer van de aankomst gaat hij samen met Germain Derycke en Marcel Hendrikx in de tegenaanval op wat overblijft van de ochtendvlucht en haalt deze al snel bij. Ook het peloton nadert op deze nieuwe kopgroep van zeven en daarom gaat Van Looy alleen in de aanval op 23 km van de meet. Hij weerstaat aan het jagende peloton, aangevoerd door de Elvé- Peugeot ploeg van Rik Van Steenbergen en wint afgescheiden in Terkamerenbos. Germain Derycke

4 Eigenlijk bevreemdend dat later tijdritten een marteling en een bron van frustratie en complexen voor Rik Van Looy werden. Eigenlijk kon hij ook tegen het uurwerk, als hij maar gemotiveerd was. Uiteraard ging het hier nog niet over een op en top voorbereidde Maître Jacques, zoals hij wel in de grote rondes zou zijn, maar Rik zette ook Aldo Moser op twee minuten, en klopte verder ook Impanis en Ockers.

(4de), Wim van Est (5de), Briek Schotte (8ste) en Marcel Ernzer (11de) maken het succes compleet[5]. Derycke rukt daarmee op naar de tweede plaats in de tussenstand van Desgrange-Colombo, gelijk met Van Steenbergen en op amper drie puntjes van leider Fred De Bruyne.

Daarmee was de eerste grote overwinning voor FAEMA eindelijk binnen. Het volgend weekend stond er geen grote wedstrijd op het programma, daarom werd er wat aandacht aan kleinere wedstrijden besteed. Willy Vannitsen won de Omloop van de Fruitstreek in Alken voor Van Looy, terwijl Rik zelf de Vijf Bergenprijs in Itegem won.

Zo kwamen dan de laatste voorjaars-klassiekers, namelijk het tweeluik van het Weekend Ardennais, de Flèche Wallonne op zaterdag en Liège- Bastogne-Liège op zondag. FAEMA paste voor de Flèche Wallonne en vertrok met zijn sterkste ploeg naar Liège-Bastogne-Liège. Marcel Ernzer kwam hier, net als in Paris-Bruxelles, de Van Hauwaert-ploeg versterken. Liège-Bastogne-Liège was echter nog wat te zwaar voor de jonge Van Looy, die nooit mee in strijd was voor de overwinning. Richard Van Genechten, die al de Flèche Wallonne gewonnen had, was de sterkste man in koers, maar kon zich niet ontdoen van de frissere Fred De Bruyne (die niet deelnam aan de Flèche) en werd zo slechts tweede. Geen dubbelslag zoals Stan Ockers het jaar voordien en Ferdi Kübler nog eerder, maar wel een overduidelijke zege in het Weekend Ardennais. Rik Van Looy werd uiteindelijk nog 4de, Dis Keteleer 5de en Wim van Est 10de. Derycke ontgoochelde en zakte terug naar de 5de plaats in de tussenstand van Desgrange-Colombo.

Daarmee zat het voorseizoen erop en het resultaat was meer dan bevredigend. Met Paris-Bruxelles werd een eerste topklassieker binnengehaald, terwijl overwinningen in Gent-Wevelgem en de Driedaagse van Antwerpen nog wat glans toevoegden. In de tussenstand van Desgrange-Colombo was er naast de 5de plaats van Derycke een 7de voor Van Looy en FAEMA-Van Hauwaert zelf stond 3de in het ploegenklassement. Zodoende mocht de riem er even af en was het nu uitkijken naar de ronderenners en dus op de eerste plaats de Spanjaarden van G.D. FAEMA en de mannen van FAEMA-Guerra.

Eerst kwam er nog de eerste belangrijke tijdrit van het seizoen, de Grand Prix d'Europe in Ravenna, met (landen)ploegen van drie. De Zwitserse ploeg, samengesteld uit Hugo Koblet, Rolf Graf en René Strehler, voor de gelegenheid alle drie in een FAEMA-L. Guerra trui, won voor België (Jean Brankart, Raymond Impanis en Marcel Janssens) en Italië (onder aanvoering van Magni). De Franse ploeg gaf op na een val van Jacques Anquetil. Dit was meteen de laatste zege in een tijdrit voor Hugo Koblet.

Maar nu dus de grote rittenkoersen. Eerst kwam de Vuelta a España. Naar het voorbeeld van de Tour de France werd die met nationale en regionale ploegen betwist. Bijgevolg kwam er geen FAEMA-ploeg aan de start, maar wel in totaal 14 FAEMA-renners. Bahamontes, Botella, Galdeano, Poblet en Ruíz maakten deel uit van de Spaanse nationale ploeg, terwijl Vidaurreta, Corrales, Iturat, Gabriel Saura en Serra voor een regionale ploeg geselecteerd waren. Enkel voor José Saura was er geen plaats. Daarnaast waren ze ook met vier in de Belgische ploeg, André Noyelle, Norbert Kerckhove, Willy Schroeders en Jos Verhelst, in principe in dienst van Rik Van Steenbergen.

Ook al hadden ze al enkele minder belangrijke zeges binnengehaald, voor het Spaanse G.D. FAEMA was het seizoen nog geen groot succes geweest. Daarin moest de Vuelta verandering brengen. De Spaanse supporters hoopten op een Spaanse eindzege, maar dat zag er niet zo eenvoudig uit met de sterke buitenlandse vertegenwoordiging. Vooral de Franse ploeg, met onder meer Louison Bobet, Raphaël Géminiani en Jean Dotto, de winnaar van de vorige editie,

5 Al was niet alles peis en vree. Van Looy zou later beweren nooit veel gemerkt te hebben van Derycke als ploegmaat, terwijl die zelf beweerde afgestopt te hebben. Wim van Est was dan weer een beetje gepikeerd omdat Driessens hem verbood in de tegenaanval te gaan en hij dus zijn eigen kans niet mocht gaan. Beiden zouden dan ook niet lang bij Driessens en Van Looy in de ploeg blijven.

De ruggengraat van de Spaanse ploeg, v.l.n.r. Loroño en de FAEMA-as Ruíz, Botella, Bahamontes en Poblet

maakte indruk. De Italiaanse ploeg, met Nino Defilippis en Giancarlo Astrua was ook niet te onderschatten, en dan waren er nog Hugo Koblet, Raymond Impanis en Rik Van Steenbergen.

De Spaanse ploeg zag er ook niet slecht uit met Bahamontes, Loroño, Poblet, Bover en Botella. Maar dat was juist het probleem: te veel kandidaat kopmannen en te veel ego's. Dat Loroño en Bahamontes geen vrienden waren, en dat is nog zacht uitgedrukt, was algemeen geweten, en dan maakte ploegleider Luis Puig het nog ingewikkelder door Salvador Botella te willen uitspelen voor het algemeen klassement, terwijl Bahamontes en Loroño op het bergklassement moesten mikken en Poblet en Bover op ritzeges. Jesús Loroño liet onmiddellijk weten daarmee niet akkoord te gaan en eiste het kopmanschap op, met als argument dat hij Botella in de Euskal Bizikleta (in de buitenlandse pers meestal de G.P. Eibar genoemd) geklopt had.

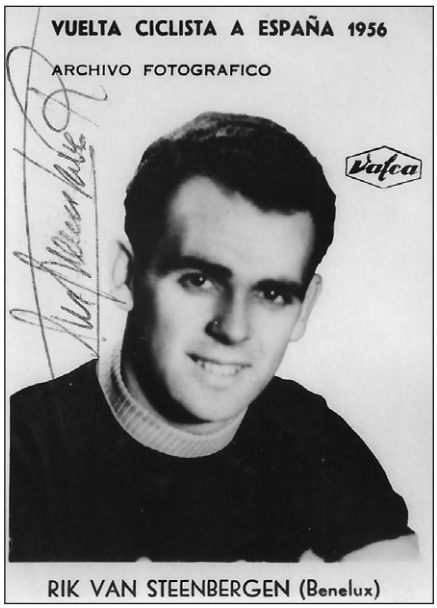

Rik Van Steenbergen, de grote rittenkaper in de Vuelta 56

De Vuelta begon onder heel slechte weersomstandigheden, met koude sneeuw en wind. De eerste rit eindigde op een soort massasprint, gewonnen door Rik Van Steenbergen voor Poblet en Bover. Bijna de hele ronde lang kregen we een sprintersduel tussen deze drie en Hugo Koblet. Uiteindelijk zou Van Steenbergen 6 ritten (en het puntenklassement) winnen, Poblet drie en Koblet eentje, meteen zijn laatste belangrijke overwinning.

De tweede rit zou uiteindelijk beslissend blijken voor de eindstand wanneer Angelo Conterno drie minuten op de favorieten kon nemen. Niemand nam hem op dat moment ernstig, ten onrechte zou blijken. De derde rit bracht dan een eerste ritzege voor Spanje en Poblet, die ook de 5de en 6de rit zou winnen. Nadien gebeurde er weinig, tot de 10de rit. De ploegentijdrit in de voormiddag bracht weinig, maar 's namiddags namen Gilbert Bauvin, Botella, Loroño en Conterno 1 minuut op Bahamontes en Impanis, maar vooral bijna 5 minuten op alle buitenlandse favorieten, terwijl Poblet meer dan een kwartier verloor. Koblet, Bobet en Poblet zouden dan ook de komende dagen de strijd staken.

De 13de rit was een tijdrit over 42 km. De Fransman Claude Le Ber won met overwicht, maar Bahamontes en Loroño kwamen sterk voor de dag en kwamen in het klassement terug tot op respectievelijk 8" en 1'32" van leider Conterno, die ontgoochelde. Bahamontes werd meteen

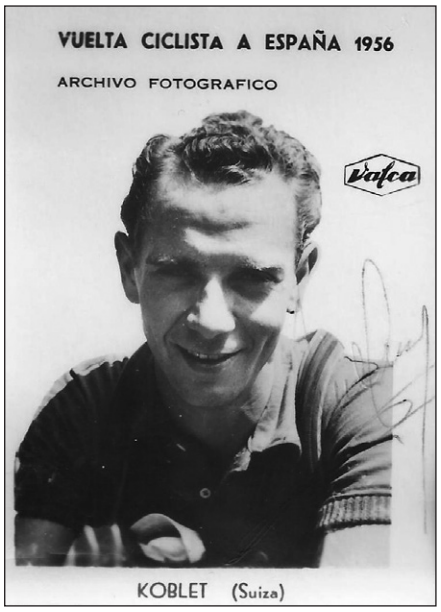

Toch ook een ritzege voor Hugo Koblet, meteen de laatste ritzege in een grote ronde voor de "pédaleur de charme"

de grote favoriet voor de eindzege vermits de Vuelta nu naar het gebergte trok. Echter Bahamontes en de Vuelta a España zouden nooit goed samengaan[6].

Nadat hij het vorige jaar door een knieblessure zijn kansen niet naar behoren had kunnen verdedigen, sloeg ook nu het noodlot toe. In de 15de rit kwam hij ten val, kwam nog voor de laatste beklimming (van de Urkiola) terug, ging meteen in de aanval, maar werd in de afdaling bijgehaald door Conterno, die alle risico's nam om zijn trui te behouden. Loroño lukte er dan weer wel in bijna een minuut terug te nemen op Conterno en kwam op 43" in het algemeen klassement. De volgende dag werd het nog erger. In de regenachtige 16de etappe leed Federico tot viermaal toe bandbreuk en verloor zo vier minuten op een groepje met Conterno en Loroño. Op laatstgenoemde, slechts op 43" van Conterno rustte nu alle Spaanse hoop. Voor Bahamontes, en dus ook voor FAEMA, waren alle zegedromen voorbij.

In de laatste rit, een bergrit met een beklimming van eerste categorie (de Alto de Sollube) moest het gebeuren. Conterno kwam met hoge koorts aan de start en kwam bij de beklimming van de Alto de Sollube al snel in de problemen. De Italiaanse ploeg had echter een akkoord gemaakt met de andere buitenlandse ploegen en vooral met de hulp van de Belgen[7] geraakte Conterno boven, volgens Loroño zelfs zonder te moeten trappen. Daardoor was de minuut voorsprong die Loroño boven had onvoldoende, te meer daar hij nog lek reed in de afdaling.

De beslissing lag nu bij de wedstrijdjury, want wat er tijdens die beklimming gebeurd was, was wel heel opvallend. Uiteindelijk hield die het bij een symbolische tijdstraf van 30", terwijl ook

Federico Bahamontes, de grote pechvogel van deze Vuelta

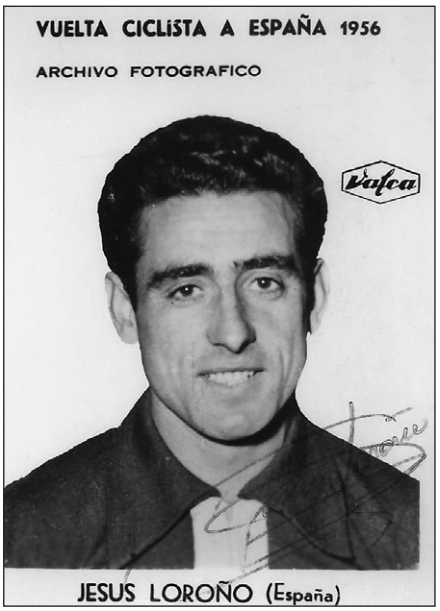

Jesús Loroño, de beste Spanjaard en de morele winnaar van de Vuelta

6 Elk jaar gebeurde er wel iets of liep er iets mis, maar Bahamontes zou nooit de Vuelta winnen.
7 Rik Van Steenbergen zou later toegeven dat zijn ploeg door de Italianen "ingehuurd" was om Conterno te steunen.

veel strengere sancties, tot diskwalificatie toe, mogelijk geweest waren[8]. Loroño kwam dus 13" te kort en zou later regelmatig met bitterheid aan die laatste rit terugdenken.

Angelo Conterno, de controversiële eindwinnaar van de Vuelta 1956

Gelijktijdig met de aanvang van de Vuelta was er in Italië de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni (ook gekend als Roma-Napoli-Roma). FAEMA-Guerra was hier aanwezig als voorbereiding op de Giro. Rolf Graf won een rit, terwijl Charly Gaul derde in de eindstand en winnaar van het bergklassement werd. Wereldkampioen Stan Ockers domineerde, maar vormde geen bedreiging voor de pretendenten op een zege in de Giro, hij mikte voluit op de Tour de France en zou tijdens de Giro starten in Bordeaux-Paris, na een jaar onderbreking terug op de kalender.

Tegen het einde van de Vuelta was ook de Tour de Romandie begonnen, een andere laatste voorbereiding op de Giro d'Italia. FAEMA nam niet deel, maar wel, op uitzondering van Rolf Graf, het hele Zwitserse FAEMA- contingent, weze het dan voor rekening van hun lokale sponsor. Ze deden het trouwens prima: Clerici, die net voordien al zijn goede vorm getoond had met een zege in de Züri Metzgete (Meisterschaft von Zürich, ook daar voor rekening van het Zwitserse Condor) werd 2de, Strehler 3de met een ritzege en Hollenstein 10de. Enkel Schär (23ste) kwam minder uit de verf. Pasquale Fornara was hier de sterkste tijdrijder en meteen ook eindwinnaar en mocht met ambities naar de Giro.

En nu was het tijd voor de Giro d'Italia. FAEMA zou aan de start komen onder de benaming International-FAEMA en koos voor een trui met enkel publiciteit van FAEMA, zonder de gebruikelijke vermelding van L. Guerra. De ploeg was samengesteld uit de Luxemburgers Gaul, Ernzer en Kemp en de Zwitsers Graf, Clerici, Hollenstein en Schär. Dit waren echter niet de enige FAEMA-renners aan de start, Poblet, Bahamontes, Botella, Ruíz, Galdeano en Serra verdedigden samen met Bover de Spaanse kleuren, maar dan wel gesponsord door ICEP-Girardengo.

Deze Giro kondigde zich interessant aan. Het jaar voordien hadden de "oudjes" Magni en Coppi in de voorlaatste rit het tij nog kunnen keren en Gastone Nencini van de overwinning kunnen houden. Zou dat dit jaar nog eens lukken? Ondertussen waren ze allemaal een jaar ouder, Magni 35 jaar, naar eigen zeggen bezig aan zijn laatste seizoen maar wel al het hele jaar op het voorplan en Coppi, 36 jaar, en al het hele seizoen op de sukkel met ziekte en kwetsuren. Tegenover hen stond de "jonge" garde, aangevoerd door Gastone Nencini, 26 jaar, en verder Aldo Moser, 22 jaar, Cleto Maule, 25 jaar, Bruno Monti, 26 jaar en Nino Defilippis, 24 jaar. Ook de buitenlandse delegaties waren niet te onderschatten. FAEMA bracht Charly Gaul, derde in de Tour 1955 aan het hoofd van een sterke Zwitsers-Luxemburgse ploeg, Jean Brankart, tweede in de vorige Tour de France, stond aan het hoofd van de sterke Belgische Elvé-ploeg, hier onder de kleuren van Eldorado, Jean Dotto, gerodeerd in de Vuelta voerde de Franse ploeg aan en Bahamontes en Poblet waren de speerpunten van ICEP-Girardengo, die de Spaanse ploeg patroneerden. Tot slot was er nog een heel gevaarlijke outsider in de persoon van Pasquale Fornara, al tweemaal winnaar van de Tour de Suisse en 4de in de vorige Tour de France, en zopas nog zegevierend in de Tour de Romandie. De tijdrit over 54 km speelde zeker in zijn voordeel, de vraag was enkel of hij in het gebergte stand zou kunnen houden.

8 Misschien was de jury strenger geweest als Loroño een "echte" Spanjaard was, en niet een verdachte Bask.

De FAEMA-ploeg aan de start van de Giro: Clerici, Schär, Graf, Hollenstein, Ernzer, Kemp en Gaul

Iedereen verwachtte dat, zoals dikwijls, de beslissing in de Dolomieten zou vallen, en dit jaar zelfs maar in een enkele rit, de 18de van Merano naar Trento, met vier beklimmingen en aankomst op de Monte Bondone. De andere Dolomietenrit, van Sondrio naar Merano bevatte wel de beklimming van de Stelvio, 2785 m hoog, maar die lag op zowat 60 km van de aankomst, te ver om een beslissende rol te kunnen spelen.

Gaul rekende dus op die alles beslissende 18de rit en trok zich in de aanvangsfase weinig aan van het wedstrijdgebeuren te meer daar de grote vorm nog op zich liet wachten. Daardoor hypothekeerde hij al in de 3de rit zijn zegekansen door 7 minuten te verliezen op een groepje met Alessandro Fantini, Fornara, Moser, Giancarlo Astrua en ploegmaat Clerici, vijf minuten en half op Brankart, Nencini, Defilippis, ruim twee minuten op Magni, Maule en Bahamontes en anderhalve minuut op Monti. Bedenkelijk, maar het was nog ver en in de Dolomieten zou veel mogelijk zijn.

In de 7de rit Pescaro-Campobasso nam Gaul al een pak tijd terug, bijna drie minuten op de meeste favorieten en zelfs meer dan zes op Bahamontes. Geen probleem dus, dit bevestigde gewoon dat hij in de Dolomieten nog alles kon rechtzetten. Toen kwam de 11de rit, de tijdrit over 45 km Livorno-Lucca. Fornara was in een grote dag, won met overwicht, nam de roze trui en smeerde Charly Gaul 4'39" achterstand aan. Bijna 10 minuten in het krijt, dat begon toch link te worden. Grote zegekansen werden Fornara nog altijd niet toegedicht, velen geloofden nog in Gaul, terwijl Bahamontes[9] op minder dan twee minuten van de leider stond.

Een nieuwe ritzege kwam er alvast twee dagen later, een klimtijdrit van 2,45 km op de steile San Luca in Bologna. Goed voor het prestige en het moreel, maar door de korte afstand met weinig invloed op het klassement, Fornara verloor amper 19 seconden. De Giro kabbelde

9 Bahamontes rekende, in tegenstelling tot Gaul, niet enkel op de grote bergritten, maar ging al eens mee in een ontsnapping en was er zo in gelukt op te rukken in het klassement en zelfs een voorsprong van 8 minuten op Gaul te nemen.

rustig verder, Miguel Poblet behaalde voor Girardengo zijn vierde ritzege, terwijl Alessandro Fantini, leider van de 3de tot de 11de rit afzakte in het klassement.

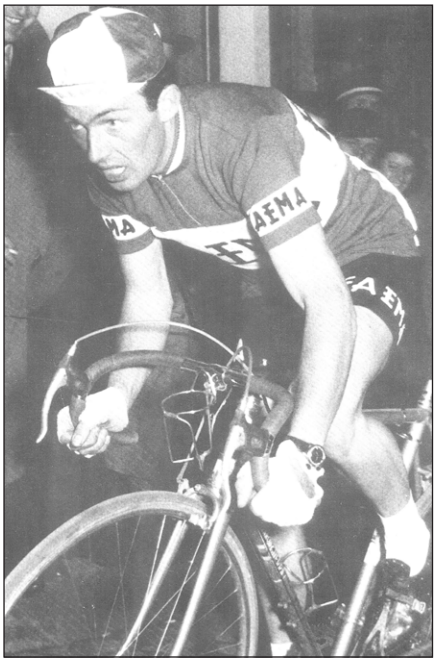

Charly Gaul in volle actie

En zo kwamen de renners aan de voet van de Dolomieten, met eerst een rit van 163 km over de loodzware Stelvio. Gezien die veel te ver van de eindmeet lag en geen echt hoge stijgingspercentages had, gingen Gaul en Bahamontes op die Stelvio zonder grote overtuiging op jacht naar de ontsnapte Aurelio Del Rio. In de afzink sloeg het noodlot voor beiden echter toe. Gaul reed tot driemaal toe plat en kon niet gedepanneerd worden door zijn volgwagen, ook Bahamontes kende meerdere bandbreuken. Daardoor hadden ze na de afzink een achterstand van een zestal minuten op een koppeloton met alle grote namen. Gaul en Bahamontes reden nog met weinig steun een achtervolging van 50 km op de kopgroep maar konden enkel beletten dat de schade nog groter werd.

In het nieuwe klassement stond Gaul nu 24ste op zestien minuten van leider Fornara, terwijl ook Bahamontes tegen acht minuten achterstand aankeek. Voor beiden waren de kansen op de eindzege verzwonden, enkel een eerreddende zege in de koninginnenrit zat er nog in. Moser, Defilippis, Brankart en Astrua waren nu de voornaamste uitdagers van leider Fornara. Ook al had Cleto Maule, winnaar van de rit, als tweede in het klassement slechts 9” achterstand, zijn klimcapaciteiten werden als onvoldoende ingeschat om ernstige zegekansen te hebben, terwijl Nencini op al bijna 6 minuten stond, te veel om nog in te halen.

Van bij de start in Merano zijn de weersomstandigheden slecht: regen en wind. Charly Gaul gaat vanop de eerste beklimming, de Costalunga 1753 m hoog, in de aanval en komt ook als eerste boven. In de afdaling loopt het opnieuw fout: door de regen werken zijn remmen onvoldoende en hij moet met de voeten bijremmen. Zodoende komt hij met minuten achterstand aan het einde van de afdaling. Op de twee volgende beklimmingen, de Rolle (1970 m hoog) en de Brocon (1616 m hoog) herhaalt zich hetzelfde verhaal: Gaul haalt iedereen in en laat ze ter plaatse om in de afdaling alles en meer terug te verliezen. Na de Rolle heeft hij zelfs 6 minuten achterstand op koploper Bruno Monti, maar in de afdaling van de Brocon kan hij de schade enigszins beperken en op 70 km van de meet komt hij door op 2’30 van Padovan en op een kleine minuut van diezelfde Monti en Defilippis.

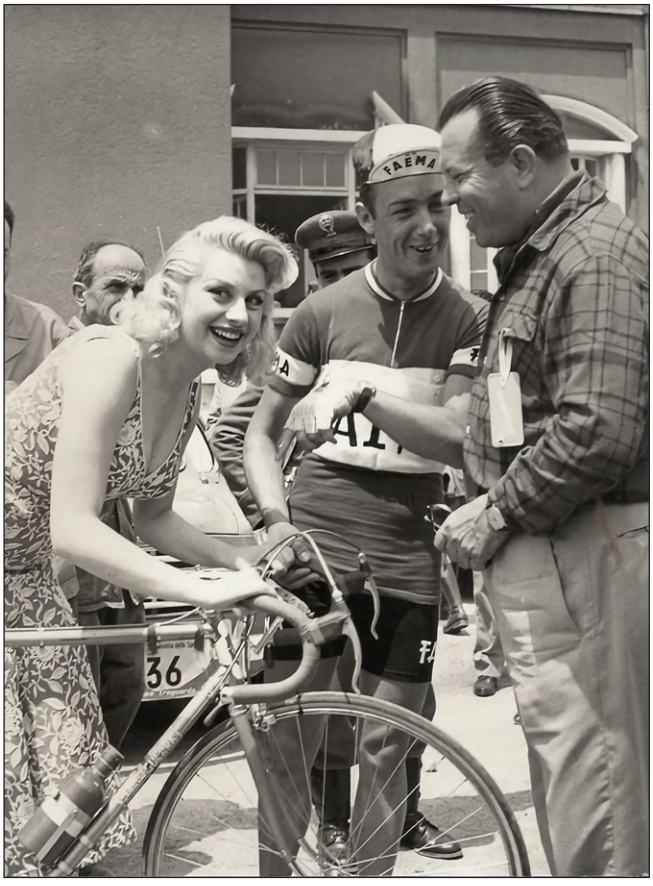

Een ontspannend moment voor Charly Gaul in de Giro

In volle actie op de Monte Bondone (Storia Illustrata & Lo Sport Illustrato)

Fornara is ondertussen ver in de achtergrond verzeild en de virtuele roze trui wisselt regelmatig tussen hem, Maule, Monti en Defilippis. Gaul lijkt nog altijd kansloos. In de aanloop naar de Monte Bondone geeft hij in steeds slechtere weersomstandigheden echter alles en nog voor de aanvang van de beklimming gaat hij op en over Padovan, Defilippis en Monti, de laatste om weerstand te bieden. Learco Guerra komt zijn kopman aanmoedigen en roept hem toe dat niet alleen de ritzege, maar ook de roze trui erin zaten. Gaul klaagt nog eerst over zijn slecht materiaal maar geeft dan alles tijdens de beklimming van de Bondone, waar de renners in een heuse sneeuwstorm terecht komen. Hij begint ondertussen de gevolgen van al zijn inspanningen, van zowel die 40 km achtervolging de vorige dag als van de rit van vandaag te voelen met daarbij nog een hongerklop. Gelukkig krijgt hij van een toeschouwer een banaan en zo haalt hij uitgeput en verstijfd van de kou de meet op de top van de Monte Bondone. Hij is er zo erg aan toe dat hij van zijn fiets moet gedragen worden en snel in een warm bad gestoken.

De rit eindigde in een waar slagveld en dan hadden veel van de Italiaanse toppers nog op de hulp van toeschouwers kunnen rekenen. Fantini eindigde uiteindelijk, verrassend, tweede, maar dan wel op 7'44, ook al had hij in de laatste vier kilometers 6 minuten ingehaald op Gaul, Magni, als derde, verloor 12'15". Van de andere belangrijke protagonisten verloor Monti (7de) 18'09", Moser (10de) 21'28" en Brankart (11de) 22'17". Fornara, Bahamontes, Nencini en Defilippis beëindigden de rit niet, zij maakten deel uit van de 46 renners, of meer dan de helft van degenen die aan de rit begonnen, die de strijd staakten (vergeleken met 15 opgaves in de 17 voorgaande ritten).

Het verrassende verloop en de grote verschillen in deze rit hebben meerdere verklaringen. De meest voor de hand liggende zijn de lange afstand, 242 km met daarin vier beklimmingen en de verschrikkelijke slechte weersomstandigheden. Maar er is nog een derde, niet te onderschatten factor. In die periode hadden zowat alle renners een flesje met stimulantia bij, waarnaar zij, eufemistisch, of eerder toepasselijk, als "la bomba" refereerden. Het gaat over een cocktail van stimulerende middelen die als een soort extra brandstof een tijdelijke boost kan geven.

Charly Gaul moet van zijn fiets gedragen worden

En dat woord “tijdelijk” is hier heel belangrijk. Het komt erop aan het product op het juiste moment te nemen. Te vroeg en de renner zit met flanellen benen in de slotfase, te laat en de renner komt in topvorm in het hotel toe. Dat betekent dat de renner voldoende lucide moet zijn om juist te timen en voldoende hard voor zichzelf om niet te vroeg naar dat versterkertje te grijpen. En in de erbarmelijke weersomstandigheden waarmee ze geconfronteerd werden, zal dat dubbel moeilijk geweest zijn en zullen er velen te vroeg toegegeven hebben aan zere benen en koude ledematen. Daardoor zagen we de renners in verschillende toestand de rit beëindigen: Defilippis stortte helemaal in en moest zelfs naar het ziekenhuis, Gaul haalde net de meet maar was uitgeput, Fantini kon er dan weer in de slotfase nog een sprint uitpersen en kwam net als Magni vrij fris aan de aankomst. Rino Negri bedacht in Lo Sport Illustrato[10] nog een andere verklaring. Volgens hem was het net in het voordeel van Gaul geweest om de afdalingen trager te doen dan de anderen, waardoor hij minder last van de bijtende kou gehad had.

Tot ieders verrassing was Charly Gaul na deze spectaculaire rit roze trui, met een op het eerste gezicht vrij comfortabele voorsprong van 3’27” op Fiorenzo Magni, de enige die hem nog eventueel zou kunnen bedreigen, alle andere hadden al een achterstand van rond de 7 minuten of (veel) meer. Die voorsprong was toch minder comfortabel dan hij leek, zelfs al was Magni al gedurende het grootste deel van de Giro gehandicapt door een gebroken sleutelbeen. Gaul had immers geen enkele ploegmaat meer over, de volledige rest van zijn ploeg behoorde tot de 46 opgevers. Daarom bleef Jacques Goddet in L’Équipe van 9 Juni[11]

10 Lo Sport Illustrato, Rino Negri, 14 juni 1956

11 L’Équipe, 9 juni 1956, Jacques Goddet, en Bergauf, Bergab mit Charly Gaul, François Mersch, Verlag François Mersch, 1959 & 1961, pagina 69 tot 72 uitgave 1961.

nog enigszins voorzichtig over de kansen op de eindzege van de jonge Luxemburger, zonder daarom de loftuitingen te besparen. Hij wees vooral met de vinger naar Learco Guerra aan wie hij het gebrekkige materiaal (en dan vooral de problemen met de remmen) verweet evenals het gebrek aan informatie aan zijn kopman. Hij becijferde het tijdverlies veroorzaakt door het falen van Guerra op 10 tot 15 minuten, en vroeg zich af of Gaul voldoende zou gerecupereerd hebben van de inspanningen, gezien zijn toestand van uitputting bij de aankomst, om aan de aanvallen van een frissere Magni te kunnen weerstaan.

Learco Guerra de man achter Charly Gaul

De volgende twee ritten zouden het uitwijzen. In ieder geval begon Learco Guerra met zijn nut als sportbestuurder te tonen door bondgenoten voor de roze trui te ronselen. Zeker de overblijvende renners van Carpano-Coppi en Ignis-Varèse (eigenlijk een soort satellietploeg van Carpano-Coppi) zullen makkelijk te overtuigen geweest zijn, daar Fausto Coppi niet direct op een 4de Giro-zege voor Magni zat te wachten.

Zoals te verwachten ging Magni samen met Agostino Coletto, derde in de stand, in de voorlaatste rit in het offensief. Gaul gaf echter geen krimp en reed het gat toe. Wanneer Magni zag dat de roze trui nog steeds daar was, had hij het begrepen en legde hij zich neer bij de tweede plaats. De volgende rit zou hij onderweg trouwens de Luxemburger feliciteren met zijn eindzege.

De Giro is binnen voor Charly Gaul

Tijdens de laatste week van de Giro werd ook Bordeaux-Paris betwist. Nadat deze marathonkoers het jaar voordien niet georganiseerd was, stond er dit jaar een mooi deelnemersveld aan de start, met specialisten Bernard Gauthier en Wim van Est, die FAEMA-Van Hauwaert vertegenwoordigde, maar verder ook Wereldkampioen Stan Ockers, de leider in Desgrange- Colombo Fred De Bruyne en superster Rik Van Steenbergen, in 1956 nog altijd op zoek naar een grote zege. Wim van Est reed een aanvallende koers, maar er stond weer eens geen maat op Gauthier. Deze won met meer dan 8 minuten voorsprong op Ockers, Van Est werd 4de op ruim 10 minuten.

Minder dan een week na het einde van de Giro begon al de Tour de Suisse. FAEMA vaardigde geen ploeg af, maar de Zwitsers van de ploeg tekenden op uitzondering van Carlo Clerici wel present, zij het dan voor hun Zwitserse sponsor. Zij leken goed gerecupereerd te zijn van de Giro en haalden uitstekende resultaten. Rolf Graf werd eindwinnaar, met twee ritzeges en een derde plaats in het bergklassement, Fritz Schär werd tweede en won het puntenklassement, Hans Hollenstein werd 4de in de eindstand en tweede in het bergklassement en René Strehler won twee ritten en werd 7de in de eindstand en derde in het puntenklassement.

Gaul samen met zijn trouwe luitenant Ernzer (in de speciale FAEMA-trui uit de Giro) ergens aan de start in België

Tegelijk met het einde van de Tour de Suisse begon de Tour de Luxembourg, betwist met nationale selecties. Gaul, Ernzer en Kemp maakten deel uit van een van de twee Luxemburgse ploegen. Met slechts dertig deelnemers was er geen grote tegenstand voor Charly te verwachten, de Franse ploeg met Raphaël Géminiani, herstellende van een meniscusblessure, en Jean Forestier leek de enige van welke serieuze tegenstand te verwachten was. Uiteindelijk bleken deze vooruitzichten juist. Gaul won de tweede rit met ruim vijf minuten voorsprong en werd eindwinnaar, voor de Noord-Afrikaan René Remangeon, lid van de Franse ploeg, Forestier en Ernzer. Ernzer won het puntenklassement voor Gaul en Willy Kemp won de laatste rit. Voor de Tour de France kwamen er nog de nationale kampioenschappen en Charly Gaul won met overwicht in Luxemburg. In de tijdrit over 93,5 km had hij 5'19" voorsprong op Marcel Ernzer.

Door die reeks van opeenvolgende prestaties, en rekening houdende met de afwezigheid van Bobet en een gehandicapte Géminiani, werd Charly Gaul meteen gebombardeerd tot de grote favoriet voor de Tour de France. Bij het inschatten van de kansen van de Luxemburger werd echter nogal licht over de zwakte van zijn ploeg gekeken. Van zijn Luxemburgse ploegmaats hadden enkel Marcel Ernzer en Willy Kemp echt ervaring met de Tour. Nicolas Morn en Jängy Schmit waren wel al tweemaal aan de start gekomen, maar met weinig resultaat: de eerste had tweemaal opgegeven, de andere had een opgave en een 72ste plaats als resultaten staan. Jempy Schmitz (die wel al een Tour de Luxembourg, een tweede plaats in het Critérium du Dauphiné Libéré en een derde plaats in de Tour du Sud-Est op zijn erelijst had staan), Aldo Bolzan en Edmond Jacobs waren debutanten. Van de "internationalen" die de ploeg vervolledigden was de Portugees António Barbosa ook een debutant en was de Brit Brian Robinson aan zijn tweede Tour toe. Hulp voor Charly Gaul zou dus vooral moeten komen van Ernzer, Kemp en Schmitz, en van de twee "internationalen" als die konden overtuigd worden.

De voornaamste tegenstand zou waarschijnlijk van de Belgen komen, met Jean Brankart, 7de in de voorbije Giro, al leek die minder in vorm dan het jaar voordien, en vooral Stan Ockers, die zich speciaal op deze Tour had voorbereid. Ook de Italianen kwamen met een sterke ploeg, met naast Vuelta-winnaar Conterno vooral mannen die zich in de Giro getoond hadden, met name Fornara, leider van de 11de tot de 17de rit, Fantini, leider van de 3de tot de 10de rit en 6de in de eindstand, Coletto, 3de in de eindstand, Monti, 8ste in de eindstand, Defilippis en Padovan, drie helden uit de apocalyptische rit naar de Monte Bondone en Nencini, derde in de Giro 1955.

De Spaanse ploeg zag er ook stevig uit, met naast een stevige FAEMA-ruggengraat, Bahamontes, Poblet, Botella, Serra en Ruíz, de ongelukkige tweede uit de Vuelta, Jesús Loroño. De Franse ploeg was dan weer, zoals eerder aangegeven, een vraagteken. Was Géminiani voldoende

De FAEMA-ruggengraat van de Spaanse Tour de France ploeg: Ruíz, Serra, Botella, Bahamontes en Poblet

hersteld om naar de zege te dingen en zo niet, hoever reikten de mogelijkheden van een Pierre Barbotin, een Gilbert Bauvin, en wie weet, André Darrigade?

Net als de Luxemburgers Gaul, Ernzer en Kemp droegen de vijf Spanjaarden op hun nationale trui publiciteit voor Guerra-FAEMA. De twee aanwezige Zwitsers uit de FAEMA-stal, Schär en Hollenstein vertegenwoordigden dan weer hun Zwitserse sponsors Mondia en Allegro.

De FAEMA Luxemburgers in de Tour, Ernzer, Gaul en Kemp

Het werd een heel rare Tour de France. Al snel bleek dat de Franse nationale ploeg, in afwezigheid van Bobet en met een Géminiani die niet in het bezit van al zijn mogelijkheden was, geen behoefte voelde om de wedstrijd te controleren, en zelfs zo ver ging om op een gegeven moment de gele trui van Darrigade niet te verdedigen omdat Géminiani niet in diens kansen op de eindzege geloofde.

De eerste ritten gebeurde er weinig en Gaul kon zich rustig laten meedrijven in de buik van het peloton. De eerste belangrijke confrontatie kwam er de vierde dag, met 's ochtends een individuele tijdrit op het selectieve circuit des Essarts in de buurt van Rouen. Gaul domineerde en zette belangrijke rivalen als Bahamontes, Ockers en Brankart op een halve minuut. De herstellende Géminiani viel helemaal door de mand en verloor bijna twee en een halve minuut. Het grootste slachtoffer was echter Roger Hassenforder. Door een pedaalbreuk had hij de rit niet kunnen beëindigen en had daarom, zoals voorzien in het reglement de tijd van de laatste toegewezen gekregen, verhoogd met 5%.

Een geprikkelde Hassenforder ging in de tweede halve rit voluit in het offensief. Ook Ockers, Poblet, Darrigade, Nencini en Fornara gingen in de aanval. Gaul probeerde op de ontsnapping van Ockers te reageren maar kreeg in het peloton geen steun. Op die manier verloor hij 14 minuten op Ockers en vijf en een halve minuut op Bahamontes. Een slechte zaak voor de Luxemburger, al bleef hij erop vertrouwen dit in het gebergte te kunnen rechtzetten.

Twee dagen later kregen een dertigtal renners opnieuw vrijgeleide van het peloton. Niemand, en allerminst Ockers en Gaul, tevreden geen tijd ten opzichte van elkaar te verliezen, maakte zich zorgen over de vluchters, die ruim tien minuten voor de grote groep toekwamen. Niemand nam immers Darrigade, Jan Adriaensens of Roger Walkowiak ernstig voor een eventuele eindzege. De volgende dag, in de rit van Lorient naar Angers, barstte de strijd al vroeg los. Ockers en Gaul hadden vooral aandacht voor elkaar en toen de beslissende ontsnapping, met onder meer Bauvin, Defilippis en Wout Wagtmans, maar ook, en opnieuw, Walkowiak en Adriaensens vertrok, kreeg de Franse ploeg geen steun in de achtervolging. Géminiani gaf dan ook, tot grote woede van Darrigade, instructie de handdoek te werpen. De kopgroep bereikte op die manier de aankomst met 19 minuten voorsprong.

Bahamontes zal nog proberen het tij te keren

Roger Walkowiak, onbekend voor het grote publiek en met op zijn palmares enkel tweede plaatsen in de Tour de l'Ouest 1952, in Paris-Côte d'Azur 1953 en in het Critérium du Dauphiné Libéré 1955 en een ritzege in de voorbije Vuelta, was de nieuwe leider. De volgende dag boekte Poblet een ritzege voor Spanje en FAEMA, maar gebeurde er weinig. Voor de volgende grote ontsnapping was het wachten op de dertiende rit, naar Bayonne, waar Fred De Bruyne zijn derde ritzege boekte. In de kopgroep van 17 die met 14 minuten voorsprong aankwam, waren ook Darrigade, Bauvin, Defilippis, Gerrit Voorting, Impanis en Adriaensens present. Aan de voet van de Pyreneeën was de Nederlander Gerrit Voorting de verrassende leider, met 1'43" op Darrigade, die terug van geel en een eindzege droomde, 2'51" op Adriaensens, 7'24" op Bauvin, 9'04" op de vorige gele trui Walkowiak, 15'24" op zijn landgenoot Wagtmans, maar vooral 40'06" op Ockers, 50'12" op Bahamontes, 53'41" op Charly Gaul en 54'08" op Brankart. Ook al werd verwacht dat de vermoeidheid na deze snelle aanloop naar het gebergte velen parten zou spelen en werden er grote inzinkingen in het gebergte voorspeld, de achterstand van de favorieten Ockers en

vooral Gaul was toch onrustwekkend. Bartali en Coppi hadden in 1948 en 1949 weliswaar in enkele ritten een achterstand van zowat een halfuur op de gele trui omgezet in een halfuur voorsprong, maar zo ver hadden ze nooit achtergestaan. En dat waren dan Bartali en Coppi!

De Pyreneeën leverden alvast weinig op. Voorting verloor wel zijn gele trui aan eerst Darrigade en dan Adriaensens, maar laatstgenoemde behield een meer dan comfortabele 36'12" op Ockers en 50'17" op Gaul. Bahamontes had ondertussen, in tegenstelling met Gaul en Ockers, begrepen dat de Tour niet enkel in het gebergte kon gewonnen en verloren worden en gleed in de vlakke rit naar Montpellier als enige (pseudo?) favoriet mee in een ontsnapping die 17 minuten voor het peloton der favorieten toekwam. Zo kon hij in het klassement terugkomen tot op 27'08".

De volgende etappe naar Aix en Provence was normaal een overgangsrit, maar leider Jan Adriaensens was ziek en had een mindere dag. In de steek gelaten door het grootste deel van de Belgische ploeg (enkel De Bruyne, Janssens en Van Genechten stonden hem bij) verloor hij bijna 9 minuten, een verlies dat later zwaar zou doorwegen. Ockers, mee in de aanval zag het natuurlijk graag gebeuren, liever geen concurrenten in de eigen ploeg.

Ook de volgende rit, naar Gap toe, moest eerder een overgangsetappe worden, maar Bahamontes had het zo niet begrepen en was weer mee in de ontsnapping van de dag, wat hem bijna 8 minuten opleverde. In het algemeen klassement rukte hij zodoende op naar de 13de plaats, op 18'08" van leider Wout Wagtmans en schaarde hij zich bij de favorieten.

De beslissing zou dus in de Alpen, en wie weet in de tijdrit twee dagen voor het einde, vallen. De Alpenritten waren echter weinig selectief. Zo lag de Izoard in de rit naar Torino ver van de aankomst en kon Nino Defilippis (al aan zijn derde ritzege toe) de sprint van een kopgroep van 16 winnen. Het belangrijkste slachtoffer van de dag was Darrigade die twintig minuten verloor en uit de toptien viel. De volgende rit, naar Grenoble met de beklimmingen van de Mont Cenis, de Croix de Fer en de Luitel was selectiever en Charly Gaul, die tot hiertoe minder flitsend dan in de voorbije Giro overkwam, ontbond, eindelijk, zijn duivels op de laatste beklimming. Hij won de rit met 3'22" op Ockers en 7'29" op Nencini, Bahamontes en Walkowiak. Wagtmans zakte door het ijs en verloor meer dan 15 minuten, zodat de regionaal Walkowiak de nieuwe leider werd.

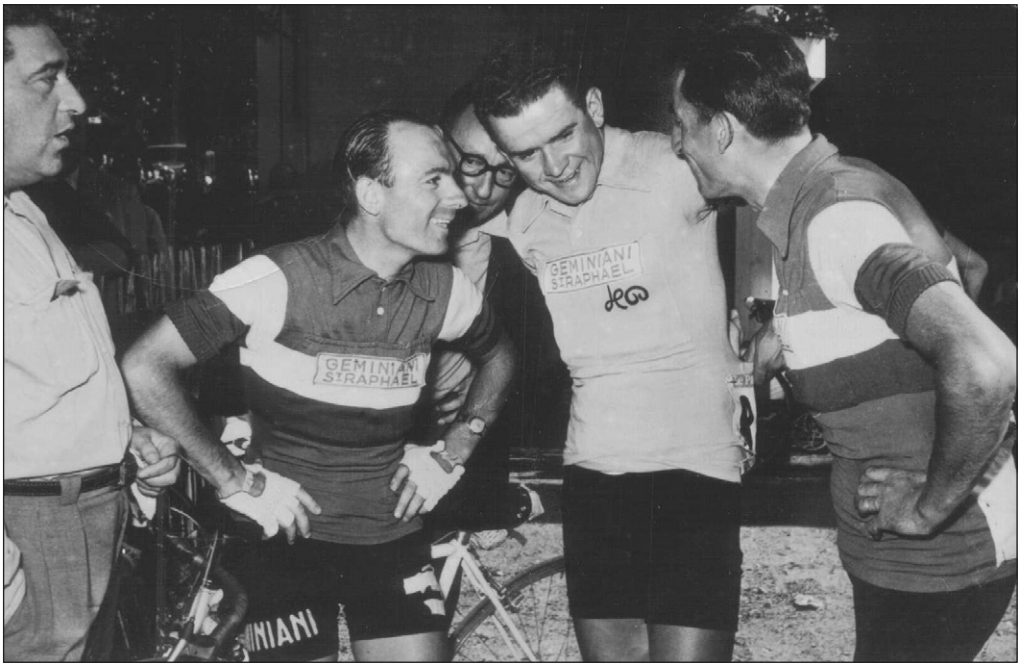

Een tevreden Raphaël Géminiani met "zijn" twee renners aan de top van het klassement: Walkowiak en Bauvin

Met nog slechts een bergrit en een lange tijdrit voor de boeg, mochten Ockers, ondertussen 13de op 25'25"" en Gaul, 17de op 36'08", de eindzege vergeten. Brankart was in de Alpen helemaal door de mand gevallen en had in twee ritten meer dan een half uur verloren. Zo was hij was afgezakt naar de 31ste plaats op meer dan een uur. Van de grote namen was enkel Bahamontes, 6de op toch ook 13'41" nog enigszins in de slag voor de eindzege, maar dan moest hij wel dringend tijd terugpakken op de eersten. Dat gebeurde dan ook de volgende dag op weg naar Saint-Etienne, maar onvoldoende. Ockers won de rit, met 2'12" op het groepje Gaul, Janssens en Bahamontes en 3'44" op het groepje Forestier, Walkowiak, Huot, Bauvin en Adriaensens. Wagtmans verloor nog eens 7 minuten en was daarmee uitgeschakeld voor de eindzege. De tijdrit van de volgende dag zou de beslissing moeten brengen in een rechtstreeks duel tussen gele trui Roger Walkowiak van de regionale ploeg Nord-Est-Centre en Gilbert Bauvin van de Franse nationale ploeg. Walkowiak had wel een voordeel van 3'26", veel en weinig tegelijk, want de tijdrit ging over 73 km. Voor Raphaël Géminiani, ook al reed hij een zeer slechte Tour[12], kon het al niet meer mislopen: beide pretendenten reden voor zijn St Raphaël-Géminiani ploeg.

Bahamontes feliciteert de verrassende winnaar van de tijdrit Miguel Bover

De tijdrit kende een verrassend verloop. Winnaar werd de Spanjaard Miguel Bover, met een luttele seconde voorsprong op Jan Adriaensens. Niemand had dit verwacht, ook Bover niet

De bergkoning, de puntenwinnaar en de eindwinnaar

12 Hij was duidelijk niet hersteld van zijn meniscuskwetsuur en reed voor zijn doen een heel zwakke Tour. Uiteindelijk zou hij als 49ste op bijna twee uur eindigen.

die al naar het hotel was vertrokken en snel moest opgetrommeld worden voor de huldiging. Hij zou toekomen in burgerkleren en deed uiteindelijk zijn ereronde in een geleende trui, met nota bene publiciteit van Guerra-FAEMA (mogelijk geleend van Bahamontes). Bauvin werd knap vijfde, op 2'37". Een mooi resultaat, maar onvoldoende, want Walkowiak (24ste) kon de schade beperken tot 4'48" op Bover en dus 2'11" op Bauvin. Hij hield dus 1'25" over in het algemeen klassement. Adriaensens werd derde op 3'07". De negen minuten die hij op weg naar Aix en Provence had verloren, mede door een gebrek aan steun van zijn ploegmaats, werden hem uiteindelijk fataal.

De twee laatste ritten veranderden niets meer aan de situatie. Hassenforder behaalde zijn vierde ritzege en Nencini mocht de prestigieuze laatste rit met aankomst in het Parc des Princes winnen. Walkowiak werd dus de verrassende eindwinnaar, zonder een ritzege, maar na een moedige en wilskrachtige Tour. Toch zou een "Tour à la Walkowiak" altijd een belediging blijven, gericht aan een verrassende en weinig prestigieuze winnaar. Troostprijzen waren er nog voor Ockers, 8ste in de eindstand op 16'52" en voor het tweede jaar op rij winnaar van het puntenklassement[13] en Gaul, 13de in de eindstand op 32'14" en, eveneens voor het tweede jaar op rij, winnaar van het bergklassement, voor die andere FAEMA, Federico Bahamontes (vierde in de eindstand) op 10'14, uiteindelijk de minst slechte van de favorieten. België won het ploegenklassement.

Daarmee zaten de grote rondes erop en was het woord weer aan de eendagsrenners. Eerst komt het wereldkampioenschap, dit jaar in Kopenhagen op een vlakke omloop, geschikt voor snelle mannen[14]. Als laatste voorbereiding werd nog de Ronde van Nederland betwist. FAEMA had hier geen ploeg, maar wel een aantal renners aan de start. Van Looy, Vannitsen, Derycke, Schils, Schroeders, Verplaetse en Verhelst reden in de door RIZLA gesponsorde Belgische A-ploeg en Wim van Est in de door Mars gesponsorde Nederlandse B-ploeg[15]. Hugo Koblet en Rolf Graf zaten dan weer in de door Nescafé gesponsorde Zwitserse ploeg. Van Looy won twee ritten en het eindklassement, Vannitsen (5de in de eindstand), Verplaetse en Van Est (derde in de eindstand) wonnen een rit en België A won de ploegentijdrit.

Ook voor Willy Vannitsen een ritzege in de Ronde van Nederland

Gaul wist dat hij op een dergelijk parcours in het Wereldkampioenschap niets kon gaan doen en gaf forfait. FAEMA had echter andere ijzers in het vuur: Derycke, derde vorig jaar en tweede in 1953 en vooral Miguel Poblet, al had die met nierproblemen de Tour de France moeten verlaten, en Rik Van Looy. Verder waren voor Nederland Wim van Est, voor Spanje Federico Bahamontes en Salvador Botella, voor Luxemburg Marcel Ernzer en Willy Kemp en voor Zwitserland Rolf Graf, Hans Hollenstein en Fritz Schär geselecteerd. Dus op 71 deelnemers 11 FAEMA's, niet slecht, al moest er niet gerekend worden op veel samenwerking.

Rik Van Looy startte met grote ambities, maar dacht het alleen te kunnen klaren. Enkel met Fred De Bruyne, met wie hij plande zesdaagsen te rijden, had hij een soort van niet-aanvalspact. Raad van Wim van Est, die

13 Het puntenklassement bekroonde in die periode de meest regelmatige renner en was helemaal niet het jachtterrein van de sprinters. Het klassement werd immers opgemaakt door het optellen van de plaatsen behaald in de verschillende ritten. Daarom vinden we bij de eerste winnaars namen als Kübler, Schär, Ockers en Forestier.
14 En dus niet in de vorm van een tijdrit. Pech voor Jacques Anquetil.
15 Gezien alle FAEMA-renners hier voor een andere sponsor reden, tellen we deze resultaten niet voor FAEMA.

uiteraard aan zijn eigen portefeuille dacht[16], om bondgenoten te zoeken, sloeg hij in de wind. Rik kende echter gedurende de wedstrijd meerdere malen mechanische pech, in die mate dat Fred De Bruyne niet meer in hem geloofde en inging op de vraag van Rik Van Steenbergen om voor hem de sprint aan te trekken. Van Looy kwam, in de sprint, echter nog vanuit de staart van de groep sterk opzetten, maar kwam enkele lengten te kort om die andere Rik te bedreigen. Voor Van Looy was Fred De Bruyne de grote boosdoener. De zesdaagseplannen werden opgeborgen en een rivaliteit was geboren.

Naast de grote tijdritten en de Volta a Catalunya, belangrijk voor de Spaanse vestiging van FAEMA, bleven nog twee wedstrijden van Desgrange-Colombo over, Paris-Tours en de Giro di Lombardia. De beslissing in dit wereldkampioenschap op punten was zeker nog niet gevallen, Fred De Bruyne had amper twee puntjes meer dan ex-wereldkampioen Stan Ockers. Ook Forestier en Magni waren nog niet helemaal kansloos, maar moesten dan wel dringend scoren in Paris-Tours. Een week voor Paris-Tours zou Stan Ockers echter na een zware val in het Sportpaleis van Antwerpen overlijden en was Fred zo goed als zeker van de eindzege.

Met overwinningen van Salvador Botella in de Vuelta a Mallorca en van Bernardo Ruíz in de G.P. Alicante, waren de verwachtingen van de FAEMA-ploeg voor de Volta hoog gespannen, vooral op Miguel Poblet werd gerekend. Deze won inderdaad vier ritten, maar moest in de eindstand vrede nemen met de 4de plaats op ruime afstand van Aniceto Utset. Ook Vicente Iturat (2de in de eindstand) en Gabriel Saura wonnen een rit.

In de Grand Prix Martini in Genève zegevierde Jacques Anquetil. Graf werd 4de, Gaul 6de, Bahamontes 7de en Strehler 8ste. Twee weken later, in de Grand Prix des Nations, won Anquetil opnieuw, Graf werd opnieuw 4de. Zoals gewoonlijk reden de Zwitsers voor hun Zwitserse sponsor.

In Paris-Tours ging Albert Bouvet met de Italiaan Pietro Nascimbene, die hij weldra zou lossen, in het offensief op 35 km van de aankomst. Het peloton had nooit meer dan 45" achterstand en leek de eenzame vluchter op elk moment te zullen opslorpen. Bouvet hield echter stand en behield een lengte voorsprong op het sprintende peloton. De onafhankelijke Julien Schepens werd tweede, Bobet derde en De Bruyne 4de. De eerste vier plaatsen voor de mannen van Antonin Magne en meteen ook zekerheid over de eindzege in Desgrange-Colombo voor Fred De Bruyne. Miguel Poblet werd 6de, voor rekening van FAEMA-Guerra. Wij kunnen niet met zekerheid zeggen of hier een gemengde Van Hauwaert-Guerra ploeg aan de start stond of dat de hele FAEMA-ploeg voor FAEMA-Guerra reed[17].

Het seizoen liep nu stilaan ten einde, slechts enkele grote wedstrijden bleven over. Fausto Coppi leek eindelijk hersteld van zijn gezondheidsproblemen en won de Grand Prix Campari in Lugano voor Rolf Graf, Charly Gaul werd 4de, Jacques Anquetil deed niet mee. Fausto Coppi schaarde zich zo bij de favorieten voor de Giro di Lombardia.

Lange tijd zag het er naar uit dat de Campionissimo inderdaad op weg was naar een zesde zege in de Giro di Lombardia. Ontsnapt met Diego Ronchini in de afzink van de Ghisallo werd hij slechts op 13 km van de aankomst bijgehaald. Van Looy probeerde nog een ontsnapping met Hilaire Couvreur op 5 km van de aankomst, maar ze werden gegrepen op 1 km van de Vigorelli. Roger Decock kwam als eerste de wielerbaan binnen, Van Looy viel aan in de voorlaatste rechte lijn, maar werd geremonteerd door Coppi die aan kop de laatste rechte lijn in ging.

16 Wim van Est had zeven jaar voordien op hetzelfde parcours financieel een heel goede zaak gedaan door Rik Van Steenbergen op zijn eentje naar de kopgroep te brengen. Rik I durfde, na zijn slechte ervaring drie jaar voordien in Zürich, zelf niet achter andere Belgen gaan rijden en had dus "externe" hulp nodig.

17 In de Belgische pers werd Poblet niet eens bij de deelnemers vermeld, en ging het over de "ploeg Van Hauwaert". Vermits in die tijd extra-sportieve publiciteit zeker in de pers nog moeilijk lag, mag er echter aan de gebruikte ploegbenamingen geen te groot belang gehecht worden.

Darrigade kwam net voor de meet nog over hem en won. Magni was derde, Van Looy 4de, Giorgio Albani 5de.

Van Looy werd nadien uitgesloten voor een niet geautoriseerde wielwissel na bandbreuk. Dat kostte hem de 5de plaats in Desgrange-Colombo, hij werd uiteindelijk slechts 13de[18]. Fred De Bruyne won Desgrange-Colombo, voor Magni en de overleden Ockers. Gaul, als 6de, was de beste FAEMA, Derycke eindigde 8ste, Van Looy dus 13de en Bahamontes 21ste. In het ploegenklassement, gewonnen door Elvé- Peugeot voor Mercier werd FAEMA-Van Hauwaert 3de en FAEMA-Guerra 4de.[19] Van Looy werd voor de eerste keer in zijn carrière "Koning van de Kermiskoersen", de in België gebruikelijke term voor zegekoning. Met 20 overwinningen telde hij er een meer dan die andere Rik, Wereldkampioen Van Steenbergen.

Als afsluiter van het seizoen was er nog de Trofeo Baracchi. Darrigade bezorgde Coppi een nieuwe kater, samen met Rolf Graf was hij een halve minuut sneller dan de tandem Fausto Coppi- Ricardo Filippi.

18 Van Looy vocht deze declassering nog aan en argumenteerde dat hij begonnen was met de wielwissel met Kerckhove, omdat zijn volgwagen achteropgeraakt was, maar dat die volgwagen toch nog net op tijd kwam en de bestrafte wielwissel dus nooit had plaatsgevonden (zie Het Belang van Limburg van 25/10/56, "Van Looy protesteert tegen zijn declassering). Zijn argumentatie werd evenwel verworpen.

19 Ook al waren ze "officieel" dezelfde ploeg, toch maakt Desgrange-Colombo onderscheid tussen FAEMA-Van Hauwaert en FAEMA-Guerra, op basis van de gedragen trui of publiciteit. Voor het ploegenklassement heeft dit niet echt invloed, ook met samengetelde punten was FAEMA gewoon derde geweest. Vermits de Spanjaarden van Grupo Deportivo FAEMA in het buitenland altijd voor FAEMA-Guerra reden, worden hun resultaten dus bij deze ploeg geteld.

De man(nen) van het seizoen

De man van het seizoen was ongetwijfeld Desgrange-Colombo winnaar Fred De Bruyne, met twee Desgrange-Colombo klassiekers op zijn erelijst, en daarnaast Paris-Nice en twee ritten in de Tour de France.

Fred De Bruyne winnaar van Desgrange- Colombo en man van het seizoen

1956 betekende echter vooral de wissel van de wacht, tussen de generatie kampioenen die de voorbije tien seizoenen gedomineerd had en een nieuwe generatie jonge wolven. In 1955 was dit al ingezet, maar hadden Ockers, Bobet, Magni en Coppi nog de schijn kunnen ophouden. Nu was echter een nieuwe generatie aan zet, en het verlies van Coppi zijn uurrecord aan eerst Anquetil en dan Baldini was hiervoor tekenend en een mijlpaal.

Van de “oude” generatie hadden enkel Bobet (Paris-Roubaix) en Van Steenbergen (Wereldkampioen) een grote overwinning kunnen boeken. Magni was wel tweede in Desgrange-Colombo geworden (dankzij zijn tweede plaatsen in Milano-Sanremo en de Giro) maar stopte of sprak toch van stoppen, Ferdi Kübler had nog Milano-Torino gewonnen, maar was ook duidelijk over zijn hoogtepunt heen en sprak ook van stoppen, Hugo Koblet was maar de schim meer van de “pédaleur de charme” en Stan Ockers was verongelukt.

Ook de tussengeneratie van jonge dertigers en bijna dertigers leek al overvleugeld te gaan worden. Enkel in het rondewerk had deze tussengeneratie enigszins kunnen standhouden, met een zege van Conterno (31 jaar) in de Vuelta en de net geen dertigers Walkowiak en Bauvin een en twee in de Tour de France. Maar ook daar stond al een nieuwe generatie klaar met Girowinnaar Charly Gaul, nog geen 24, Jan Adriaensens, derde in de Tour en 24, Rolf Graf, winnaar van de Tour de Suisse en ook pas 24.

In het klassieke werk was het nog opvallender, buiten Bobet was Darrigade, 27 jaar, de oudste winnaar. Daarmee was die een jaar ouder dan Desgrange-Colombo winnaar Fred De Bruyne, die echter al de amper 22-jarige Rik Van Looy zag oprukken. 1957 zou zeker een interessant jaar worden, te meer daar het 22-jarige tijdritfenomeen Jacques Anquetil, verlost van zijn militaire dienst op een volledig wegseizoen mikte en in Italië uurrecordhouder en Olympisch kampioen Ercole Baldini de profrangen zou vervoegen.

De FAEMA-Belg van het seizoen: Germain Derycke

(° 2/11/1929 Bellegem - 13/01/1978 Bellegem)[20]

Ook al won hij voor het eerst in drie jaar (na Paris-Roubaix 1953, de Flèche Wallonne 1954 en Milano- Sanremo 1955) geen klassieker, ook al was hij maar 6de in het wereldkampioenschap (na een 2de plaats in 1953 en een 3de in 1955) en ook al was hij maar 8ste in Desgrange-Colombo (na een 7de plaats in 1953, een 4de in 1954 en een 5de in 1955), toch kon het seizoen van Germain Derycke niet als een mislukking geklasseerd worden. Enkel werd van de gedoodverfde kopman, in lijn met zijn drie voorgaande seizoenen, een Desgrange-Colombo klassieker verwacht.

In de beginjaren bij Groene Leeuw

Germain Derycke was immers een van de meest succesvolle eendagsrenners uit de eerste helft van de jaren vijftig[21]. Nadat hij bij de liefhebbers de Ster der Liefhebbers won en als onafhankelijke Belgisch militair kampioen werd, kreeg hij in 1950 zijn eerste profcontract bij Groene Leeuw, waarvoor hij reeds als onafhankelijke actief was. Hij werd opgemerkt door Karel Van Wijnendaele die hem een profcontract bij het grote Alcyon bezorgde. De voorjaarsklassiekers werden echter een grote tegenvaller, in die mate zelfs dat hij eerst aan stoppen en later aan een carrière in het circuit der kermiskoersen dacht.

In het Weekend Ardennais werd hij alvast niet meer opgesteld door Alcyon en moest hij starten bij zijn Belgische sponsor Groene Leeuw. De Flèche Wallonne werd een zoveelste afgang en Germain startte zonder veel ambities de volgende dag in Liège-Bastogne-Liège. Hij ging mee in een vroege ontsnapping met de bedoeling zoveel mogelijk premies te rapen. Vooral dankzij een sterke Pierre Barbotin kon Derycke echter voorop blijven en werd slechts in de slotfase door Ferdi Kübler, reeds winnaar van de Flèche Wallonne, bijgehaald. In

Aan de slag in de Tour de France

20 Ook al gebruikte hij zelf altijd de schrijfwijze Derijcke, volgens zijn geboorteakte is de juiste schrijfwijze Derycke.

21 Voor wie in meer dan dit korte overzicht geïnteresseerd is, kunnen wij stellig het boek van Frederik Backelandt "Germain Derycke Vergeten Kampioen", Uitgeverij Groeninghe Drukkerij, 2008, aanbevelen.

de sprint was de Zwitser de snelste, of eerder, vooral de leepste en handigste. Germain kon klacht indienen, maar zag daar op aandringen van Karel Van Wijnendaele van af, en kreeg in ruil de belofte op een Tourselectie.

Bij het roemruchte Alcyon

In actie in de Tour de France

In die Tour de France ontdekte Derycke al snel dat hij zeker geen ronderenner en nog minder een klimmer was. Toch kon hij een ritzege meepikken en kreeg zodoende ook een selectie voor het wereldkampioenschap, waar hij 13de werd.

In 1952 kon Germain Derycke niet echt bevestigen. Een 5de plaats in Paris-Bruxelles, een 8ste plaats in Bordeaux-Paris en een 6de plaats in de Tour d'Algérie, met twee ritzeges waren zijn voornaamste resultaten. In de Tour de France waar hij startte met koorts en een keelontsteking, was het na de derde rit al gedaan.

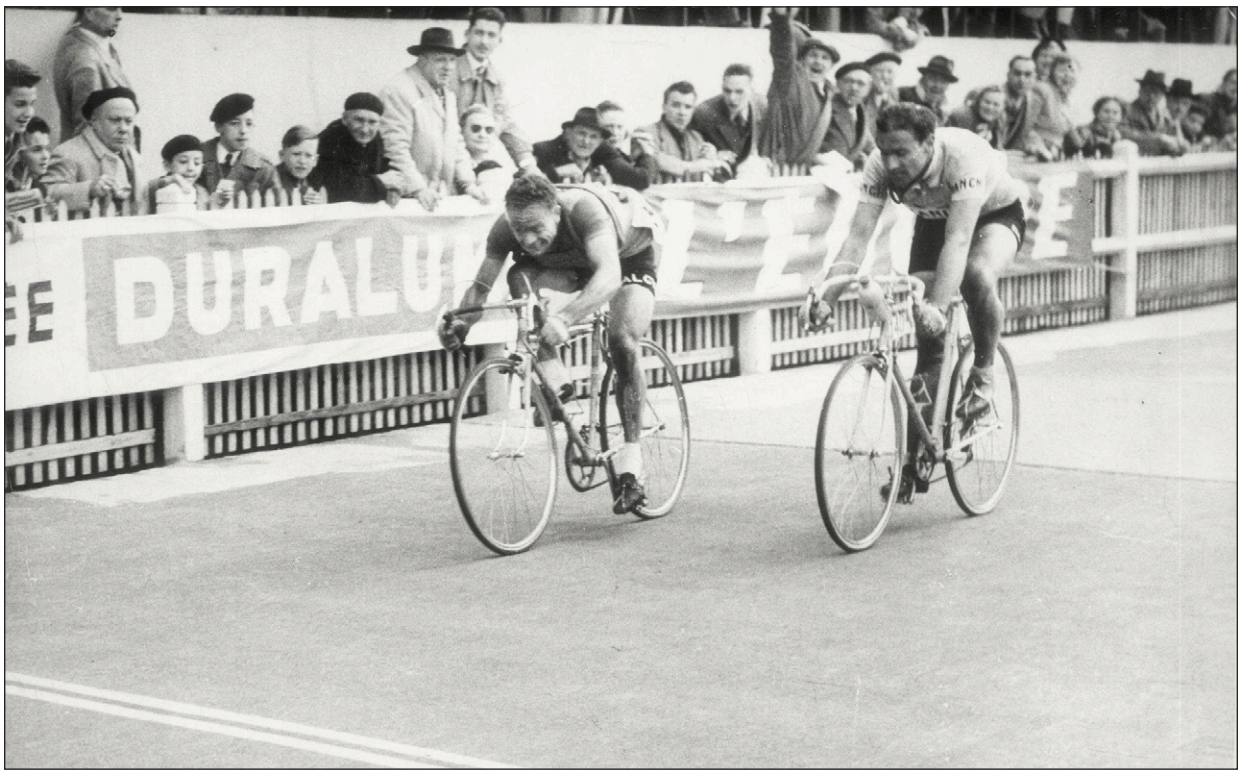

Wie Paris-Roubaix kan winnen neemt plaats bij de groten

Bijgevolg was 1953 een belangrijk jaar. Was la Doyenne maar een toevalstreffer, of had Derycke toch de stof van een groot renner? Lang zou er niet moeten getwijfeld worden. Hij won al snel de Tour d'Algérie met twee ritzeges en goed ingereden werd hij vervolgens 4de in Milano-Sanremo en derde in Gent-Wevelgem. Het hoogtepunt kwam echter in Paris-Roubaix. Ontsnapt met de Nederlander Wout Wagtmans en de snelle Italiaan Donato Piazza klopte hij zijn medevluchters op de wielerbaan te Roubaix. Aansluitend moest hij naar de Tour du Maroc, waar hij de eerste twee ritten won, alvorens met een armblessure op te geven.

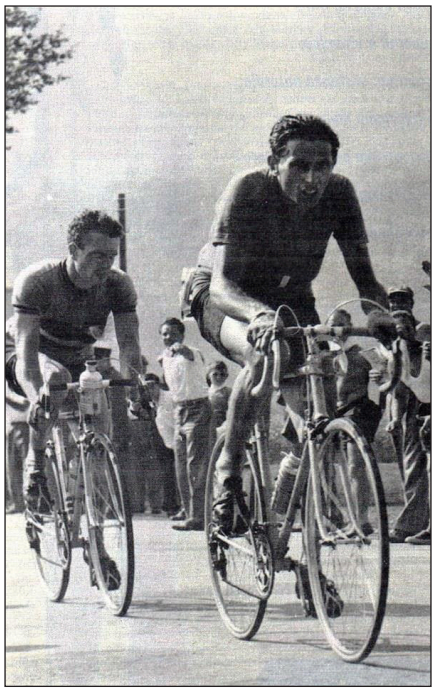

De laatste die Coppi kon volgen

Uiteraard was er geen twijfel dat hij voor het wereldkampioenschap geselecteerd zou worden. Die dag, in Lugano, zou hij definitief toetreden tot de top. Hij was de enige die Fausto Coppi, in een van zijn grote dagen, tot diep in de finale kon bijhouden, alvorens toch de Campionissimo te moeten laten gaan, weze het met een dikke "premie" er bovenop. Het volgend jaar waren het vooral ereplaatsen: 7de in Gent-Wevelgem, 8ste in Paris-Roubaix, 2de in Paris-Bruxelles, 9de in Paris-Tours.

Toch was er opnieuw een klassieker bij, ditmaal de Flèche Wallonne en opnieuw na een bewogen sprint met Ferdi Kübler. De Zwitser kwam als eerste over de meet, maar had Derycke serieus gehinderd. Ondanks dat ze ondertussen vrienden waren en Kübler bereid was "schadevergoeding" te betalen, legde Germain deze keer wel klacht neer en werd tot winnaar uitgeroepen. Derycke werd nog eens geselecteerd voor de Tour de France, maar zonder succes, in de 16de rit kwam hij te laat binnen. Zijn regelmaat in de eendagswedstrijden leverde hem wel een mooie 4de plaats in Desgrange-Colombo op.

Kübler hier nog gehuldigd als winnaar van de Flèche Wallonne, Derycke staat er wat beteuterd bij

1955 werd een nieuw topjaar, al lieten een paar wedstrijden toch een bittere nasmaak na. Na een goede voorbereiding in Paris-Nice behoorde Germain normaal tot de favorieten voor Milano-Sanremo. Echter, na een conflict met sponsor Alcyon over de vergoeding van zijn verplaatsingskosten bleef hij ei zo na thuis en vertrok uiteindelijk als individueel. Hij reed echter een aandachtige koers en won voor de Fransen Gauthier en Jean Bobet. Antonin Magne was hiermee verre van tevreden en verweet Bernard Gauthier te veel meegewerkt te hebben met Derycke, zodat Bobet slechts op het laatste moment kon aansluiten. Germain Derycke won dat seizoen ook de Driedaagse van Antwerpen en behaalde opnieuw een aantal ereplaatsen in de andere klassiekers zodat hij uiteindelijk 5de in Desgrange-Colombo zou worden.

Even verfrissen na een zege in 1956

Dit seizoen zat er echter meer in. In het Belgisch kampioenschap wordt hij 2de, geklopt door Emiel Van Cauter, maar vooral door het sterke Elvé-blok. Zijn grootste ontgoocheling was echter het wereldkampioenschap. Derycke zat mee in de goede ontsnapping, waar hij normaal de snelste was.

Germain Derycke, met rechts van hem Schroeders, Decock, Schils en Kerckhove en links sportdirecteur Learco Guerra aan de start van een Italiaanse wedstrijd

Tot zijn verbazing zag hij echter Stan Ockers, die anderhalf uur voordien nog op een tiental minuten reed, uit de achtergrond terugkomen. Germain zou later vernemen dat Ockers, dankzij zijn metgezel in de achtervolging, streekrenner Bruno Monti, wel heel veel hulp van de Italiaanse bereden politie gekregen had. Maar nog altijd was er niets verloren, hij was normaal in de sprint nog altijd de sterkste. Derycke maakte echter de kapitale fout geen bondgenoten te zoeken, wat de ervaren en lepe Ockers wel deed. De Luxemburger Jean-Pierre Schmitz wist zich kansloos en was maar al te zeer bereid zijn diensten ter beschikking te stellen. Uiteindelijk werd Ockers Wereldkampioen voor Schmitz, Germain was ontgoocheld derde. Een kans op de wereldtitel als deze zou hij nooit meer krijgen.

Zijn prestaties hadden echter in Italië de aandacht getrokken, en hij werd door Learco Guerra benaderd om in 1956 voor FAEMA te rijden. De ploeg miste immers nog een klassieke kopman. Jef Schils kwam toch wat te kort, en de jongeren Vannitsen en Van Looy hadden nog alles te bewijzen. Germain hapte toe en tekende voor twee jaar. 1956 werd echter niet zijn beste seizoen. Voor het eerst sinds 1952 geen klassieke overwinning, en buiten twee ritzeges in Paris-Nice weinig spraakmakende zeges. Zijn beste resultaten waren nog een 2de plek in Milano-Torino en een 4de in Paris-Bruxelles. Al vlug werd trouwens duidelijk dat hij helemaal niet paste in het een absoluut kopmanconcept van Lomme Driessens en hij trok daardoor meer op met Learco Guerra.

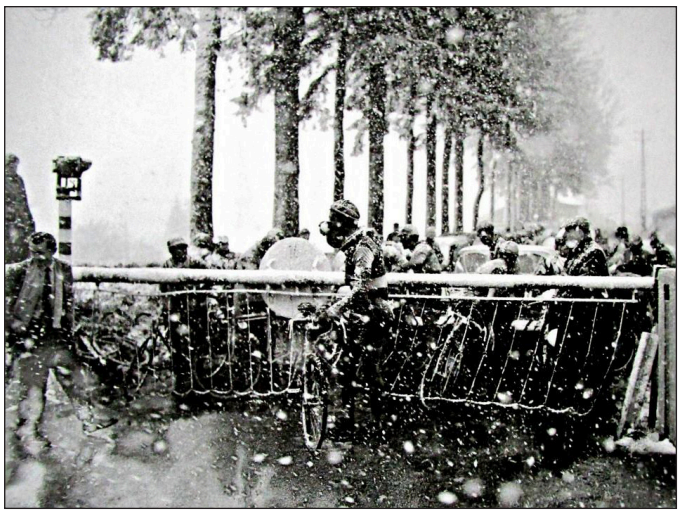

De beruchte spoorwegovergang

Het leidersgroepje, Louison Bobet, Jef Lahaye, Brian Robinson, Germain Derycke en Sante Ranucci, op weg naar de Côte de Haute Levée

1957 werd opnieuw een succesverhaal. Vooral zijn overwinning in Liège-Bastogne-Liège, verreden in helse weersomstandigheden, maakte indruk, ook al moest hij uiteindelijk de overwinning delen met Frans Schoubben. Germain Derycke was samen met onder meer Louison Bobet al vroeg in het offensief gegaan. In Cierreux stonden zij echter voor een gesloten spoorwegovergang. De buitenlandse vluchtgezellen van Germain, gewoon aan de buitenlandse reglementering negeerden die. Na een aarzeling, hoewel hij wist dat dit in België verboden was, volgde Derycke hun voorbeeld. Hij zal er wel aan gedacht hebben dat Bobet het jaar voordien al hetzelfde deed en er toen mee wegkwam[22]. Bobet zou echter totaal verkleumd breken en uiteindelijk slechts 9de op bijna een kwartier eindigen. Derycke beleef alleen over van de vluchters en zegevierde met 2'46" voorsprong op Schoubben. Deze diende echter klacht in, en een polemiek ontstond. Reglementair moest Germain gedeclasseerd worden,

22 De kopgroep, bestaande uit Bobet, Koblet, Van Steenbergen en Gauthier had toen ook een gesloten bareel in volle finale genegeerd, maar werd niet gediskwalificeerd. Dat de eerstvolgende renner, Karel De Baere, ploegmaat van Louison Bobet, geen klacht indiende zal hierbij ongetwijfeld een rol gespeeld hebben, net als het quasi onaantastbare statuut van "Monsieur" Bobet.

maar Karel Van Wijnendaele kroop in zijn pen en eiste respect voor de prestatie van zijn poulain. Uiteindelijk werd er een compromis gevonden en werden beide ex-aequo geplaatst. Derycke won later op het seizoen ook nog de Tre Valli Varisini en mocht op een geslaagd seizoen terugblikken.

De zegevierende aankomst in Luik

Germain was echter niet gelukkig bij FAEMA, kwam niet overeen met Rik Van Looy, die een rivaal van dergelijk niveau best kon missen, en paste al evenmin in de plannen van sportdirecteur Driessens die nu volop de kaart Van Looy trok. Met zijn reputatie had Derycke helemaal geen moeite een nieuwe ploeg te vinden en hij tekende een contract voor twee jaar bij het al even roemruchte Carpano. Vincenzo Giacotto werd zijn nieuwe sportieve baas, Fred De Bruyne, Dis Keteleer, Jan Adriaensens, Louis Proost, Jef Planckaert en de Italiaan Nino Defilippis zijn ploegmaats. Ook al was alles piekfijn georganiseerd en eiste Giacotto decorum en stijl buiten de koers van zijn renners, de ploeg was sportief minder strak georganiseerd dan FAEMA en Germain voelde er zich onmiddellijk prima thuis.

Winst in de Tre Valli Varesine in 1957

1958 leek een succesjaar te worden. Na een ritzege in de Giro di Sardegna en een zege in de G.P. de Monaco, gevolgd door een 3de plaats in Paris-Nice, een 7de in Milano-Torino en een 10de in Milano- Sanremo, profiteerde Germain optimaal van de rivaliteit tussen Rik Van Looy en

Fred De Bruyne in de Ronde van Vlaanderen en schreef een nieuwe klassieker op zijn naam. Hij beëindigde ook de Giro d'Italia op een 54ste plaats, met een tweede en derde plaats in de etappes. Toen sloeg echter het noodlot toe. Op 14 juli, op de terugweg van een criterium in Bretagne, botste hij met hoge snelheid tegen een andere wagen. Germain hield er een verbrijzelde knie aan over en zou nooit meer zijn vroeger niveau benaderen.

Carpano respecteerde zijn contract voor 1959, ook al kwam hij niet verder dan een tweede plaats in de Grote Prijs van Antwerpen en een 5de in Genua- Nice. In 1960 reed Derycke voor Libéria-Grammont, en werd zelfs 12de in de Flèche Wallonne. Ook al verklaarde een Franse expert hem 100% invalide, toch kreeg hij opnieuw het vertrouwen van Giacotto. Samen met Fred De Bruyne en Angelo Conterno moest hij in 1961 de jongeren van het Baratti filiaal begeleiden. Het was echter duidelijk het seizoen te veel. Germain reed geen enkele prijs en besloot wijselijk in januari 1962 ermee te stoppen.

Een op het eerste gezicht geslaagde overstap naar Carpano in 1958 die echter fataal zou aflopen

De overgang naar het burgerleven verliep zonder problemen, maar zou niet lang duren. Op 13 januari 1978, amper 48 jaar oud, overleed Germain Derycke aan een hartaderbreuk. En meteen staken de verhalen over (overmatig) dopinggebruik de kop op. Ergens had hij dat een beetje zelf gezocht. Niet enkel had hij er tijdens zijn carrière nooit een geheim van gemaakt amfetamines te gebruiken, bovendien had hij dat onderwerp nog in het lang en het breed behandeld in een geruchtmakende interview-reeks in Sport70, kort voor zijn dood. Frederik Backelandt kaart dit onderwerp uitgebreid aan in zijn boek "Germain Derycke Vergeten Kampioen".[23]

En de Ronde van Vlaanderen erbij, enkel Paris-Bruxelles mankeert

23 Germain Derycke Vergeten Kampioen, Frederik Backelandt, Uitgeverij Groeninghe Drukkerij, 2008, pagina's 125-142.

Het is in ieder geval een feit dat Germain bij zijn tijdgenoten een dopingreputatie had, meer dan een ander. Zelf beweerde hij gewoon gedaan te hebben zoals de anderen. In zekere zin worden beide stellingen bevestigd door Jean Bobet in zijn boek “Demain on roule…”. Enerzijds verwijst hij naar het algemene gebruik in het peloton van dopingproducten, vooral amfetamines, maar dan wel op punctuele basis, te vergelijken met het effect van de fameuze “la bomba” van de Italianen, waarover we het bij de Giro 1956 hadden. Anderzijds noemt hij specifiek drie renners: Nencini die gul pillen aan vluchtgenoten in een etappe van de Giro 1957 uitdeelde, Hassenforder die verschillende producten op zijn goudvissen uittestte en Germain Derycke, waarvoor zijn broer Louison hem gewaarschuwd had als je diens oren zag wapperen (Jean voegde er nog aan toe dat hij helemaal niet geamuseerd was toen deze hem met wapperende oren bij de aankomst van Milano-Sanremo 1955 voorafging)[24].

Een laatste seizoen bij Baratti

Toch waren er ook een paar elementen die de reputatie van Derycke wettigden. Kon er nog geargumenteerd worden dat het braaksel op zijn trui na zijn zege in Paris-Roubaix even goed het gevolg kon zijn van een te koud flesje Perrier te drinken, dan was zijn wedervaren in Paris-Tours 1956 voor geen goede uitleg vatbaar. Daar liet hij zich net voor de finale open en bloot een spuit zetten door zijn verzorger. Niet alleen was hij daarmee bij de voorlopers van het gebruik van injecties (tot dan toe werden vooral pilletjes en drankjes geslikt), ook genoot hij de trieste eer een van de eersten (indien niet de eerste) te zijn die voor doping uit de uitslag geschrapt werd, met een boete er bovenop (en door deze declassering werd hij in Desgrange-Colombo 8ste in plaats van 5de). Hij had namelijk de pech dat de bekende wielerjournalist van L’Équipe Pierre Chany de “interventie” had gezien en bekend gemaakt. Vooral de Franse pers schreeuwde schandaal en eiste sancties, die er dus ook kwamen. En Germain zijn reputatie, ten rechte of ten onrechte, was meteen gemaakt. Maar of hij nu echt abnormaal veel meer “gebruikte” dan de andere groten, of gewoon zijn koersen uitkoos en zich, om de woorden van Jacques Anquetil te gebruiken “prepareerde, maar niet drogeerde”, zullen we nooit weten.[25]

24 Demain on roule…, Jean Bobet, Éditions La Table Ronde, Paris 2004, paginas 191-192.
25 Het Belang van Limburg, donderdag 11 oktober 1956, blz. 7, Sportvaria

De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Miguel Poblet Orriols

(° 18/03/1925 Montcada i Reixac - 6/04/2013 Barcelona)

Toen Miguel Poblet zich in 1956 bij Grupo Deportivo FAEMA aansloot, had hij als 28-jarige al 11 seizoenen op het hoogste Spaanse niveau achter de rug[26], met meerdere overwinningen op zijn naam. Zo had hij al een eindzege in de Volta a Catalunya behaald (een must voor een geboren en getogen Catalaan), met in totaal 18 ritzeges. In die periode toonde hij ook zijn veelzijdigheid: driemaal Spaans bergkampioen, maar ook Spaans kampioen zuivere snelheid en américaine, veelvuldig winnaar op de Spaanse wielerbanen en winnaar van de Zesdaagsen van Alger en Barcelona, telkens met Ferdinando Terruzzi.

Nadat hij in 1953 een contract bij La Perle kreeg en zo van het internationale werk kon beginnen proeven, met alvast een eerste buitenlandse overwinning (de Ronde du Carnaval in Aix en Provence), enkele ereplaatsen in Roma-Napoli-Roma en een 19de plaats in de Tour de Suisse, kwam de grote internationale doorbraak er in 1955.

Poblet schitterde regelmatig op de wielerbaan, hier gehuldigd in Madrid

Hij kreeg een contract bij Splendid en ging eindelijk akkoord om het eens in de Tour de France te proberen. Na een podiumplaats voor Bernardo Ruíz in 1952 en zeges in het bergklassement voor Loroño in 1953 en Bahamontes in 1954, snakten pers en publiek naar een Spaanse eindwinnaar. Poblet moest die man worden. Als aanloop naar de Tour reed hij de (destijds eendaagse) Grand Prix du Midi Libre die hij won. Ook de Tour de France zelf werd een succes. Poblet won de eerste rit en werd zo de eerste Spanjaard in gele trui, ook al was het maar voor een dag. Hij won ook de prestigieuze laatste rit met aankomst in het Parc des Princes en werd derde in het puntenklassement. Tegelijk bleek echter dat een eindzege in de toekomst waarschijnlijk te hoog gegrepen zou zijn. In het echte hooggebergte was hij geen partij voor de echte klimmers en kandidaat eindwinnaars als Bobet, Gaul, Brankart, Géminiani. Veelzeggend waren hier de rit over de Mont Ventoux, waar hij een halfuur verloor en de rit naar Pau, waar hij wel als eerste op de Tourmalet doorkwam, maar uiteindelijk, na ook de doortocht op de Aubisque, tien minuten verloor op de sterren uit deze Tour. Ook zijn landgenoten Ruíz en Loroño eindigden minuten voor hem.

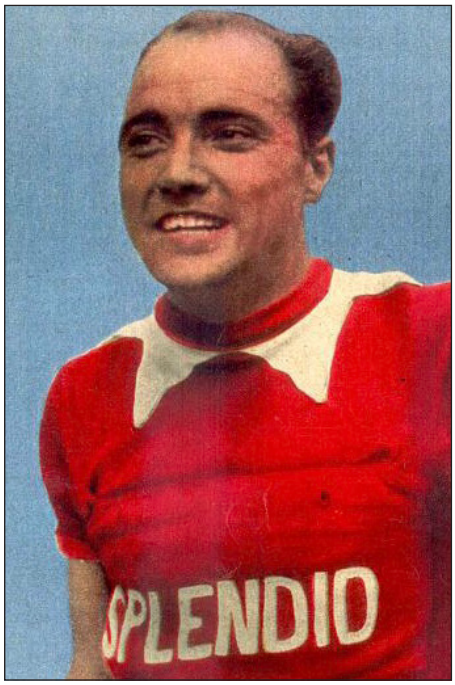

In 1955 bij Splendid voor de internationale doorbraak

26 Onafhankelijke sinds 1945 en dus gerechtigd tegen en bij de profs te rijden, moest hij wel tot 1948 wachten om van de Spaanse bond een officiële beroepsrenner licentie te krijgen. Deze licentie liet hem ook toe in het buitenland te rijden, als hij ten minste aan een visum kon geraken.

Poblet wint in de Midi-Libre

Voor het eerst een Spanjaard in het geel

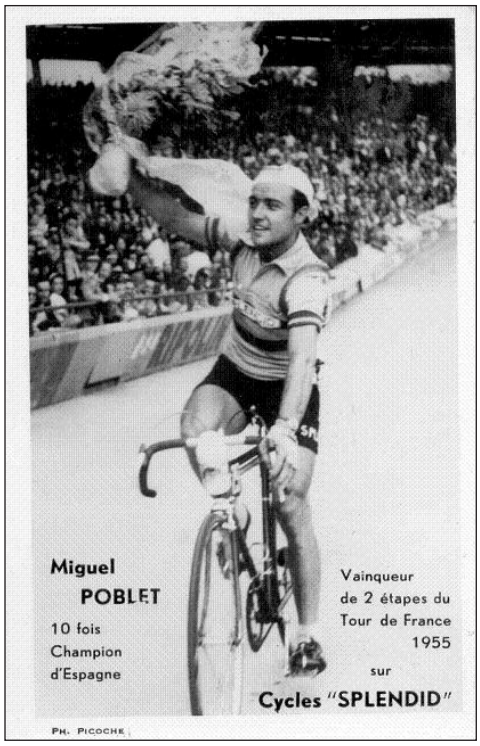

Bij zijn Tourdebuut al direct winnaar in het Parc des Princes

In de eindstand van de Tour werd Poblet 26ste, op een uur en drie kwartier van eindwinnaar Louison Bobet. Loroño was 20ste en eerste Spanjaard, Ruíz 22ste. Een Spaanse eindzege was duidelijk nog niet voor direct. Met zijn twee ritzeges, publicitair bovendien op de juiste momenten, maakte Miguel Poblet meteen deel uit van de internationale sterren. Naast een lucratieve criteriumtournee mocht hij ook deelnemen aan het Critérium des As, waarin hij tweede werd, op een lengte van Rik Van Steenbergen. In hetzelfde jaar werd hij ook, samen met Guillermo Timoner en Miguel Bover, 5de in de hoog aangeschreven Six Jours de Paris.

Wanneer in 1956 eindelijk, onder de vorm van Grupo Deportivo FAEMA een grote Spaanse wielerploeg opgericht werd, en dan nog met haar hoofdzetel in Barcelona, was het de evidentie zelve dat Miguel Poblet er deel moest van uitmaken. Toch verlengde hij ook zijn contract met Splendid, zij het dan voornamelijk voor de kleinere wedstrijden in Frankrijk[27]. Bij FAEMA werd daar niet speciaal aan getild omdat het op dat moment, zoals wij al elders schreven, nog onduidelijk was wat er in Frankrijk op het gebied van extra-sportieve publiciteit ging toegelaten worden.

Vermits FAEMA in de Italiaanse voorjaarswedstrijden met een maximaal aantal renners en ploegen wou starten, was Poblet er ook bij, maar zonder veel succes. In Sassari-Cagliari werd hij 16de, in Milano- Torino 17de en in Milano-Sanremo gaf hij op. Een eerste kennismaking, niet helemaal meegevallen, maar voor hem toch voor herhaling vatbaar.

Zijn eerste groot seizoensobjectief was echter de Vuelta a España, waar hij na een eerder kleurloos debuut het jaar voordien, als tweevoudig etappewinnaar uit de Tour de France iets recht te zetten had. Miguel hoopte op misschien een ritzege en vooral op goede prestaties in de sprint tegen Rik Van Steenbergen, algemeen aanzien als de snelste spurter van het moment. En Poblet deed meer dan goed presteren, hij won drie etappes, waarvan twee in een rechtstreeks duel met grote Rik. Van Steenbergen kwam wel als winnaar uit hun rechtstreekse confrontaties. Op het moment dat Poblet in de 12de rit de strijd staakte, had de Belg al vier ritzeges, telkens behaald in een rechtstreeks duel met Poblet, en een vijfde maal had Koblet hen wel beide geklopt, maar was Rik toch voor de Spanjaard geëindigd.

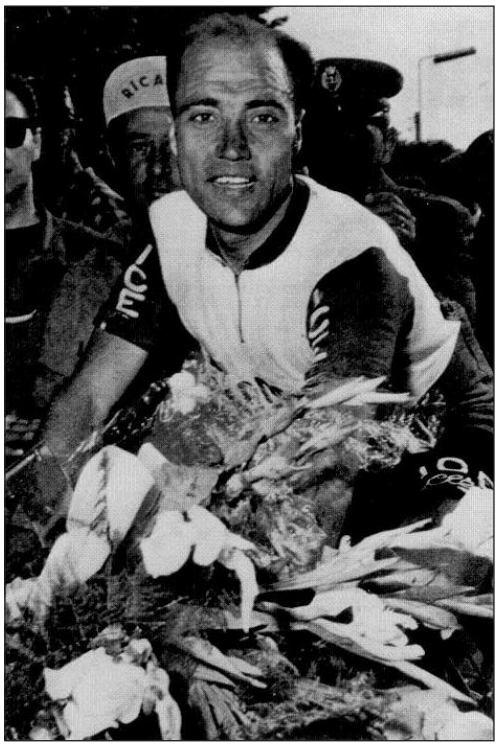

En ook al direct vier ritzeges in zijn eerste Giro

Miguel Poblet had in 1956 de ambitie de drie grote rondes te rijden. Dat gaf wel een probleem, want voor de Giro d'Italia, voor een deel met nationale ploegen gereden, sponsorde FAEMA de internationale (Zwitsers-Luxemburgse) ploeg, terwijl de Spanjaarden onder de vlag van ICEP-Girardengo reden. Gelukkig kreeg hij de toestemming van de heer Valente om die Giro voor Girardengo te mogen rijden. Poblet deed het voor zijn Giro-debuut meer dan knap, met vier ritzeges.

Net als in Spanje haalde hij het einde niet, in de apocalyptische 18de rit naar de Monte Bondone gaf hij er, zoals meer dan de helft van het peloton, de brui aan.

27 De Tour de France betwistte hij in 1956 met publiciteit Guerra-FAEMA op zijn Spaanse trui, het jaar voordien was dat nog Splendid.

Kwam dan de Tour de France, waar na zijn mooi debuut het jaar voordien toch een en ander van hem verwacht werd, ook al was het ondertussen duidelijk dat een eindzege te hoog gegrepen zou zijn. In de chaotische editie 1956 moest hij zich ditmaal met een ritzege tevredenstellen. Een ritzege in Parijs zou er dit jaar niet inzitten, na de Pyreneeënrit hield Poblet het na een val voor bekeken en startte niet meer in de 14de rit. Meteen kon het bilan na de drie grote rondes opgemaakt worden: drie opgaves, maar wel met 8 ritzeges een garantie op succes en bovendien een waardig uitdager van Rik Van Steenbergen in de massasprinten.

In het najaar betwistte Miguel nog de twee laatste Desgrange-Colombo wedstrijden en de Volta a Catalunya. Op het thuisfront in Catalonië schitterde hij zoals gewoonlijk, met 4 ritzeges, 4 tweede plaatsen en een 4de plaats in de eindstand. Ook In Paris-Tours kwam Poblet goed voor de dag en bevestigde tot de betere sprinters te behoren met een 6de plaats, de Giro di Lombardia viel dan weer tegen met een 31ste plaats.

Miguel Poblet had nu van het internationale werk en de klassiekers geproefd en wou meer op dat gebied. Ook al verlengde hij bij de Spaanse tak van FAEMA (hij zou in 1957 bij de tweede FAEMA-ploeg, C.C. Granollers-FAEMA rijden), het was hem duidelijk dat de Spaanse filialen geen klassieke interesses hadden en dat de “internationale” ploeg voor de klassiekers in de eerste plaats op de Belgen rond Van Looy en Derycke mikte. Poblet tekende dan ook, net als Federico Bahamontes, een contract bij het Franse St Raphaël-Géminiani.

Miguel Poblet in 1957 nog altijd bij FAEMA, zij het dan via de C.C. Granollers

Al snel kwam daar nog een derde ploeg bij. Miguel Poblet had zijn Spaanse sportbestuurder Miguel Torelló laten weten graag in Milano-Torino te starten en deze zocht samen met organisator Torriani naar een oplossing. Ignis, na een ontgoochelend seizoen 1956 mogelijk aan zijn laatste wedstrijden bezig[28], kon die oplossing bieden. Sportdirecteur Berrecchio kon overtuigd worden de Spanjaard aan zijn effectieven voor Milano-Torino toe te voegen en ook grote baas Giovanni Borghi was bereid om de renners nog een laatste keer in beste omstandigheden te laten starten.

Niemand bij Ignis verwacht veel van het samenraapsel aan de start, en wanneer een ruim peloton van 62 renners de wielerbaan in Turijn opdraait, beschouwt Berrecchio de wedstrijd beëindigd. Groot is dan ook zijn verbazing wanneer hij de zege van Miguel Poblet hoort omroepen. Deze heeft in de sprint in deze volgorde Fred De Bruyne, winnaar van Milano-Sanremo in 1956, Messina, Albani, Derycke en Van Looy geklopt. Vermits ook Borghi niets verwachtte en onbereikbaar was, vernam die de zege van zijn kleuren pas de volgende dag.

Poblet had nu banden met drie verschillende ploegen, maar alles was nog niet uitgeklaard. Carlo Valente, de grote baas van FAEMA, speelde deze zege in de pers uit als een zege van en voor FAEMA en rekende op Poblet voor de komende Milano-Sanremo. Rik Van Looy zag de zaken echter anders, en met de steun van Guillaume Driessens informeerde hij de heer

28 Nadat Ignis in 1955 de Spaanse ploeg in de Giro gesponsord had, functioneerde de ploeg in 1956 onder naam Ignis-Varèse als een soort satellietploeg van Carpano-Coppi. De ploeg, onder leiding van Ricardo Filippi, had amper resultaten geboekt en ook al waren er nog enkele Italianen gecontracteerd, de grote baas, “il commendatore” Borghi, had reeds besloten er de stekker uit te trekken en zich te concentreren op boksen (met wereldkampioen Duilio Loi) en basket, met Ignis Varèse, de grote uitdager van Simmenthal Milan.

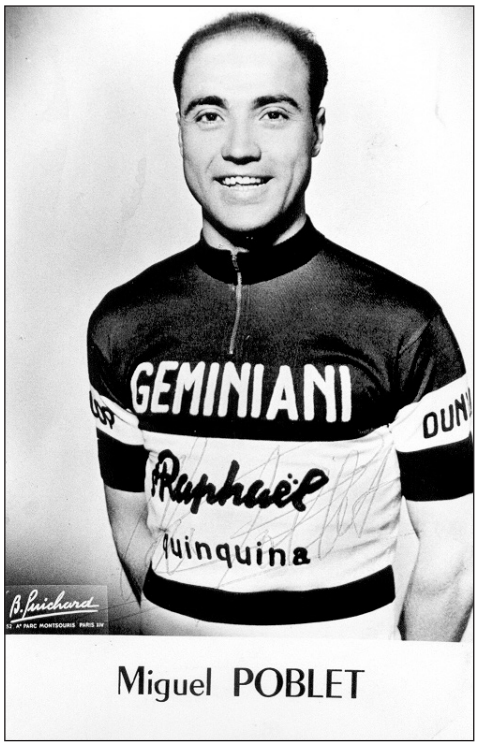

Maar ook bij St Raphaël Géminiani

Valente niet te willen weten van Poblet in "zijn" klassieke ploegen en zeker geen van zijn vaste ploegmaats te willen opofferen voor de Spanjaard (erbij denkend, en zeker niet voor een potentiële rivaal)[29]. Van Looy kreeg in ieder geval zijn zin en "il commendatore Borghi" zag meteen zijn kans om Poblet een contract voor de Italiaanse wedstrijden te laten tekenen, te beginnen met de komende Milano-Sanremo.

Eerst was er echter nog de traditionele laatste voorbereiding in Paris-Nice. Zomin FAEMA als Ignis kwamen aan de start, maar Poblet profiteerde maximaal van zijn verschillende contracten en kon zich daar roderen voor de Primavera als lid van St Raphaël-Géminiani. Bovendien was het geen slecht idee alvast kennis te maken met een paar renners die hij ook misschien in de Sint-Jozefsklassieker zou tegenkomen.

Zijn verblijf bij Ignis zal vanaf de start een groot succes worden. Voor Milano-Sanremo komt Ignis prompt voor de dag met een Ignis-trui met Spaanse inslag, gebaseerd op de trui van de Spaanse ploeg uit de Giro 1955, maar dan in het typische Ignis-geel in plaats van lichtgeel. Daar moet Poblet dan maar inspiratie uit putten, want op veel ondersteuning van zijn handvol ploegmaats zal hij niet moeten rekenen. Hij rijdt echter een aandachtige wedstrijd en reageert samen met Julien Schepens gepast op de tegenaanval van het trio Fred De Bruyne, Jef Planckaert en Brian Robinson achter de ontsnapte Nicolas Barone. Robinson, die van zijn ploegleiding instructie had gekregen niets in de weg te leggen van zijn ploegmaat-in-Frankrijk Miguel Poblet, houdt de benen even stil en vergemakkelijkt de terugkeer van de Spanjaard. Het zestal blijft samen en mag op de Via Roma voor de zege sprinten, met luttele voorsprong op het aanstormende peloton. Voor de tweede maal in minder dan twee weken moet De Bruyne de duimen leggen voor de supersnelle Spanjaard.

In de Giro d'Italia 1957 stond hem een nieuw sprintduel met Rik Van Steenbergen, ondertussen titelvoerend wereldkampioen, te wachten. Vooraf kruisten de twee nog even de degens in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione. Ook al was er geen rechtstreeks sprintduel tussen beide, Poblet deed hier toch vertrouwen op met drie ritzeges, tegen twee voor de Belg. In de Giro kwam Ignis net als in 1955 aan de start als sponsor van de Spaanse ploeg, met onder meer Ruíz en Botella, maar met Poblet als absolute kopman.

29 Deze versie vinden we in het boek "Miguel Poblet La flecha amarilla", OST, CDP Ediciones, 2001, pagina 85. Waarschijnlijk was het vooral dat Rik geen snelle rivaal in zijn eigen ploeg wou, want het "opofferen van een ploegmaat" snijdt geen hout. In Milano-Sanremo stonden er bij FAEMA naast 6 Belgen 11 "diverse" buitenlanders aan de start. In Paris-Roubaix werd er met een onvolledige FAEMA-ploeg gestart, en reed Poblet trouwens voor St Raphaël-Géminiani. Het is ook bevreemdend dat Van Looy al op dat moment zoveel invloed bij FAEMA had en dat Guerra in dit verhaal meeging. Wat er ook van weze, Poblet zou Milano-Sanremo voor Ignis rijden.

Na Milano-Torino klopt Poblet De Bruyne ook in Milano-Sanremo

Een Lancia als beloning van de dankbare sponsor

En vooral succesrijk bij Ignis-Doniselli

Toch was het weer de wereldkampioen die in hun duel aan het langste eind trok, met vijf ritzeges tegen vier voor de Spanjaard. In de vijf rechtstreekse duels haalde Van Steenbergen het met drie zeges tegen twee voor Poblet. Poblet reed echter een heel mooie Giro, met dus vier ritzeges en daarnaast nog vier tweede en een derde plaats, goed voor een 6de plaats in de eindstand, net achter de specialisten Nencini, Bobet, Baldini, Gaul en Géminiani. Meteen was ook zijn reputatie als sprinter gevestigd en werd er gesproken over "la flecha amarilla'. Vier jaar jonger dan Van Steenbergen was hij meteen ook diens gedoodverfde opvolger als de koning van de sprint.

Vervolgens kwam de Tour de France. Ditmaal was dat echter een tegenvaller. Poblet kon niet goed tegen extreme weersomstandigheden en was een van de slachtoffers van de hittegolf in de aanvang van deze ronde. Met enkel een tweede plaats in de openingsrit op zijn actief, gaf hij op in de 4de rit. Het was meteen ook zijn laatste optreden in de Tour de France, vanaf nu zou het vooral gaan over de klassiekers, wedstrijden, en dan vooral de Giro, in Italië en de Volta in zijn eigen Catalonië. Ook in 1957 was hij er aan de start, voor de laatste keer in de kleuren van FAEMA. Hij won er twee ritten en werd tweemaal tweede. In de herfst sprokkelde hij verder nog wat punten voor Desgrange-Colombo in Paris-Tours (7de) en in de Giro di Lombardia (10de). In het eindklassement werd hij 5de, een bewijs dat hij bij de internationale top hoorde.

De ambities voor 1958 waren dan ook groot. Borghi versterkte zijn Ignis-ploeg met onder meer tijdrijder Fornara en enkele betrouwbare Italiaanse gregarii en Poblet wou schitteren in de internationale klassiekers. Hij begon rustig aan het seizoen in de nieuwe rittenkoers de Giro di Sardegna om vervolgens te proberen zijn dubbelslag Milano-Torino en Milano-Sanremo te herhalen. Het werd echter tweemaal een tweede plaats. In Milano-Torino won hij wel de sprint van het peloton achter de ontsnapte Agostino Coletto, in Milano-Sanremo moest hij in een massasprint de duimen leggen voor Rik Van Looy. André Darrigade was derde, Fred De Bruyne ditmaal slechts 6de.

Rik Van Steenbergen was dan wel stilaan aan afhaken toe, maar daar was dus al een andere Rik met wie hij zou moeten afrekenen. En een zekere Willy Vannitsen had met twee ritzeges indruk gemaakt in Paris-Nice[30], waar ook Poblet een rit had gewonnen. Het zouden trouwens niet de enige tweede plaatsen van Poblet dat seizoen worden. Ook in Paris-Roubaix greep hij net naast de zege. Nadat het peloton pas op de wielerbaan zelf de laatste vluchters had bijgehaald, had Poblet enkel oog voor de twee Rikken die hij als zijn gevaarlijkste tegenstanders aanzag. Leon Vandaele verraste echter iedereen met een splijtende demarrage en Poblet kwam een halve lengte te kort. Van Looy werd derde, Van Steenbergen 4de en De Bruyne, net als in Milano-Sanremo 6de. Een poging tot revanche in Paris- Bruxelles mislukt door een val in volle finale wanneer hij met 20" voorsprong op het peloton reed. Rik Van Looy profiteerde en haalde zijn tweede klassieker van het seizoen binnen.

30 Vannitsen was geschorst voor Milano-Sanremo omdat hij, na twee ritzeges in Paris-Nice, samen met Coppi opgegeven had om prompt, nog tijdens "la Course au Soleil", in Italië de Giro della Toscana te gaan rijden en winnen. En vooral dat laatste was er wel te veel aan.

De Spaanse Giroploeg van Ignis, v.l.n.r. Botella, Galdeano, Iturat, Serra, Poblet, Company, Chacón en Ruíz

Het volgende objectief was de Giro en de voorbereiding liep opnieuw langs de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione. Ook ditmaal werd de meer en meer kalende[31] Spanjaard tweede, maar wel met vijf ritzeges. Klaar dus voor de Giro. Poblet werd er opnieuw 6de, met drie ritzeges, waaronder de slotrit naar Milaan, en klasseerde zich liefst 14 maal binnen de eerste tien. Hij won dan ook het eenmalig ingerichte puntenklassement. De roze trui dragen zat er dan weer niet in, in de eerste rit moest hij in de sprint de duimen leggen voor Willy Vannitsen, die andere concurrent voor de titel van snelste sprinter en de dag nadien was Ercole Baldini te sterk in de tijdrit.

Voor de Volta a Catalunya maakte Ignis een gezamenlijke ploeg met Peña-Solera waarbij de gele trui van Ignis aangevuld werd met een rode en blauwe horizontale band, de kleuren van C.F. Barcelona. Poblet was in mindere doen dan gewoonlijk en won slechts een rit. Toch zou hij weinig nadien voor de derde maal dicht bij een klassieke zege komen. Nadat Rik Van Looy en Fred De Bruyne tot ieders verrassing in de slotfase van de Giro di Lombardia nog ingelopen werden, reageerde Nino Defilippis het snelste. Hij demarreerde weg en kon Poblet, weer eens tweede, en het sprintende peloton afhouden.

Veel tweede plaatsen wat voor de ambitieuze Spanjaard zeker een ontgoocheling was, maar zijn regelmaat was wel goed voor een 4de plaats in Desgrange-Colombo, achter De Bruyne, Van Looy en Gaul.

Voor 1959 werd de Ignis-ploeg verder versterkt. Wereldkampioen Ercole Baldini kwam erbij evenals een aantal stevige Italiaanse helpers. Van het Spaanse legioen bleven enkel Poblet en Miguel Chacón over. Deze keer bereidde Poblet zich voor in de Vuelta a Levante. Van Looy en zijn FAEMA-legioen domineerden, al kon Poblet Rik II toch eens kloppen in een prestigesprint

31 In Frankrijk werd hij ook “le divin chauve” genoemd.

voor de tweede plaats. Hij won ook het afsluitend criterium in Valencia.

Dit keer moeten Van Steenbergen en Vandaele er in Milan-Sanremo aan geloven

De “gele pijl” was echter klaar voor Milano-Sanremo. In een nieuwe massasprint klopte hij Van Steenbergen en Vandaele. Van Looy miste zijn sprint compleet en werd bij de ex-aequo geklasseerd. Poblet bleef een vaste waarde voor de klassiekers. In een zware Paris-Roubaix speelde hij geen rol van betekenis (37ste net achter Rik Van Steenbergen, maar in Paris-Bruxelles stond hij er. Frans Schoubben won met voorsprong, maar een kleine minuut achter hem was er een prestigesprint met alle grote namen. Willy Vannitsen won die voor Poblet en werd dus tweede. Verder hadden we Vandaele als 4de, Van Looy 5de, De Bruyne 6de, Schils 8ste, Van Steenbergen 9de en Bobet 10de.

De twee sterren van Ignis voor het seizoen 1959, Poblet en Baldini

En dan was het tijd voor de Giro. Eerst dus de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione, met een 5de plaats in de eindstand en twee ritzeges. In de Giro waren het drie ritzeges en opnieuw 14 toptien klasseringen. Vooraf werd er gerekend op een grote confrontatie van de topsprinters, gezien de aanwezigheid van Poblet, Van Looy, Vannitsen en Darrigade, maar uiteindelijk waren er slechts weinig rechtstreekse duels. Het eerste kregen we in de eerste rit, met Van Looy als winnaar voor Vannitsen[32] en Poblet, terwijl Darrigade in de buik van het peloton eindigde. Dan was het wachten tot de 13de rit, wanneer Poblet won voor Van Looy, Darrigade was pas 7de. In de 15de rit won Poblet de sprint van een kleine kopgroep, opnieuw voor Van Looy en in de 20ste rit won Darrigade de pelotonsprint voor de 4de plaats voor Poblet en Van Looy. De laatste rit won Rolf Graf met kleine voorsprong, van Looy won de pelotonsprint voor de 2de plaats, Poblet werd slechts 10de. We kunnen dus zeggen dat het duel tussen Van Looy en Poblet onbeslist eindigde. Poblet won weliswaar drie van de vijf rechtstreekse confrontaties, maar Van Looy won vier ritten tegen Poblet drie.

32 Dit was meteen ook het enige wapenfeit van Willy Vannitsen in deze Giro. De volgende ritten was in de buik van het peloton bij de ex-aequo eindigen het meeste wat erin zat, en even dikwijls eindigde hij ver in de achtergrond. Na de 15de rit hield hij het dan ook voor bekeken.

In het najaar trok Ignis opnieuw met een stevig ploeg naar Catalonië. Poblet had in de Volta iets goed te maken en won drie ritten en het puntenklassement. In de najaarsklassiekers was er nog een dubbelslag voor Rik Van Looy. Eerst in Paris-Tours, waar Poblet op enkele seconden 4de werd, in de sprint geklopt door André Noyelle en vervolgens in de Giro di Lombardia, waar een indrukwekkende Van Looy, na een zeer aanvallende koers, uiteindelijk een heel peloton in de sprint klopte. Vannitsen werd tweede, Poblet derde, Fantini 4de en Darrigade 6de. Stilaan begon zich een nieuwe hiërarchie in de sprint af te tekenen. Misschien had Poblet nog altijd iets meer pure snelheid, maar na een wat zwaardere wedstrijd zou Van Looy hem meer kloppen dan omgekeerd.

1960 zou het laatste seizoen worden waar Poblet zich nog eens volledig op het wegseizoen toelegde. Zoals gewoonlijk begon hij in Sardinië, met een etappezege in de Giro di Sardegna en een zege in Sassari-Cagliari, waar hij Van Looy en Benedetti klopte. Geen Paris-Nice dit seizoen, wel Milano- Torino als laatste voorbereiding op de Primavera. Poblet won de sprint van het peloton voor de 8ste plaats. Milano-Sanremo had vanaf dit seizoen een aangepast parcours, met de beklimming van de Poggio kort voor de aankomst. De bedoeling was een massasprint te vermijden, en dat lukte, ook al was de winnaar, René Privat, een van de twee overblijvenden uit een vroege ontsnapping. Enkel Jean Graczyk kon uit het peloton bijna de sprong naar de koplopers maken en werd tweede. Poblet eindigde 26ste in de buik van het peloton. In Paris- Roubaix haalde de Spanjaard een laatste klassieke ereplaats, als winnaar van de sprint van het achtervolgende groepje achter Pino Cerami en Tino Sabbadini.

In 1961 nog een laatste wegseizoen bij Ignis

De voorbereiding op de Giro ging zoals gebruikelijk via de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione, met een 6de plaats in de eindstand en drie ritzeges. Ook in de Giro behaalde hij drie ritzeges, maar ditmaal slechts een 25ste plaats in de eindstand. In die Giro waren er geen noemenswaardige sprintduels met Van Looy, die ook drie ritten won.

In het seizoenseinde toonde hij zich nog eens voor eigen volk. Hij tekende een contract met het Spaanse Ferrys voor de Volta a Catalunya en won die ook, voor zijn gelegenheidsploegmaat, de jonge José Pérez Francés. Hij won ook het puntenklassement en drie etappes. In de afsluitende Giro di Lombardia was er nog een 12de plaats, als 4de in de sprint van het peloton der geklopten, achter Silvano Ciampi, Rino Benedetti en Van Looy. Te vermelden is ook dat hij in 1960 voor de 7de maal in zijn carrière het Campeonata de España por Regiones won, een ploegentijdrit over 150 km met ploegen van drie. Nadat hij in het verleden al ploeg gevormd had met Juan Gimeno, Joaquín Olmos, José Serra, Francisco Masip, Vicente Iturat en Aniceto Utset, won hij deze keer aan de zijde van Antonio Bertrán en José Pérez Francés. Zij haalden het van de Castilianen Bahamontes, Antonio Suárez en Fernando Manzaneque.

Miguel Poblet was begin 1961 nog altijd maar drieëndertig, maar wel al 16 jaar actief op het hoogste niveau. De jaren activiteit begonnen te wegen en de Spanjaard besloot zich nog een paar

Nog een laatste keer schitteren in de Giro

zuivere snelheid, won hij de Zesdaagse van Buenos Aires en werd tweede in die van Madrid. Zo kon hij niet stoppen, dus nam hij er 1962 nog bij. Hij werd opnieuw Spaans sprintkampioen, won met het criterium van Aviles een laatste keer op de weg en won eindelijk, samen met Miguel Bover, de Zesdaagse van Madrid. Na zijn carrière opende hij een fietsenhandel. Even was er ook sprake van een carrière als sportbestuurder, toen hij in 1964 door Ignis, dat opnieuw een sterke Spaanse inslag had, aangetrokken werd, maar die rol was niet aan hem besteed. Hij werd wel nog wedstrijddirecteur van de Volta a Catalunya en voorzitter van de Catalaanse wielerfederatie. Poblet kan beschouwd worden als de eerste renner die het Spaanse naoorlogse wielrennen internationaal op de kaart zette en als een van de snelste wegsprinters van zijn generatie.

jaar vooral op de piste toe te leggen. Ondanks al zijn successen op de weg stond Poblet ook ruim zijn mannetje op de wielerbaan. In 1960 had hij zijn 4de Spaanse titel snelheid behaald en hij was in de jaren vijftig een vaste klant in de Six Jours de Paris. Na een voorzichtig debuut aan de zijde van Sydney Patterson in 1953 (9de) werd hij vanaf 1955 in de nieuwe formule met ploegen van drie, aan de zijde van Bover en Timoner achtereenvolgens 5de, 7de, 4de en 5de.

In het voorjaar was Poblet nog eens goed voor vier ritzeges in de Vuelta a Levante, maar in Milano- Sanremo werd hij slechts 39ste, diep in de buik van het peloton. Zijn laatste doel was echter de Giro d'Italia en daar schitterde hij nog een laatste keer. Hij won drie ritten, waarbij de eerste twee en mocht dus eindelijk de maglia rosa aantrekken. Hij kon die behouden tot en met de 6de rit. In de eindstand werd hij 41ste. Zijn derde ritzege was de slotrit naar Milaan, waar hij Rik Van Looy in de sprint klopte. Poblet bewees hier voor de laatste maal nog altijd te duchten te zijn in een sprint.

Vanaf nu telde enkel de piste nog. Einde 1961 behaalde hij een vijfde Spaanse titel in de

Eindelijk in het roze in de Giro 1961

De FAEMA-buitenlander van het seizoen: René Strehler

(° 13/04/1934 Affoltern am Albis)

Zwitserland was in de periode na Wereldoorlog II een toonaangevende wielernatie geworden, met op de eerste plaats de twee K's, Kübler en Koblet, en daarnaast ook Clerici en Schär. Midden jaren vijftig leken de opvolgers met Rolf Graf en René Strehler al klaar te staan. Uiteindelijk zou geen van beide het palmares van hun illustere voorgangers zelfs maar benaderen.

René Strehler trok voor het eerst de aandacht door als amper negentienjarige al Zwitsers kampioen op de weg en in de achtervolging bij de liefhebbers te worden. Het jaar nadien hernieuwde hij zijn titel in de achtervolging, alvorens beroepsrenner te worden. Hij werd onmiddellijk uitgespeeld op de winterbanen, waar hij met die andere beloftevolle neoprof, de razendsnelle Fritz Pfenninger ploeg vormde. Zij mochten al direct starten in de zesdaagse van Zürich, maar Pfenninger haalde het einde niet. Strehler werd dan gekoppeld aan specialist Ferdinando Terruzzi, na het uitvallen van Fiorenzo Magni ook zonder ploegmaat. Zij werden samen 9de op drie ronden van het winnende koppel Walter Bucher-Jean Roth.

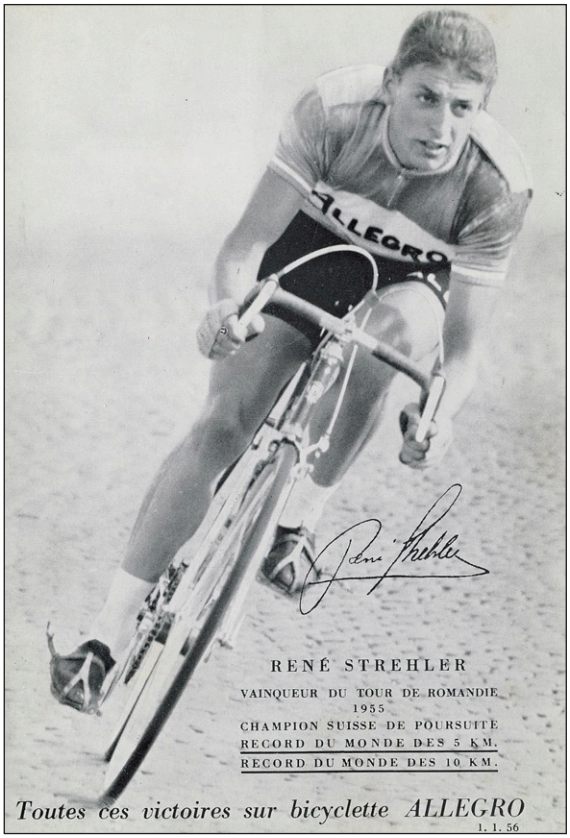

Een nieuwe ster is geboren, in 1955 al onmiddellijk succesvol in de Tour de Romandie

Met de bloemen na de Tour de Romandie

Bij de profs zorgde hij al direct voor sensatie door met overwicht de Tour de Romandie te winnen. Hij won de eerste rit in de sprint voor Ferdi Kübler, alvorens de derde dag zijn eindzege vast te leggen. Hij ging in de ochtendrit op de beklimming van de Vue des Alpes in de aanval en won na een solo van bijna 80 km met bijna 4 minuten voorsprong de ochtendrit. In de tijdrit over 53 km 's namiddags hield hij meer dan stand. Hij behaalde een mooie 4de plaats en werd enkel geklopt door specialisten als Koblet, Kübler en Graf, maar eindigde voor onder meer een andere specialist als Fornara. In de eindstand ging hij Hugo Koblet met iets meer dan 3 minuten vooraf.

Ook in de Tour de Suisse was hij van de partij. Strehler won een rit, verdedigde zich naar behoren in het gebergte, maar ontgoochelde wat in de afsluitende tijdrit over 83 km, waar hij geen partij was voor de toppers en ver van Brankart en Koblet die om de zege streden (Brankart won met 5" voorsprong), eindigde. In de eindstand werd hij 13de.

Een nieuw groot moment kwam er ter gelegenheid van het Zwitsers kampioenschap achtervolging, waar hij in de finale Hugo Koblet klopte. René Strehler zou bevestigen op het wereldkampioenschap, waar hij slechts de duimen moest leggen voor de Italiaanse superspecialist Guido Messina, die het jaar voordien al Koblet geklopt had. Strehler had echter indruk gemaakt, zo liet hij zowel in de schiftingen als in de kwart en halve finales de snelste tijd noteren, enkel in de finale was de ervaren Messina sneller.

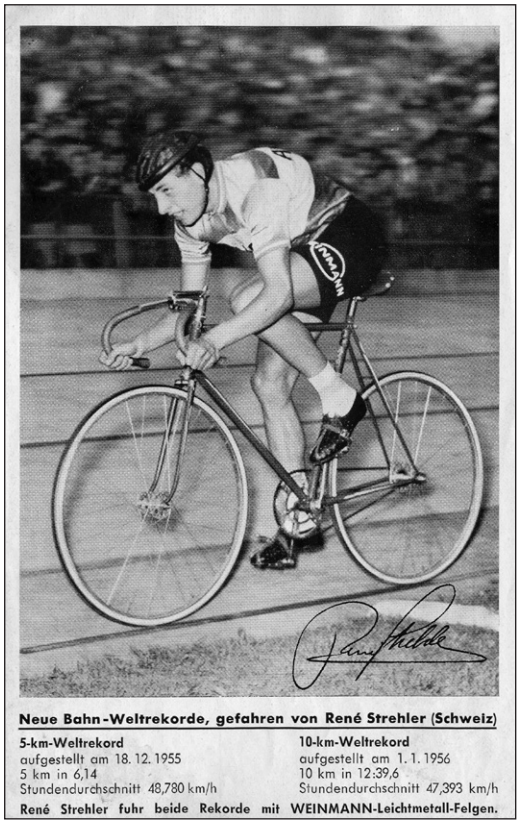

Geen wereldkampioen achtervolging, wel wereldrecords over de 5 en 10 km

Hij werd ook uitgenodigd om te starten in een paar van de traditionele tijdritten in de slotfase van het seizoen. In de Grand Prix Martini in Genève eindigde hij 6de, ver (bijna 7 minuten) van winnaar Anquetil en ruim (een vijftal minuten) geklopt door de andere specialisten als Ockers, Brankart en Fornara. Toch was dit een bevredigend resultaat, hij eindigde als tweede Zwitser op slechts 35" van specialist Alcide Vaucher, maar voor Jacky Bovay en Kübler (Koblet gaf op) en een tweetal minuten sneller dan Wereldkampioen achtervolging Messina. Hij mocht dan ook samen met die andere nieuwe rijzende ster, Rolf Graf, zopas winnaar van de Grand Prix de Lugano, de Zwitserse kleuren verdedigen in de Trofeo Baracchi. Zij werden 7de, maar reden wel de tweede snelste ronde op de wielerbaan.

Had Zwitserland een nieuwe Koblet gevonden? Het leek erop, want Strehler zette zich nu aan het verbeteren van records op de wielerbaan. In Zürich verbeterde hij eerst het wereldrecord over de 5 km op overdekte baan op 18 december om wat later, op 1 januari, dat van de 10 km eraan toe te voegen. Dit laatste record zou pas op 19 oktober 1958 door Roger Rivière verbeterd worden. Het record van de 5 km zou hij het volgend winterseizoen zelf scherper stellen.

Het zag er dus allemaal heel mooi uit, maar het volgend seizoen zou de bevestiging moeten brengen. René Strehler kon in 1956 zijn opgang echter niet helemaal verderzetten, vooral buiten Zwitserland zette hij te weinig noemenswaardige resultaten neer. Enkel in de Tour de l'Oise liet hij zich opmerken, met een ritzege en een 5de plaats in de eindstand. Op Zwitserse bodem bleven de resultaten best goed, zo won hij een rit in de Tour de Romandie, met daarnaast een derde plaats in de tijdrit en daardoor ook de eindstand. In de Tour de Suisse won hij liefst drie ritten, werd derde in het puntenklassement en 7de in de eindstand. Als tijdrijder maakte hij niet echt vooruitgang. Hij werd dan wel 5de in de tijdrit over 64 km, maar op 5 minuten van Rolf Graf en ook voorafgegaan door Fritz Schär, Ugo Massocco en Jef Planckaert. Ook in de Grand Prix Martini ontgoochelde hij, dit jaar werd hij 8ste, maar op bijna 11 minuten van Jacques Anquetil. Een nieuwe uitnodiging voor de Trofeo Baracchi zat er dus niet in. Toch werd hij dat seizoen, vooral door zijn regelmaat in eigen land, met ook nog een 5de plaats in de Nordwestschweizerische Rundfahrt, gekroond tot beste Zwitserse wegrenner, voor Rolf Graf en Fritz Schär.

Ook het wereldkampioenschap achtervolging werd geen succes. Nochtans had hij net voor de wereldkampioenschappen (op 17 augustus) zijn eigen record over de 5 km op overdekte baan verbeterd, een record dat zou standhouden tot 23 december 1962, wanneer achtereenvolgens

In 1956 en 57 bij FAEMA

Rudi Altig en Peter Post er zowat 2 seconden konden van afknijpen[33]. Maar het wereldkampioenschap zelf was veel minder, en dat bleek al in de schiftingen, slechts de derde tijd, net als in de kwartfinales. In de halve finales werd hij kansloos door toekomstig en titelvoerend Wereldkampioen Guido Messina uitgeschakeld. Ook in de troosting voor de derde plaats moest hij de duimen leggen, de Deen Kaj Werner Nielsen, die hij het jaar voordien nog geklopt had in de halve finales, was hem voor eigen volk ditmaal te sterk af. Hij herpakte zich echter nadien, met een wereldrecord op de 5 km in open lucht, gevestigd op de Vigorelli-baan in Milaan op 8 september (dit zou standhouden tot Leandro Faggin het op 30 juli 1958 verbeterde). In het winterseizoen mocht hij samen met Hugo Koblet de zesdaagse van Zürich betwisten, maar zij gaven op.

De volgende seizoenen waren echter ontgoochelend. René Strehler begon meer en meer te twijfelen tussen wielerbaan en weg, en de resultaten op de weg werden minder en minder. Zo werd hij in de Tour de Romandie 10de in 1957, 28ste in 1958 en 30ste in 1959 en in de Tour de Suisse werd hij, na een afwezigheid in 1957 en 1958, 16de in 1959. Overwinningen zaten er in al die jaren niet meer in, zijn beste resultaat was nog een derde plaats in de openingsrit van de Tour de l'Oise in 1959. Verder vinden we nog wat ereplaatsen in eendagswedstrijden, een 5de (1957) en een 12de (1959) plaats in de Züri Metzgete (beter bekend als de Meisterschaft von Zürich), een 8ste plaats in Milano-Torino 1957[34], een 4de plaats in de Tour des 4 Cantons 1958 en een 10de plaats in Milano-Sanremo 1958[35].

In 1957 en 58 bij Tebag, maar met veel minder succes

Veelzeggend was ook wat in 1958 gebeurde. Hij kreeg, samen met Fritz Schär en Max Schellenberg, de kans om de Giro te betwisten voor rekening van Molteni. Zomin Strehler als Schellenberg hadden daar, na een mislukte Tour de Romandie, zin in en kwamen slechts de avond voor de start hun ploeg vervoegen. Ze mochten meteen terug naar huis en Molteni haalde nog snel twee invallers.

Ook op de piste ging het minder en minder. In 1957 kon hij nog zijn Zwitserse titel in de achtervolging verlengen, maar op het wereldkampioenschap waren de kwartfinales het eindstation. En in 1958 kon hij zich als derde in het nationaal kampioenschap niet eens kwalificeren voor het wereldkampioenschap. Hij mocht in februari 1959 na een kaar afwezigheid terug starten in de zesdaagse van Zürich, samen met Rolf Graf werd hij 11de

33 Betreffende al deze wereldrecords moet er wel genoteerd worden dat enkel een recordpoging alleen in de baan kon gehomologeerd worden, tijden gerealiseerd in een wedstrijd kwamen niet in aanmerking.

34 In de meeste palmaressen vinden we hem terug als 13de ex-aequo. Dit is echter een fout. Strehler werd in de oorspronkelijke uitslag inderdaad bij de ex-aequo geklasseerd, maar werd nadien op de foto teruggevonden en als 8ste geklasseerd. Velo 1958 is een van de weinige bronnen die de juiste uitslag weergeeft. Dit verhaal kan onder meer in Het Belang van Limburg van woensdag 13 maart 1957 op pagina 6 bij "Wielernieuws van Overal" teruggevonden worden.

35 Aan deze toptien plaats moet niet zwaar getild worden. Hij werd 10de ex-aequo geplaatst met 60 andere renners.

En ook zijn nieuwe mentor Kübler kan niet voor beterschap zorgen

op 10 ronden van Rik Van Steenbergen-Emile Severeyns. Samen werden ze ook 4de in het Europees criterium américaine, eveneens gewonnen door Van Steenbergen-Severeyns.

Een carrière-einde in mineur leek eraan te komen, tot René Strehler er in 1960 eensklaps terug stond. In de winter had hij nog opgegeven in de Zesdaagse van Zürich (zijn ploegmaat was Oscar Von Büren), maar op de weg verliep alles prima. Hij verdedigde dat seizoen vooral de kleuren van de nieuwe Belgische ploeg Wiels-flandria en haalde al snel de overwinning in Bern-Genève. Vervolgens nam hij met een internationale ploeg deel aan het Critérium du Dauphiné Libéré, waar hij 2de werd in het eerste gedeelte van de 5de rit en in de namiddag 16de in de tijdrit. In de eindstand werd hij 50ste, op ruim twee en een half uur. Goed gerodeerd reed hij nadien een goede Tour de Suisse, waar hij 4de in de eindstand werd, enkel voorafgegaan door Freddy Rüegg, Ezio Pizzoglio en Kurt Gimmi, met een tweede plaats in de tijdrit, achter eindwinnaar Rüegg. Dit alles was goed genoeg om geselecteerd te worden voor de Tour de France, die hij op een 37ste plaats zou uitrijden, met drie toptiennoteringen, waaronder een 10de plaats in de tijdrit op de eerste dag en een 11de plaats in de tweede tijdrit over 83 km (rit 19). Vreemd genoeg reed hij de Tour in een Zwitserse trui zonder publiciteit van zijn merk.

Strehler kwam in goede vorm uit deze Tour de France en kon die verzilveren met achtereenvolgens een overwinning in de Nordwestschweizerische Rundfahrt in Bern en een week later de Zwitserse titel. Hij werd dan ook uitgenodigd voor de Grand Prix de Lugano, die hij als 9de op 6 minuten van een ongenaakbare Jacques Anquetil eindigde. In de Trofeo Baracchi vormde hij ploeg met de nieuwe Zwitserse sensatie in de achtervolging, Willy Trepp. Samen werden ze 4de, maar wel op 8 minuten van de winnaars Diego Ronchini-Romeo Venturelli. In

In 1958 en 1959 met weinig succes aan het werk bij Mondia

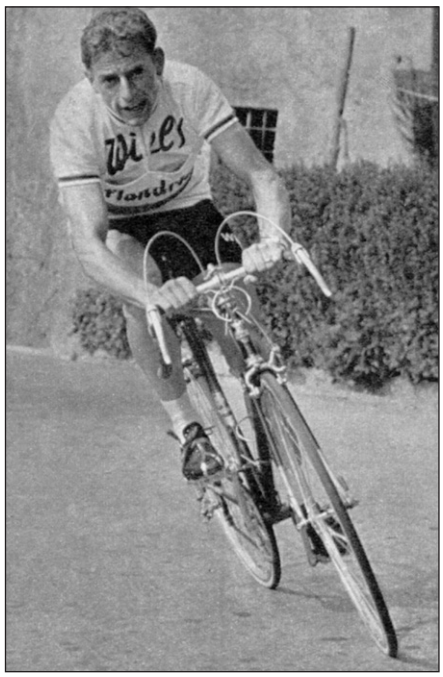

In 1958 en 1959 met weinig succes aan het werk bij Mondia

Nog eens terug kampioen van Zwitserland, ditmaal op de weg

de Zesdaagse van Zürich werd hij samen met veteraan Jean Roth 7de op 3 ronden van de winnaars Palle Lykke Jensen-Kay-Werner Nielsen.

In 1961 zou echter blijken dat het allemaal maar een strovuur geweest was. Het begon al slecht in de Grand Premio di Forli, waar hij 10de en laatste werd, 14 minuten achter Jacques Anquetil. In de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazione ging het al niet beter, 26ste. Een nieuwe kans kreeg hij in de Tour de Romandie waar hij deel mocht uitmaken van Helyett-Fynsec[36]. Hier werd hij 23ste in de eindstand. In de Tour de Suisse was er een 28ste plaats in de eindstand, met een derde plaats in de derde rit en een tweede plaats in de 7de en laatste rit. In de tijdrit viel hij echter tegen. In eigen land werd hij verder nog 5de in Bern-Genève, met dezelfde 5de plaats in beide ritgedeelten, en 9de in de Züri-Metzgete.

Hij moest echter het zomerseizoen vroegtijdig beëindigen door een medische ingreep met hospitalisatie als gevolg. Hij mikte dan maar meteen op het winterseizoen, waar Arthur Frischknecht zijn nieuwe ploegmaat zou worden. Een succes werd het niet, in de Zesdaagse van Zürich eindigden ze samen 10de, op 7 ronden van Severeyns-Van Steenbergen.

Na dit nieuwe seizoen zonder zege kreeg René Strehler geen contractverlenging. Hij probeerde het begin 1962 nog even als individueel, maar zonder succes en hield dan de wielersport voor bekeken. De vraag zal altijd blijven of er voor deze toch klasrijke renner niet meer inzat. Misschien een slachtoffer van het slopende achtervolgingswerk en de jacht op records op te jonge leeftijd?

36 Fynsec sponsorde dat seizoen zowel het Franse Helyett als het Zwitserse Allegro. Een gevolg daarvan was dat Helyett-Fynsec, en dan vooral in Zwitserland en Italië, al eens versterkt werden met een Zwitser van Allegro.

Postkaarten

Zoals in WAAIERS 1-1 aangekondigd geven we hier, wegens plaatsgebrek, enkel een paar relevante voorbeelden. In het te verschijnen boek worden alle gekende postkaarten weergegeven.

Italiaanse hoofdreeks (2 verschillende ruggen)

Charly Gaul

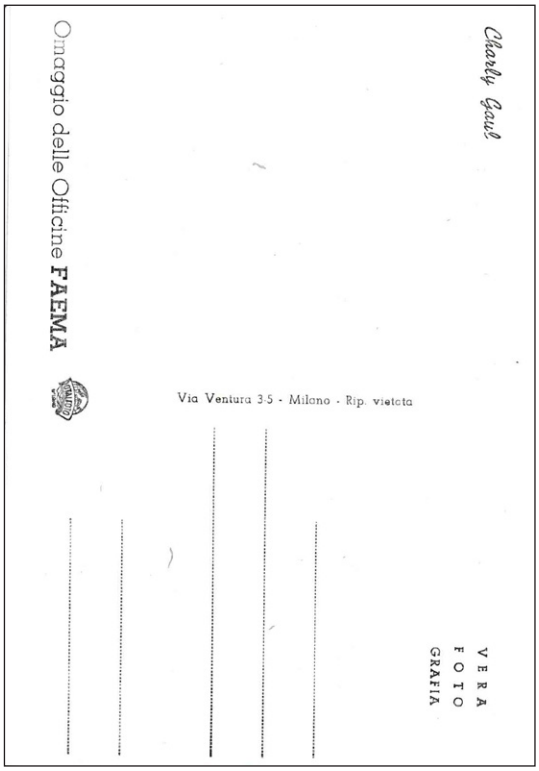

Rugzijde

Miguel Poblet

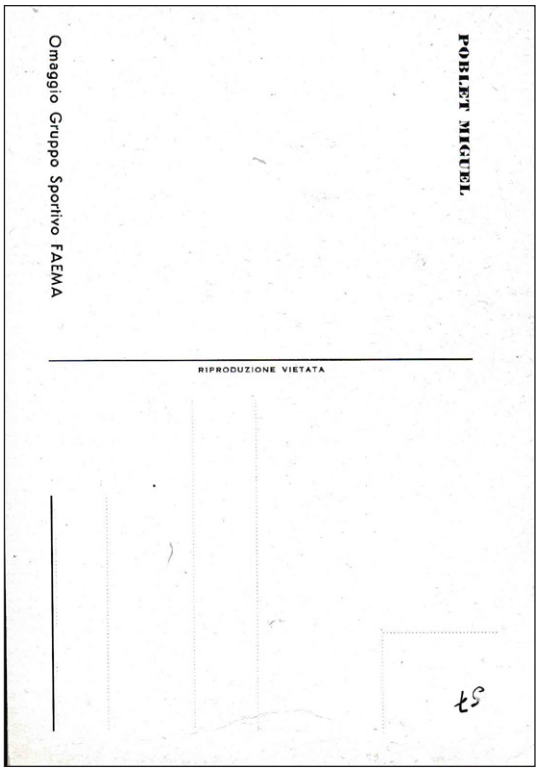

Rugzijde

FAEMA-L. Guerra reeks (blanco rugzijde)

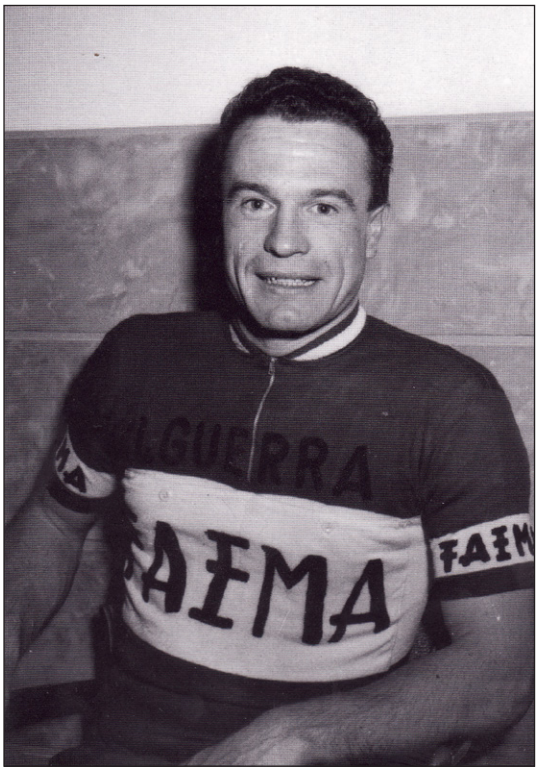

Germain Derycke

Hans Hollenstein

Spaanse reeks Grupo Deportivo 1956-57 (blanco rugzijde)

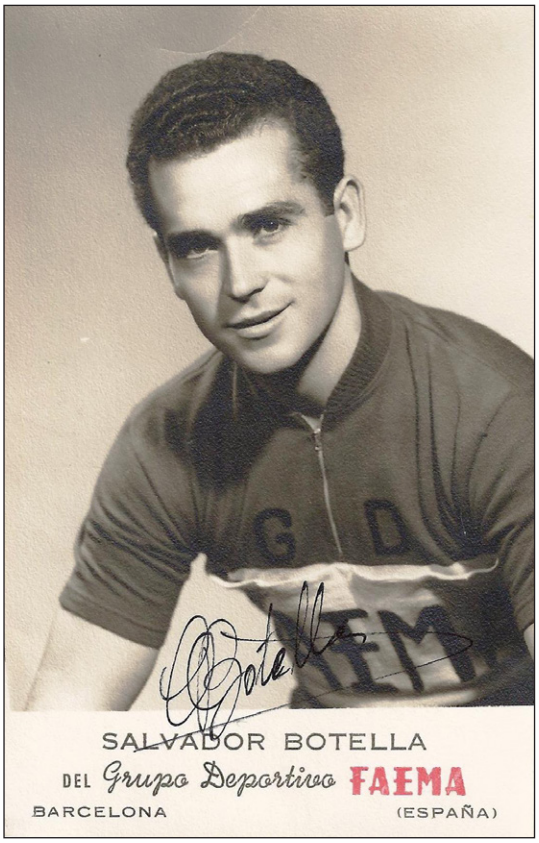

Spaanse reeks Grupo Deportivo 1956-57 (blanco rugzijde)

Miguel Poblet

Salvador Botella

José Serra

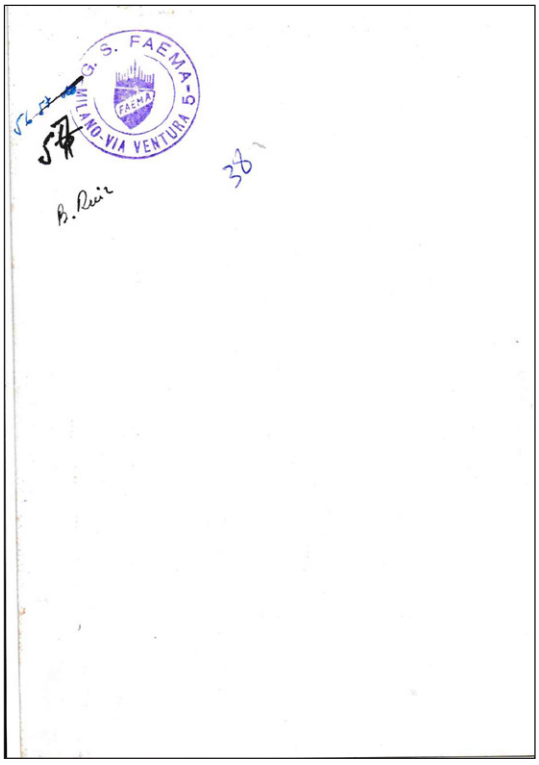

Rugzijde

Gedetailleerd palmares

1956 FAEMA-L. GUERRA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
AMBROSO Vasco (Ita) ° 19/08/1927	0	0	
CARIZZONI Giuseppe (Ita) ° 30/08/1930 - *vanaf september*	0	0	
CLERICI Carlo (Zw) ° 03/09/1929	0	1	Züri Metzgete (Condor)
ERNZER Marcel (Lux) ° 23/03/1926	1	1	Crit. Herve
GAUL Charly (Lux) ° 08/12/1932	10	10	Giro d'Italia 7de rit Giro d'Italia 13de rit Giro d'Italia 18de rit Giro d'Italia Kampioen van Luxemburg Tour de Luxembourg 2de rit Tour de Luxembourg 4de rit Tour de France 18de rit Tour de France Crit. Aurillac
GRAF Rolf (Zw) ° 19/08/1932	2	8	Kampioen van Zwitserland (Tebag) Tour de Suisse (Tebag) 5de rit Tour de Suisse (Tebag) 6de rit Tour de Suisse (Tebag) G.P. du Locle (Tebag) Trofeo Baracchi (Kampioenentrui) 3de rit Roma-Napoli-Roma (FAEMA) G.P. Ravenna (FAEMA)
HOLLENSTEIN Hans (Zw) ° 01/04/1929	0	0	
KEMP Willy (Lux) ° 28/12/1925	1	1	3de rit Tour de Luxembourg
KOBLET Hugo (Zw) ° 21/03/1925 - *GP Ravenna*	1	2	9de rit Vuelta a España (CILO-Suiza- Mixto) G.P. Ravenna (FAEMA)
METRA Giovanni (Ita) ° 02/08/1933 - *vanaf oktober*	0	0	
SCHÄR Fritz (Friedrich) (Zw) ° 13/03/1926	0	1	7de rit Tour de Suisse (Mondia)
STREHLER René (Zw) ° 13/04/1934	1	7	G.P. Ravenna (FAEMA) 1ste rit Tour de Suisse (Allegro) 3de rit Tour de Suisse (Allegro) 7ste rit Tour de Suisse (Allegro) 8ste rit Tour de Suisse (Allegro) 2de rit Tour de Romandie (Allegro) 3de rit Tour de l'Oise (Allegro)
	16	**31**	
G.P. Ravenna met 3 renners (Koblet, Strehler, Graf) = 1 overwinning	**14**	**29**	

1956 Van Hauwaert-FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BORCY Jean (Bel) ° 24/08/1929	0	0	
DECOCK Roger (Roger, Joseph, Jules) (Bel) ° 20/04/1927	3	3	Bellegem Roeselare Crit. Ronse
DE LATHOUWER Léon (Bel) ° 19/09/1929	2	2	Strijpen Oostakker
DERYCKE Germain (Bel) ° 02/11/1929	10	10	Omloop Mandel-Leie-Schelde Omloop van Midden-Vlaanderen 2de rit Paris-Nice 3de rit Paris-Nice Heist Koksijde Poperinge Bracquegnies Desselgem Crit. Ertvelde
GEERS Willy (Bel) ° 12/5/1929	0	1	Aniche
HOEVENAERS Joseph "Jos" (Bel) ° 30/11/1932 - *vanaf 15 september*	0	0	
KERCKHOVE Norbert "Schotje" (Bel) ° 21/10/1932	1	1	Kortrijk
KETELEER Désiré "Dis" (Bel) ° 13/06/1920	1	1	Hoegaarden
LUYTEN Henri "Rik" (Bel) ° 11/07/1931 - *vanaf 1/9*	0	8	Houthalen-Helchteren 8/5 (BRISTOL) Brussel-Couvin 4/6 (BRISTOL) Tienen 21/6 (BRISTOL) Wezembeek-Oppem 5/7 (BRISTOL) Antwerpen-Genk 7/7 (BRISTOL) Tessenderlo 10/7 (BRISTOL) Duffel 16/7 (BRISTOL) Tienen 24/9 (?)
NOYELLE André (André Alfons) (Bel) ° 29/11/1931	2	2	Sint-Laureins Zeebrugge
SCHILS Jozef (Bel) ° 04/09/1931	10	10	Omloop Schelde-Dender-Leie Brussel-Ingooigem Vlaamse Pijl Schaal Sels Sint-Lievens-Esse Ninove Hoegaarden Kapellen Budingen Kortenaken
SCHOTTE Albéric "Briek" (Bel) ° 07/09/1919	4	4	G.P. Bali 1ste rit G.P. Bali Lauwe Boulogne-sur-Mer
SCHROEDERS Willy (Bel) ° 09/12/1932	7	7	Omloop van Midden-België Circuit du Brabant Wallon Circuit de l'Ouest 1ste rit Circuit de l'Ouest 2de rit B Circuit de l'Ouest Puurs Zellik
	70	**93**	

1956 Van Hauwaert-FAEMA			
VAN EST Wim (Ned) ° 25/03/1923	4	6	Kampioen van Nederland (Locomotief) Vilvoorde (FAEMA) Boom (FAEMA) Maldegem (FAEMA) 8ste rit Ronde van Nederland (Mars) 3de rit Driedaagse van Antwerpen (FAEMA)
VAN LOOY Rik (Henri) (Bel) ° 20/12/1933	16	20	Paris-Bruxelles Gent- Wevelgem Scheldeprijs (L'Avenir-Touring) Driezustersteden Ronde van Nederland (RIZLA) 3de rit Ronde van Nederland (RIZLA) 6de rit Ronde van Nederland (RIZLA) Driedaagse van Antwerpen 2de rit Driedaagse van Antwerpen Itegem Overpelt Lommel Brasschaat Crit. Waremme Crit. Gembloux Crit. Berlare Crit. Antwerpen Crit. Charleroi Novara Cologno-Monzese
VANNITSEN Willy (Bel) ° 08/02/1935	7	8	Omloop van de Fruitstreek 1ste rit Driedaagse van Antwerpen Wellens Herent Beerzel Beerse Jeuk 2de rit Ronde van Nederland (RIZLA)
VERHELST Jozef (Bel) ° 27/11/1932	0	0	
VERPLAETSE Roger (Bel) ° 24/10/1931	2	9	Aalter-Brussel-Aalter 8/4 (Plume Vainqueur) Handzame 12/4 (Plume Vainqueur) Omloop van de Vlaamse Gewesten 2/6 (Plume Vainqueur) Gistel 12/7 (?) 5de rit Ronde van Nederland 10/8 (RIZLA) Ede 6/9 (?) Berlare 27/9 (?) Petegem 8/10 (FAEMA) Sluitingsprijs Putte-Kapellen 16/10 (FAEMA)
FAEMA-PLOEG TTT	1	1	2de rit B Driedaagse Antwerpen
	70	**93**	

1956 G.D. FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BAHAMONTES Federico Martín (Alejandro) (Sp) ° 09/07/1928	0	0	
BOTELLA RODRIGO Salvador (Sp) ° 27/03/1929	3	3	Vuelta a Mallorca (FAEMA) 2de rit G.P. Alicante (FAEMA) 3de rit A Euskal Bizikleta (FAEMA)
CORRALES LAUSIN Mariano (Sp)	3	3	Sitges (FAEMA) Pamplona (FAEMA) Bellepuig (FAEMA)
GALDEANO PORTILLO Jesús (Sp) ° 06/01/1932	2	2	6de rit Euskal Bizikleta (FAEMA) G.P. Vasconavarra (FAEMA)
ITURAT GIL Vicente (Sp) ° 22/08/1928	7	7	5de rit Volta a Catalunya (FAEMA) 1ste rit Tour de l'Ariège (FAEMA-Cantabria) 1ste rit G.P. Ondarroa (FAEMA) 4de rit Vuelta a Levante (FAEMA) G.P. Flan Tocy Tarragona (FAEMA) Montblanch (FAEMA) Gerona (FAEMA)
POBLET ORRIOLS Miguel (Sp) ° 18/03/1928	12	19	Trofeo Juan Fina (Kampioen van Barcelona) (FAEMA) Barcelona-Vilada (FAEMA) 8ste rit Tour de France (FAEMA- España) 4de rit Giro d'Italia (Girardengo-Icep) 8ste rit Giro d'Italia (Girardengo-Icep) 15de rit Giro d'Italia (Girardengo-Icep) 17de rit Giro d'Italia (Girardengo-Icep) 3de rit Vuelta a España (FAEMA- España) 5de rit Vuelta a España (FAEMA- España) 6de rit Vuelta a España (FAEMA- España) 2de rit Volta a Catalunya (FAEMA) 6de rit B Volta a Catalunya (FAEMA) 8ste rit Volta a Catalunya (FAEMA) 9de rit Volta a Catalunya (FAEMA) Criterium des Ases Bilbao (FAEMA) Crit. la Merced Montjuich (FAEMA) Chalon-sur-Saône (SPLENDID) Quillan (SPLENDID) Boussac (SPLENDID)
RUÍZ NAVARRETTE Bernardo (Sp) ° 08/01/1925	4	4	G.P. Allicante (FAEMA) 1ste rit G.P. Allicante (FAEMA) Elda (FAEMA) Huesca (FAEMA)
SAURA NAGORE Gabriel (SP) ° 06/04/1928	1	1	7de rit Volta a Catalunya (FAEMA)
SAURA NAGORE José (SP) ° 05/06/1931	0	1	3de rit Vuelta a Andalucía (Equipo Catalan)
SERRA GIL José (Sp) ° 12/11/1923	1	1	3de rit Vuelta Pirineos (FAEMA)
VIDAURRETA GARCÍA Hortensio (Sp) ° 11/01/1928	3	3	Kampioen van Vasco Navarro Montañes (FAEMA) Mondragon (FAEMA) Vuelta a Baztan (FAEMA)
FAEMA-PLOEG TTT	1	1	2de rit Vuelta a Mallorca
	37	**45**	

Vragen

1. Rolf Graf werd in 1956 aangekondigd bij Carpano-Coppi (net zoals zijn mentor Ferdi Kübler), zie onderstaande blz uit het chromoboekje ELAH. Wij hebben echter nooit een foto of kaart van Graf in Carpano-Coppi trui gezien. Heeft hij effectief wedstrijden voor deze ploeg gereden, Wij denken in dat verband aan Sassari-Cagliari en Milano-Torino?

2. Rolf Graf reed in ieder geval de Giro d'Italia, de G.P. Europa te Ravenna en de Giro di Lombardia voor FAEMA en had trouwens een officiële kaart bij FAEMA. Werd hij speciaal voor deze twee wedstrijden aangetrokken, of had hij, zoals zijn landgenoten Strehler en Schär een contract vanaf het seizoensbegin? Weet iemand of hij in Roma-Napoli-Roma een FAEMA of een TEBAG- trui droeg?
3. De Spanjaarden van G.D. FAEMA reden in de Tour de France met een opgestikte publiciteit voor G.S. FAEMA. Weet iemand waarom G.S. en niet G.D.? Weet iemand wie die op te stikken stroken maakte, de Tourorganisatie of de ploeg of de sponsor?
4. Miguel Poblet reed Paris-Tours in een FAEMA-Guerra trui. In de Belgische pers (HBVL) werd hij niet eens als deelnemer vermeld. In het ploegenklassement van Desgrange-Colombo wordt zijn resultaat aan FAEMA-Guerra toegewezen. Weet iemand welke truien de (Belgische) rest van de FAEMA-ploeg droeg, ook Guerra of Van Hauwaert zoals in de andere niet-Italiaanse klassiekers?
5. Miguel Bover won de tijdrit in de Tour de France, maar was al naar het hotel getrokken toen de uitslag definitief was. Hij kwam terug in burger, zoals te zien op de foto in het artikel waar hij door Bahamontes gefeliciteerd wordt. De enige foto van hem te vinden van die rit is een kleine foto in Miroir Sprint van zijn ereronde, in een trui met G.S. FAEMA opgestikt. Nochtans draagt hij op alle andere foto's een trui zonder publicitair opschrift en had hij dat seizoen geen contract met FAEMA. Weet iemand waar hij die trui haalde, misschien geleend van Bahamontes?

(wordt vervolgd)

Baggerbox

De naam van dit onderdeel heb ik overgenomen van de Wielerarchieven site. Hier kan van alles terecht komen. Het kan zijn dat ik iets op TV gezien heb, een actie of een feit tijdens de koers waar ik, of iemand anders iets wil over schrijven.

Of de commentatoren hebben iets verteld dat niet klopt en dat dient rechtgezet te worden. Of in de pers verscheen weer een of andere verhaal dat niet klopt en dat willen we met een fact en check controleren.

Het kan ook gewoon een onderwerp zijn dat bij mij of iemand anders opkwam en eens neergeschreven moest worden.

Gazettenpraat

door Jan De Smet

Dat men altijd moet opletten met hetgeen men vertelt is een open deur intrappen. Dat men zeker moet opletten met zware voorspellingen is dan weer een waarheid als een koe.

Per toeval kwam ik bij een aantal uitspraken van Rik Van Looy terecht, uitspraken die verschenen in Sport '67, '68 en '69. Het toont aan dat Rik er moeite mee had dat de jonge garde een einde wou maken aan zijn status van opperste vedette van het Belgische wielrennen. Aanvankelijk was het artikel 2 bladzijden lang, maar de verleiding was te groot om alles verder uit te werken. Het werden uiteindelijk 27 bladzijden.

Aanvankelijk was hij nog mild voor Eddy Merckx maar in de loop van het seizoen ging het van kwaad naar erger. Rik die presteerde op pure testosteron en adrenaline, hitste de gemoederen, al of niet moedwillig, op en zorgde voor een bitse strijd met opkomend talent Eddy Merckx. De oude krijger wou zich niet gewonnen geven en eiste respect. Maar zoals het steeds in zulke verhalen loopt, ook hier moet uiteindelijk de oude heerser de duimen leggen voor de nieuwe en dit ondanks nog een paar kleine overwinningen op zijn tegenstrever. De uitdager liet zich aanvankelijk vangen aan deze tactiek, ging mee in de provocatie, maar vanaf 1969 werd Rik Van Looy, moegestreden en tot besef gekomen, door Eddy Merckx waarschijnlijk meer aanzien als een vervelende mug tijdens een zwoele zomernacht dan als een echte bedreiging. Nochtans toonden Merckx en Van Looy in 1969 nog enkele opflakkeringen van hun vete, zeker in de aanloop van de selecties naar het wereldkampioenschap toe. Van Looy had namelijk de hoop op een derde wereldtitel nog altijd niet opgegeven. Maar de kannibaal was geboren en wist dat de oude keizer weldra van het podium zou verdwijnen.

Naar de Van Looy-supporters onder de lezers dient vooraf het volgende gezegd te worden. Uit onderstaande teksten zou kunnen blijken dat ik, als auteur, a.h.w. partij trek voor Merckx en Van Looy in een kwaad daglicht wil stellen. Dit is absoluut niet de bedoeling. Alleen is het zo dat Rik, zoveel ouder dan Merckx, en dus al veel langer in contact met de journalisten, hen veel beter kon bespelen (zoals ook zij hem wel bespeelden) en dus het klappen van de zweep kende. Eigen aan zijn extravert karakter maakte hij dankbaar gebruik van het forum dat hem geschonken werd in verschillende kranten, om op zijn manier zijn zaak te bepleiten. En toegegeven, hij schuwde de controverse en soms de confrontatie niet. Maar het resulteerde wel

in het feit dat zijn neergeschreven woorden bleven bestaan en later gelezen konden worden. Rik zal ondertussen al bezadigder zijn en alles beter in de context kunnen plaatsen zoals ook bleek uit een de reportage die gemaakt werd ten tijde van het Wereldkampioen- schap 2021 in Leuven over het Wereldkampioenschap in Ronse (te zien op Telenet).

Het levert echter mooie lectuur op uit tijden waarin sporters geen mediatraining kregen en in hun interviews vertelden wat er op hun lever of maag lag.

Waarschijnlijk komen deze tijden niet meer terug, maar het relletje rond Remco Evenepoel versus Wout van Aert en de bondscoach in het kader van de Olympische Spelen 2020 en het Wereldkampioenschap 2021 deed ons toch even dromen.

Hier volgen de passages uit verschillende artikels die ik wou citeren. Hier en daar vul ik zelf aan met een 'Factcheck', eigenlijk in veel gevallen de kritische benadering die van de journalisten van toendertijd (en ook heden ten dage) mocht verwacht worden. Ter verdediging van de journalisten, ook zij konden de toekomst niet zien en konden Rik zijn voorspellingen natuurlijk niet toetsen aan de werkelijkheid. Maar wat hij zei over het verleden, daar hebben ze toch nu en dan weinig kritische zin getoond. Het zal ook aantonen dat Rik Van Looy niet in de wieg gelegd was om als Madame Blanche met een kristallen bol door het leven te gaan, dat Rik soms een kort of selectief geheugen had en soms selectieve vergelijkingen maakte.

Het dient opgemerkt te worden dat ik mij hier beperk tot wat ik Sport'67, '68 en '69 terugvond, en voor 1969 ook Het Belang van Limburg en Gazet van Antwerpen[1]. Hier en daar en voor de periode 1967 ging ik te rade in andere publicaties.

Daarnaast is het ook zo dat de 'vete' eigenlijk al in 1965 startte toen de piepjonge Merckx via Jean Van Buggenhout gedropt werd in de SOLO-Superia-ploeg van Rik Van Looy en zijn getrouwen. De oude krijgers die al jaren het klappen van de zweep kenden konden het niet laten een jonge Merckx verbaal te plagen, anderen zullen pesten zeggen[2]. Merckx, sowieso al introverter dan de niet op zijn mond gevallen Kempenaar[3], zenuwachtiger, op dat ogenblik bang om een van de mislukte wereldkampioenen bij de liefhebbers te worden, opgegroeid in een beschermend milieu, leed daaronder en kon er niet mee omgaan. Van enige begeleiding of goeie raad is nooit sprake geweest volgens Merckx. Daarnaast was Merckx ook nog eens bevriend met Emile Daems en Willy Vannitsen, niet direct de beste vrienden van Rik Van Looy. "Ik voel mij als een vreemdeling in een familiezaak met Rik, met zijn 'lieveling' Sels, met zijn schoonbroer Hugo Mariën die geen objectieve ploegleider kan zijn, met mevrouw Van Looy. Neen, dat is te veel", verklaarde Merckx[4]. Het leidde tot een eerste clash tijdens en

1 T.a.v. eventuele dagbladjournalisten die dit zouden lezen. Het is toch jammer dat enkel bovenvermelde twee kranten hun archief digitaal ter beschikking stellen. Hopelijk komen Het Nieuwsblad (en Het Volk) en Het Laatste Nieuws, om het bij de Nederlandstalige kranten te houden, ooit tot inzicht hun archief ook digitaal ter beschikking te stellen.

2 Er werd gelachen met het feit dat Merckx graag rijst met kandijsiroop at en men vergeleek hem met Jack Palance (een filmacteur met enige gelijkenis, maar hij speelde meestal wel de 'slechterik').

3 Eigenaardig dat Merckx zich, zeker in het begin, in zijn ploegen FAEMA en Molteni liet omringen door andere Kempenaars (volgens Wikipedia situeert de Kempenstreek zich in het grootste deel van de provincie Antwerpen, Noord, Midden en Westelijk Limburg en het Noorden van Vlaams-Brabant), toch gekend voor hun vocabulaire vrankheid, zoals Jos Huysmans (Beerzel), Vic Van Schil (Nijlen), Martin Van den Bossche (Bornem), Jos Spruyt (Zandhoven), Herman Vanspringel (Ranst), Frans Mintjens (Malle), Jos De Schoenmaecker (Mechelen), Frans Brands (Berendrecht), Julien De Locht (Mol), Engelbert Opdebeeck (Weerde-Zemst), Julien Stevens (Mechelen), Willy Scheers (Lier), Arthur Van de Vyver (Breendonk), ...
daar waar je dan eerder stille introverte werkers zou verwachten zoals de meeste West- en Oost-Vlamingen. Roger Swerts (Heusden-Zolder), was dan wel weer de stille Limburger.

4 "Eddy Merckx - De Mens Achter De Kannibaal", door Rik Vanwalleghem, Pinguin Productions, Gent (1993) p. 44-45.

na het Belgisch kampioenschap te Vilvoorde[5] en ook tot een vraag van de bondsvoorzitter, Arnold Standaert, na Paris-Luxembourg (waar Merckx sterk reed met een 2de en 3de plaats, maar weer geen bescherming van de ploeg kreeg) aan Merckx om, indien hij geselecteerd zou worden voor het wereldkampioenschap, toch niet tegen Van Looy te rijden, hetgeen Merckx enorm verwonderde gezien Van Looy toch zijn ploegmaat was in het dagelijkse leven en in de Belgische selectie. Het resultaat was dan ook dat Merckx aan het einde van het jaar naar Peugeot overstapte.

Toch een bewonderende blik Van Rik naar Eddy? Ward Sels lijkt de bui van alles-winnaar Merckx al te voelen hangen.

Sport'67 nr. 5 p. 2-3 (12-18 februari)

Voorbeschouwingen seizoen 1967

"... Men heeft beweerd dat ik zeer streng ben in de beoordeling van mannen als Merckx, Planckaert, Godefroot, Reybrouck, Huysmans, Vanspringel en anderen. Dat is waar. Ik geloof niet dat ik mij verstopt heb in mijn eerste jaren. Ik ben steeds de strijd met open vizier aangegaan tegen een coalitie die veel sterker was dan degene die thans diende overwonnen. De meeste van die jonge vedetten hebben zich meestal in de wielen verstopt en waren er niet voor te vinden de handen uit de mouwen te steken. Merckx liet zich het minst pramen maar de anderen heeft men nooit heel veel in de vuurlijn gezien. Ik hoop maar dat zij aanvoelen dat het publiek nu wat meer van hen mag verlangen. Dan zullen zij ondervinden dat zij heel goedkoop aan hun grote successen zijn geraakt en dat het heel wat moeilijker is de grote overwinningen te bevestigen. Toen ik tot het besluit kwam dat ik het, behalve dan in die Parijs-Brussel van 1956, niet alleen kon doen, had ik jaren nodig om een ploeg op te bouwen die gesmeerd draaide. Kunnen zij het alleen dan zal ik de eerste zijn om hen toe te juichen. Zoniet denk ik dat zij een seizoen met hoogten en laagten zullen hebben..."

5 Merckx en Van Looy reden omwille van de legerdienst van Merckx (11/64-02/66) weinig samen. In het Belgisch kampioenschap in Vilvoorde werd Merckx 2de na Walter Godefroot. Deze laatste was geholpen door ploegmaat en toekomstig schoonbroer Tuur Decabooter. Merckx zelf verklaarde dat hij door zijn ploegmaats in de steek gelaten was.

Facts:

1. Eddy Merckx: prof sinds 27 april 1965, dus anderhalf jaar: Had al 28 overwinningen eind 1966 waaronder Milano-Sanremo en Trofeo Baracchi. Hij was 2de geworden in het Belgisch kampioenschap, de Giro di Lombardia en 3de in de G.P. des Nations.
2. Willy Planckaert: prof sinds 1965, dus 2 jaar: had al 19 overwinningen eind 1966 waaronder 2 ritten in de Tour de France en de groene trui en was 2de in Paris-Bruxelles.
3. Walter Godefroot: prof sinds 1 mei 1965, dus anderhalf jaar: Hij had al 27 overwinningen eind 1966 waaronder het Belgisch kampioenschap en Dwars door België, ritoverwinningen in de Tour de Belgique, Midi-Libre, Volta a Catalunya. Was verder 2de in de Omloop Het Volk en Rund um den Henninger Turm.
4. Guido Reybrouck: prof sinds 14 mei 1964, dus 2,5 jaar: Had al 20 overwinningen eind 1966 waaronder tweemaal Paris-Tours, het Belgisch kampioenschap, Meisterschaft Zürich, Kuurne-Brussel-Kuurne, twee ritten in de Tour de France en een in de Tour de Belgique. Verder 2de plaatsen in de Tour du Nord en Paris-Luxembourg.
5. Jos Huysmans: prof sinds 25 juni 1964, dus 2,5 jaar: Had al 15 overwinningen eind 1966 waaronder de Tour du Nord en ritoverwinningen in de Quatre Jours de Dunkerque en de Tour de Suisse. Verder een 2de plaats in Tour de Suisse en 3de plaatsen in de Tour de Belgique en het Belgisch kampioenschap.
6. Herman Vanspringel: prof sinds 27 juli 1965, dus 1,5 jaar: Had al 9 overwinningen eind 1966 waaronder Gent-Wevelgem en een rit in het Critérium du Dauphiné Libéré. Hij werd ook 3de in Milano-Sanremo.
7. Rik Van Looy: prof sinds 2 september 1953.
    1. 1953: 2 overwinningen
    2. 1954: 9 overwinningen met een 2de plaats in de Tour de Belgique als uitspringer
    3. 1955: 10 overwinningen
    4. Dus 21 overwinningen in de eerste jaren (2 jaar en 2 maanden) van zijn carrière met niet direct uitspringers.
    5. 1956: eindelijk de doorbraak met 21 overwinningen waaronder Paris-Bruxelles en Gent-Wevelgem en een 2de plaats op het wereldkampioenschap.

Men kan moeilijk stellen dat dit zoveel beter was dan de voorgenoemde jonge profrenners. Anderzijds moet wel vermeld worden dat Willy Planckaert en Jos Huysmans en in mindere mate Guido Reybrouck, de verwachtingen niet bevestigd hebben.

Willy Planckaert forceerde zich in het begin van zijn carrière (Tour de France 1966, waar hij oorspronkelijk enkel voor een ritzege zou gaan, zonder de bedoeling uit te rijden, en dat al op aandringen van Driessens, gevolgd door een veertigtal criteriums) bleef nadien met de gezondheid sukkelen, Huysmans bezweek onder de stress. Guido Reybrouck won nog eenmaal Paris-Tours en de Amstel Gold Race en verschillende ritten in verschillende rittenkoersen.

Herman Vanspringel en Walter Godefroot fietsten een meer dan behoorlijke erelijst samen. Eddy Merckx behoeft geen verdere commentaar.

Opmerkelijk in dit interview is wel dat Rik vrij positief tegenover Merckx praat. Even opmerkelijk is dat Rik toegeeft dat hij een ploeg rond zich nodig had om verder te groeien. Bovenstaande renners stonden nog maar aan het begin van hun carrière en hadden dus evenmin een ploeg die uitsluitend om hen gebouwd was. Bij Merckx zou het zelfs duren tot 1968 voordat er min of meer een ploeg rond hem opgezet werd en dan nog zaten er in het eerste jaar FAEMA enkele renners tussen die eigen ambities hadden. Pas vanaf 1969 werd de ruggengraat van de Merckx-ploeg opgebouwd.

De typisch nijdige grijns van Van Looy, een grijns die Merckx de kast op kon jagen

Sport'67 nr. 11 p. 9 (26 maart-1 april)

Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke

Hier is een fotoreportage te zien waaruit ik het volgende kan afleiden:

Rik Van Looy, met het oog op een vierde overwinning in Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, trok vroeg in de aanval. Hij kreeg 11 gezellen mee en de groep liep tot 5' uit.

Het peloton kwam echter stilaan dichterbij en de medevluchters van Rik gaven de moed op en lieten zich terugvallen. Enkel Rik Van Looy bleef vooraan alleen over. Hij hoopte dat op de Kluisberg een groepje zich zou losmaken uit het peloton en zich bij hem zou aansluiten.

Er verscheen echter geen groepje maar wel een renner nl. Eddy Merckx. Bij Van Looy gekomen nodigde Eddy hem uit door te gaan. Maar het geloof was er niet meer. Rik kwam niet meer aan kop. Toen demarreerde Eddy maar Van Looy ging hem halen. Meteen was de wedstrijd voor beiden verloren. Of hier reeds sprake was van een echte rivaliteit lijkt mij onwaarschijnlijk. Het lijkt eerder een normale koerssituatie. Vluchter wordt gegrepen, doet geen kop meer, er wordt geprobeerd hem te lossen, hij bijt zich vast in het wiel.

Sport'67 nr. 29 p. 4 e.v. (30 juli-5 augustus)

Na het Belgisch kampioenschap te Mettet

Van Looy: "Ik zal Eddy op zijn plaats zetten, hij heeft te veel pretentie gekregen"

"Niemand betwist dat Jos Boons zijn titel verdiend heeft. Maar men kan evenmin betwisten dat de twee vedetten van dit kampioenschap, Eddy Merckx en Rik Van Looy, reeds uit het strijdperk waren

verdwenen toen nog alles mogelijk was[6]. Zowel Rik als Eddy behoren tot onze stafmedewerkers. We hebben hen dan ook beiden gevraagd hun standpunt uiteen te zetten.

Voor Eddy was dat moeilijk, gezien de pijnlijke toestand waarin hij zich maandag nog bevond. Niettemin liet hij Alain Ayache toe hem een kort bezoek te brengen. Deze reportage vindt u verder in dit blad. Met Rik Van Looy voerde onze zelfde reporter een lang telefoongesprek, waaruit duidelijk de opgewondenheid van de 'keizer' bleek. Het zal niemand ontgaan zijn dat de prestigestrijd tussen Merckx en Rik nooit heviger heeft gewoed. Te Woluwe reed Van Looy op het wiel van Merckx[7]. Te Mettet was het omgekeerd.

Iedereen begreep dat Eddy Merckx in de eerste plaats wilde beletten dat Rik Van Looy kampioen van België zou worden om aldus de wielerbond te verplichten hem aan te duiden voor het wereldkampioen schap te Heerlen, wat onvermijdelijk het gevolg zou hebben dat noch Merckx noch Van Looy de wereldtitel zouden kunnen winnen. Rik Van Looy heeft daarop gereageerd met de hem gekende wilskracht:

Mijn pijp is nog niet uit. Men zal er zich rekenschap kunnen van geven tijdens het wereldkampioenschap en in het slechtste geval volgend seizoen.

Ik heb tijdens het Belgisch kampioenschap niet opgegeven omdat ik dood zat, maar wegens een defect aan mijn aandrijving, dat mij alle kansen op een overwinning ontnam.

Ik wil niet beweren dat ik de titel reeds op zak had. Die heeft men nooit voor de aankomstlijn, maar ik had mijn kans. Ik was niet verrast door de overwinning van Boons, die ik trouwens tot mijn favoriet had gemaakt, ondanks de aanwezigheid van Eddy Merckx.

Merckx in het wiel van Van Looy tijdens het Belgisch kampioenschap

6 Eddy Merckx door een val met een hersenschudding tot gevolg, Rik Van Looy door materiaalpech.

7 Het gaat hier over een Tourcriterium in Sint-Lambrechts-Woluwe op 26 juli. Van Looy versloeg er Merckx in de spurt (op 2 lengten) in de wedstrijd in lijn. De tijdrit over 1700 m werd dan weer gewonnen door Merckx met 4" voorsprong op Van Looy. In het puntenklassement hadden beide tenoren 3 punten maar won Merckx doordat de tijdrit de doorslag gaf.
In "Eddy Merckx - De Biografie" door Johny Vansevenant, uitgeverij Kannibaal, 2015 p. 128 staat wat er gebeurde in Woluwe. "De donderdag na de Tour kwamen we beiden uit in een criterium in Woluwe. Tweemaal wipten we samen weg. Telkens verwachtte ik dat Rik zijn werk zou doen, maar hij vertikte het. Ge kunt u voorstellen dat zulks niet naar mijn zin was. Van Looy besefte het ten andere maar al te goed, toen hij mij zegde dat ik de spurt zou mogen winnen. Toen we echter naar de aankomst flitsten, vergat hij zijn belofte, won de spurt en zette mij deerlijk in de zak. Had ik dat geweten, ik zou hem niet in een zetel naar de aankomst gebracht hebben."

Ik heb er nu genoeg van beschouwd te worden als een ex-kampioen. Ik ben nog geen 40 en volgend jaar zal men opnieuw op de eerste bladzijde van de sportbladen spreken over Rik Van Looy. Men mag er geen gewoonte van maken mij zonder meer te 'begraven'. Ik heb dit jaar niet veel geluk gehad. Ik heb opgegeven in de Ronde van Frankrijk, maar anderen zouden het in mijn plaats wellicht ook gedaan hebben.

Ik wil niet terugkomen op de beweegredenen die er mij toe aangezet hebben naar huis terug te keren, maar met de twee sportdirecteurs[8] van de ploeg kon ik mij onmogelijk op mijn gemak voelen. Nu stelt zich de vraag: zal ik aangeduid worden voor het wereldkampioenschap op de weg?

Ik hoop het natuurlijk, ik hoop het vurig, maar ik weet dat het niet zeker is. En nochtans blijf ik de tweede Belgische renner achter de 'grote Eddy'. Het volstaat even een sommetje te maken: hij won dit jaar 16 wedstrijden en ik heb er 11 gewonnen[9].

Maar men heeft de neiging dit te vergeten of te minimaliseren. Men heeft slechts de naam van Eddy Merckx op de lippen. En wat geschieden moest is ook gebeurd. Eddy, die een sympathieke jongen was, die door iedereen geliefd werd, heeft er een 'dikke nek' van gekregen. Destijds droeg hij een hemd maat 40. Ik ben er niet zo zeker van dat hij thans een 50 kan aantrekken...

Hij neemt zich voor het middelpunt van de aarde en als hij zich aanbiedt bij het vertrek van een wedstrijd geeft hij steeds de indruk dat men zopas het Nationaal Lied voor hem gespeeld heeft.

Men vergeet al te gemakkelijk dat ik voor hem twee wereldkampioenschappen gewonnen heb en een aantal klassiekers die veel belangrijker zijn dan degene die hij op zijn palmares heeft. Ik ga hier niet herhalen wie Van Looy is. Ik hoop dat U het nog niet vergeten bent.

Ik ben geen kampioen op de terugweg. Ik beken dat ik reeds klappen heb gekregen. Moreel is dat

Het op het wiel rijden van Merckx begint toch blijkbaar op de zenuwen te werken van Van Looy

8 Frans Cools (Mann-Grundig) en Lomme Driessens (Romeo-Smith's).
9 Het zullen er uiteindelijk respectievelijk 27 en 19 worden op het einde van het seizoen.

te begrijpen. Maar ik denk dat dit natuurlijk is. Ik heb mij overwinningen op het nippertje zien ontsnappen en ik heb ook de belangstelling voor mij zien verminderen. Dat heeft mij pijn gedaan …

Overal rondom mij hoor ik fluisteren omdat niemand de moed heeft mij in het gezicht te zeggen, vlakaf zonder er doekjes om te doen: Rik heeft afgedaan, Rik heeft geen 'punch' meer. Ik heb de tanden op elkaar geklemd, maar het geluk heeft mij niet toegelachen. Ik rekende vooral op het kampioenschap van België.

Ik was nog bij Eddy Merckx voor zijn val en nog volop in de slag toen mijn aandrijving defect raakte. Met zekere spanning wacht ik nu op de lijst van de aangeduiden voor het wereldkampioenschap. Ik weet dat mijn kans klein is, maar toch geloof ik erin.

Denk nu niet dat ik zelfmoord zal plegen indien ik niet aangeduid word. Rik Van Looy zal nog steeds dezelfde zijn als hij er niet bij is en het zal mij niet beletten te slapen. Ik voel mij lichamelijk zeer sterk een geenszins verzwakt. Ik kan nog klassiekers winnen.

Daarbij komt dat ik mij tot doel heb gesteld Eddy Merckx op zijn plaats te zetten. Ik ga mij met hem belasten. Tot nog toe heb ik hem nog nooit geschaduwd. Ik vond hem eerder redelijk en sympathiek, maar hij is erg veranderd. Men zou zeggen dat voor hem nooit iemand anders bestaan heeft. Hij mag niet overdrijven. Het is zo niet dat hij zich volgend jaar zal kunnen opdringen. En zij die van hem een bevestiging van zijn prestaties verwachten lopen gevaar zich te vergissen.

Hij zal zijn verrichtingen van dit seizoen niet kunnen hernieuwen. Bij mijn weten moet een kampioen zijn mogelijkheden verschillende seizoenen bevestigen alvorens men over hem kan oordelen. Ik ben gedurende tien jaar de nr. 1 geweest en van vandaag op morgen zou ik omdat Eddy Merckx gekomen is niets meer waard zijn? Ik geloof werkelijk dat men mijn verleden vergeet om de overwinningen van Merckx in een scherper licht te kunnen stellen. Ik zal u niet over mijn verleden spreken, maar ik ben slechts 33 jaar, de leeftijd van Jacques Anquetil. Zijn problemen zijn de Ronde van Frankrijk, de rittenwedstrijden. Mijn problemen zijn de klassiekers. En ik kan U verzekeren dat er in dit opzicht voor mij nog mooie overwinningen in het verschiet liggen.

Ik ben niet op slag ontmoedigd. Ik ben alleen maar opgewonden door het gedrag van die jongen, die meent dat er buiten hem geen mens meer bestaat. Men gelooft dat ik een slecht karakter heb, dat ik gesloten ben, geheimzinnig, zwijgzaam. In werkelijkheid vraag ik niets beters dan meer openhartig te kunnen zijn, meer ontspannen, maar ik weet dat men zijn mond moet kunnen houden, dat men nooit te brutaal mag zeggen wat men denkt. De diplomatie en ik zijn echter als vuur en water.

Ondanks mijn tegenslag die mij belette te oogsten waarop ik rekende is mijn moreel geenszins aangetast, omdat ik mij in mijn binnenste zeer sterk voel. Geloof maar niet dat ik mij vastklamp zoals boksers die eens kampioen zijn geweest.

Ik geef toe dat het harder zal worden, dat de overwinningen zeldzamer zullen zijn. En dan? Hun waarde zal er nog om stijgen. Ge zult mij in ieder geval nog als overwinnaar zien en in de dagbladen nog vette koppen over mij lezen. Ge zult ook opmerken dat de overwinningen van Eddy Merckx zeldzamer zullen worden.

Ik verafschuw Eddy niet. Hij is nog jong, maar ik weiger verpletterd te worden door deze jongeman. Hij moet op zijn plaats gezet worden. Men moet hem bewijzen dat de roem zeer broos en vergankelijk is. Hij moet kost wat kost een juiste kijk krijgen op de dingen en de mensen …

Zijn gedrag ergert mij. Hij neem zich voor Anquetil, maar tussen hem en Jacques is toch nog een zeer groot verschil. Merckx kan op verre na nog niet bogen op een palmares als dit van Anquetil. Tussen een seizoen en veertien seizoenen, tussen twee of drie grote overwinningen en een reeks buitengewone prestaties zoals Jacques er leverde, ligt nog een grote afstand.

Heeft Merckx het wereldkampioenschap voor beroepsrenners reeds gewonnen? Nog niet. Men zegt

dat hij eens de Ronde van Frankrijk zal winnen. Ik wil het eerst nog zien. Men zal weldra vaststellen dat de maat van zijn hemden opnieuw haar normale vorm zal aannemen. Ik zal ouder worden …

Wanneer ik aan een klinkende weerwraak denk, zowel op de mensen als op het lot, dan is dit niet met plannen te smeden. Ik oefen mij en wacht met ongeduld mijn tijd af. Ik moet door een grote overwinning mijn afbrekers bewijzen dat zij zich vergist hebben en mijn supporters, dat ik nog steeds de grote Rik ben die ze in het verleden gekend hebben, in een zeer nabij verleden …

Het leven van een kampioen bestaat uit hoogten en laagten. Gimondi, Bobet, Anquetil hebben dergelijke ogenblikken gekend. Ik ontsnap er evenmin aan. Maar tussen een man die met tegenslag te kampen heeft en een man die afgedaan heeft ligt een hemelsbreed verschil. Geef mij een kans in het wereldkampioenschap en ge zult kunnen oordelen over de mogelijkheden waarover ik nog beschik.

Het is een parcours dat mij zeer goed ligt en dat ik zeer goed ken. Ik houd ook van de sfeer, van de strijd om de titel. Men moet ambitie hebben, weerwraakgevoelens en de wilskracht om een slecht seizoen uit te wissen … En dan is daar Eddy Merckx. Ik hoop dat hij vlug hersteld is om hem met gelijke wapens te kunnen bekampen.

Ik heb mijn seizoen op de klassiekers afgestemd, maar vooral ook op het wereldkampioenschap. Ik droom van een derde overwinning en die zal ik behalen alvorens ik mij definitief terugtrek. Dit is een belofte die ik gedaan heb aan mijn vrouw en mijn zoontje. Ik heb niet de gewoonte aan mijn verplichtingen tekort te komen en nog minder aan mijn beloften.

Ik houd van de roem, die de laatste tijd voor mij onbereikbaar schijnt, maar ik loop hem na en ik zal hem achterhalen, misschien wel ten koste van Eddy Merckx.

Merckx zelf reageerde kort gezien hij te bed lag omwille van zijn hersenschudding.

"… er was ook nog Van Looy aan mijn zijde, die me ook zeer fris leek, en om de waarheid te zeggen, ik vertrouwde hem niet, want ik wist dat hij een klinkende revanche zocht …"

<u>Facts:</u>

1. Rik Van Looy werd inderdaad niet geselecteerd voor het wereldkampioenschap in Heerlen. Merckx werd er een eerste keer wereldkampioen. Rik moest 7 jaar wachten op zijn eerste wereldtitel, Merckx 2,5 jaar.
2. Rik won inderdaad nog klassiekers. In het najaar won hij Paris-Tours, het jaar erop de Flèche Wallonne. Met een beetje goede wil kunnen we daar ook Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke (deze wedstrijd had toen bijlange dezelfde uitstraling niet als vandaag en werd slechts aanzien als een 'gewone' wedstrijd in lijn) in 1969 bijrekenen, de enige van de drie waar Merckx ook aan de start stond. Daarnaast 'kreeg' hij nog een ritoverwinning in de Tour de France in 1969. Het zijn de 4 belangrijkste overwinningen die Rik behaalde na het interview tot het einde van zijn carrière.
3. *"Hij zal zijn verrichtingen van dit seizoen niet kunnen hernieuwen"*. Inderdaad, Merckx behaalde in 1968 niet dezelfde overwinningen als in 1967. Maar wel andere grote overwinningen waaronder Paris- Roubaix, de Giro d'Italia (4 ritten), de Tour de Romandie (1 rit), de Volta a Catalunya (2 ritten) en de G.P. Lugano.
4. *"Bij mijn weten moet een kampioen zijn mogelijkheden verschillende seizoenen bevestigen alvorens men over hem kan oordelen."* 1968 was zeker een bevestiging en vergeleken met de komende jaren was het eigenlijk, voor Merckx, een minder seizoen.
5. *"Ge zult ook opmerken dat de overwinningen van Eddy Merckx zeldzamer zullen worden."* Dat is een voorspelling die toch moeten wachten heeft tot 1974 toen hij 'slechts' 36 overwinningen behaalde daar waar hij er in 1973 nog 51 behaalde. En om nu te zeggen dat 36 overwinningen zeldzame overwinningen zijn… Zelfs in zijn laatste jaar bij FIAT

behaalde Eddy nog 17 overwinningen.

6. *"Men zegt dat hij eens de Ronde van Frankrijk zal winnen. Ik wil het eerst nog zien."* Rik heeft het gezien en wel vijf keer.

Sport'67 nr. 32 p. 7 (20-26 augustus)

Er kon nochtans ook gelachen worden

Voor het wereldkampioenschap te Heerlen

"... Ik weet het, het feit dat ik niet aangeduid werd heeft sommige supporters van Eddy Merckx gerustgesteld. Ik wil in dat verband alleen maar zeggen dat ik helemaal geen vijand van Eddy ben. Als ik rijd is het niet tegen hem maar tegen iedereen. Het enige wat ik nastreef is de overwinning. Ik hou van de zege en ik heb de roes van de zege nodig. En als ik meerijd in wedstrijden waaraan ook Eddy deelneemt dan is dit omdat hij veel jonger is dan ik en ik daardoor dubbel zoveel aandacht aan het wedstrijdverloop moet schenken.

Vroeger werd mijn wijze van rijden altijd heel normaal gevonden. Eddy is een concurrent zoals alle anderen. Hij is alleen veel sterker. Dat hij beter rijdt dan ik, wil ik grif toegeven. Toen ik nog jonger was, stelde ik dezelfde prestaties als hij, misschien nog grotere. En mijn palmares is er om het te bewijzen. Ik heb gezegd dat ik Eddy Merckx nogal pretentieus vond. Ik ben bereid om mijn woorden terug te nemen. Want alles bij mekaar is Eddy voor de wielersport een grote aanwinst en een figuur van betekenis. Ik ben niet tegen een jongere die ophef maakt, en ik betreur het dat de publieke opinie ons ten allen prijze tegen elkaar in het harnas wil jagen daar waar iedereen er baat zou bij hebben als wij zij aan zij zouden rijden. Met zijn jeugd en mijn ervaring konden wij overgelijkbare overwinningen behalen.

Men zegt dat ik jaloers ben. Ik moet daarmee lachen. Waarom zou ik afgunstig zijn? Ik heb titels

en overwinningen zoals slechts weinig andere superkampioenen. In werkelijkheid heeft men mij in mijn eigenliefde en mijn trots willen treffen. Anderzijds heeft men Eddy hoger willen pousseren dan waar hij reeds gekomen was. Ik zeg niet dat hij de hoogste trappen niet zal bereiken. Integendeel. Maar hij moet zijn tijd afwachten.

Akkoord, ik ben eerzuchtig, maar welke kampioen is dit niet? En als ik het ben, dan is dat thans niet zozeer voor de overwinningen zelf maar wel om het beeld dat de jongeren zich van mij gevormd hebben, onaangetast te laten. Ik kan de fiets aan de haak hangen en rijkelijk blijven voortleven. Maar ik geef er de voorkeur aan te blijven verder rijden, en mijn kansen waar te nemen. Ik meen dat dit de echte sport en de geest van de ware sportman is. /.../ Ik persoonlijk blijf bij Eddy zweren (n.v.d.a.: als favoriet voor het WK). Ik wens hem van harte de overwinning toe. Indien ik had mogen meerijden, zou ik zeker mijn kans gewaagd hebben, rekening houdend natuurlijk met de mogelijke afspraken voor de wedstrijd. Maar men mag niet vergeten dat het wereldkampioenschap in laatste instantie een individuele wedstrijd is. Als ik Eddy een raad mag geven, dan is het niet in de val te lopen die de Nederlanders hem onvermijdelijk zullen willen spannen. /.../ Eddy moet er ook voor zorgen zich niet te vlug te tonen en zijn vechtersinstinct een beetje te bedwingen. /.../ Ik zal mij over zijn overwinning verheugen, maar hem toch nog voor het einde van het seizoen bewijzen dat hij ondanks alles rekening met mij moet blijven houden. Wij zullen mekaar nog spreken in Parijs-Tours. Ik voel mij in blakende vorm.

Volgend jaar zou ik nog een grote overwinning aan mijn palmares willen toevoegen. Dat is mijn belangrijkste objectief. Men zal dan niet meer moeten schrijven dat Van Looy een verbitterde renner is die revanche zoekt. Mijn volgende overwinningen moeten een voorbeeld zijn van moed. Ik klamp mij niet vast aan het verleden: ik vecht alleen maar opdat mijn prestige onaangetast zou blijven en ook om te bewijzen aan mijn supporters dat Van Looy altijd te duchten blijft."

<u>Facts:</u>

1. *"Toen ik nog jonger was, stelde ik dezelfde prestaties als hij, misschien nog grotere."* Merckx is op dat ogenblik iets meer dan 2 jaar beroepsrenner en won al 2 x Milano Sanremo, de Flèche Wallonne en Gent-Wevelgem. Van Looy won pas in zijn derde volledig jaar beroepsrenner Paris-Bruxelles en Gent- Wevelgem. Merckx stond er toen dus al beter voor.
2. *"Ik betreur het dat de publieke opinie ons ten allen prijze tegen elkaar in het harnas wil jagen daar waar iedereen er baat zou bij hebben als wij zij aan zij zouden rijden."* Rik doet zelf aardig mee in dit spel. Sport leeft nu eenmaal van duels, de pers wist dat maar Rik wist dat even goed. Trouwens toen de heisa Van Looy-Beheyt volop aan de gang was, liet Rik ook alles betijen wetende dat zo een vete goed voor de portemonnee was.
3. *"Eddy moet er ook voor zorgen zich niet te vlug te tonen en zijn vechtersinstinct een beetje te bedwingen"*. Dat was de tip van Van Looy voor Merckx op het wereldkampioenschap in Heerlen. Gelukkig dat Merckx niet luisterde en al in de eerste ronde ervandoor ging met Gianni Motta, Jos van der Vleuten, Ramón Sáez en Bob Addy.
4. *"Ik zal mij over zijn overwinning verheugen, maar hem toch nog voor het einde van het seizoen bewijzen dat hij ondanks alles rekening met mij moet blijven houden. Wij zullen mekaar nog spreken in Parijs-Tours. Ik voel mij in blakende vorm."* Ere wie ere toekomt. Rik stond er in Paris-Tours en won er.
5. *"Volgend jaar zou ik nog een grote overwinning aan mijn palmares willen toevoegen. Dat is mijn belangrijkste objectief."* Opnieuw ere wie ere toekomt. Rik stond er in de Flèche Wallonne en won er.

6. *"Ik klamp mij niet vast aan het verleden."* De opmerkelijke klaagzang (die ook in andere artikels regelmatig terugkwam) over een gebrek aan respect, zijn groots verleden, het niet versleten zijn, doen toch iets anders vermoeden.
7. *"Maar men mag niet vergeten dat het wereldkampioenschap in laatste instantie een individuele wedstrijd is." Dit is zoiets in de trend van "als de vos de passie preekt"*. We zouden best niet vergelijken met wat Rik daarover dacht in de eerste helft van de jaren zestig. De privileges die hij toen kreeg, heeft Merckx nooit gekregen.
8. *"Het enige wat ik nastreef is de overwinning."* Dat bleek dan weer niet echt de volgende jaren en dan vooral in Imola, waar hij een vroege ontsnapping lanceerde uit wraak tegen de rest van de ploeg die hem wat zijdelings had laten liggen. Zelf moest hij die dag al snel zijn medevluchters laten gaan.

Rik bestudeert nog maar eens de rug van Merckx

Sport'67 nr. 39 p. 2-5 (8-14 oktober)

Na Paris-Tours

Rik: "Twee jaar hebben ze mij doen lijden."

"... Ik moet u zelfs bekennen dat ik de afwezigheid van Eddy Merckx betreurde. Mijn overwinning zou dan nog meer ophef hebben gemaakt. /.../ Men heeft mij twee jaar doen lijden. Ik heb onaangename woorden moeten horen, schijnheilige woorden of deze van ontgoochelde supporters, die dachten: de arme Rik heeft afgedaan. /.../ Verder heeft de spurtoverwinning die ik een week geleden op Merckx in Nederland boekte, mij vleugels geschonken. Als men zegt dat Eddy voor het ogenblik toch de beste renner van de wereld is, dan heeft het feit dat ik hem zuiver verslagen heb, mij een geweldige aanmoediging gegeven. Ik denk dat weinig renners daar thans toe in staat zijn.

/.../

Bij mijn thuiskomst maandagnamiddag te Herentals heb ik een buitengewone vreugde beleefd. Voor mijn deur stond een groep jongelui, vrienden van mijn zoon, en ik zag er een van hen twee handtekeningen van Eddy Merckx geven om er een van mij te bekomen. Ik zou hen omhelsd hebben, zo ik niet doodop ware geweest van vermoeidheid."

Facts:

1. *"Verder heeft de spurtoverwinning die ik een week geleden op Merckx in Nederland boekte, mij vleugels geschonken."* Het gaat om de overwinning in Dieren (NL) op 30 september.

Een wedstrijd(je) van 104 km. Maar het toont aan dat Rik leefde van de duels, de confrontaties.

2. *"Ik zou hen omhelsd hebben."* Opnieuw een voorbeeld van de bijna kinderlijke vreugde om het feit dat hij iets beter is dan zijn rechtstreekse concurrent.

Sport'68 nr. 12 p. 2-3 (17-23 maart)

Na Milano-Sanremo

Van Franse renners hebben wij horen vertellen dat Van Looy in deze 59ste Milaan-Sanremo wereldkampioen Eddy Merckx voortdurend geschaduwd had. Wij hebben er met Rik over gesproken. "Ik heb mij niet direct op het 'wiel' gezet van Eddy, maar een renner zoals hij moet men toch in het oog houden. Dat zal iedereen moeten toegeven. Ik ben hem echter nooit speciaal gaan halen als hij wegsprong. Hetgeen ik echter verkeerd van hem vindt is het feit dat hij mij is komen aansporen om de leiding te nemen in het peloton en voorop te rijden. Waarom zou ik voor de jonge renners moeten gaan werken in het peloton nadat er een ontsnapping tot stand gekomen is? Zij moeten begrijpen dat mijn manier van 'koersen' niet meer dezelfde is als deze van tien jaar geleden. Toen liet ik mij nooit smeken mijn werk te doen en zelfs meer dan mijn werk. Maar nu is het woord aan de jeugd.

- Indien jij mee bent in een ontsnapping en Eddy deel uitmaakt van die goede vlucht in een van de komende klassiekers, wat zal dan je houding zijn?

- Wel dan werk ik mee, daar kan hij gerust van zijn, het werk op te knappen. Maar als men in groep rijdt, is het wat anders. Ik wil met deze uitleg volstrekt geen tweestrijd met Eddy uitlokken in de volgende wedstrijden, mijn standpunt is het volgende: wij werken samen als wij ontsnapt zijn, maar in de groep laat ik aan hem en aan zijn maats, want dan zal ik mij niet laten meedrijven zonder mijn deel in ook aan de anderen het werk over dergelijke houding niet veel moet schamen …

Hier was duidelijk het zetduiveltje van de partij. Vandaar dat ik de zinnen wat herschikt heb in de vorm zoals ik denk dat ze moeten staan.

Wel dan werk ik mee, daar kan hij gerust van zijn, want dan zal ik mij niet laten meedrijven zonder mijn deel van het werk op te knappen. Maar als men in groep rijdt, is het wat anders. Ik wil met deze uitleg volstrekt geen tweestrijd met Eddy uitlokken in de volgende wedstrijden, mijn standpunt is het volgende: wij werken samen als wij ontsnapt zijn, maar in de groep laat ik aan hem en aan zijn maats, en ook aan de anderen het werk over. Voor dergelijke houding hoef ik mij niet veel te schamen …

Ik kan je verzekeren dat ik vroeger de zeven vluchters, zoals het nu gebeurd is, nooit zou laten gaan hebben. De jonge mannen hadden moeten reageren. En dan maak ik nog geen gewag over het feit, dat zij zich op alle bergjes hebben laten duwen door hun ploegmaats. Dat heb ik nooit laten doen."

De commentaar van Eddy Merckx was heel wat korter.

"Over de tactiek van Rik Van Looy wil ik mij liever niet uitspreken. Ik wens trouwens geen conclusies te trekken uit een wedstrijd, waarvan ik van tevoren wist dat ik nooit volledig mijzelf zou kunnen zijn."

<u>Facts:</u>

Waarom zou ik voor de jonge renners moeten gaan werken in het peloton nadat er een ontsnapping tot stand gekomen is? Misschien, heel misschien omdat je jezelf nog altijd als een 'grote' beschouwt?

Sport'68 nr. 13 p. 12-15 (24-30 maart)

Voorjaar 1968

"Ik wil Eddy niet beletten te winnen, maar ik word ook niet betaald om zijn voedstervader te spelen. Ik ben ook niet zo pretentieus te denken dat mijn aanwezigheid alleen hem kan verhinderen te winnen. Maar toch is het zeker dat Eddy veel last van zijn zenuwen heeft.

Wanneer ik gedurende een 50-tal kilometer achter hem rijd weet ik dat hij in staat is van de fiets te stappen en op te geven. Maar dat ligt niet in mijn aard. En telkens als ik van plan was deze tactiek te volgen, heb ik al spoedig van mijn oorspronkelijk plan afgezien om de kop over te nemen. Ik vind dat Eddy Merckx nogal gevoelig is. Zo heeft hij volgens mij in Parijs-Nice voor een beetje kniepijn aardig wat drukte gemaakt.

Merckx zal harder moeten worden wil hij nog rijden zoals hij het vorig jaar gedaan heeft. Hij is te vroeg en te hard van stapel gelopen. Het volstaat tijdens een wedstrijd zijn gelaat in het oog te houden.

Toch maar proberen voor 'den anderen' te eindigen

Vorig jaar ging hij er vandoor zonder dat er één spoor van inspanning te bespeuren viel. Thans ondervindt hij bij het rijden meer moeilijkheden. Merckx zal de wereld van de wielersport nog gedurende enkele tijd domineren, maar om alleenheerser te spelen kan de jongen niet genoeg afzien, noch fysisch, noch psychisch. Ik vind dat de wielrennerij een flinke dosis wilskracht vereist van diegenen die deze harde sport beoefenen. Goed rijden wanneer men in conditie is, kunnen er velen. Maar goed rijden én winnen, wanneer men helemaal niet in vorm zit, dat is het voorrecht van de grote kampioenen. Let wel, ik heb voor Eddy veel bewondering en het staat buiten kijf dat hij voor het ogenblik 's werelds beste renner is. Maar ik vrees dat hij zijn prestaties van 1967 niet zal kunnen herhalen.

In tegenstelling met degenen die geloven in een wederopbloei van de Belgische wielersport, denk ik dat zij veel van haar vroegere glorie heeft ingeboet en stilaan naar beneden glijdt.

Het mangelt in de wielersport aan "bazen". Geen enkele zaak kan op volle toeren draaien zonder dat de directeur het roer in handen houdt. Ik betwijfel of Merckx door zijn gedrag in het peloton en in het leven, de rol van "chef" kan spelen en of hij op dezelfde manier als Anquetil en ik het deden, bevelen zou kunnen geven aan de helpers.

Mogelijks door velen word ik wel versleten voor een défaitist, maar ik geloof bijvoorbeeld niet in de wederopstanding van de Belgische tourspecialisten."

Facts:

1. *"Maar toch is het zeker dat Eddy veel last van zijn zenuwen heeft. Wanneer ik gedurende een 50-tal kilometer achter hem rijd weet ik dat hij in staat is van de fiets te stappen en op te geven. Maar dat ligt niet in mijn aard."* Als het niet in de aard van Rik ligt om zoiets te doen, hoe kan hij dan weten dat het Merckx op de zenuwen werkt? Hij zal het wel geprobeerd hebben.
2. *"Zo heeft hij volgens mij in Parijs-Nice voor een beetje kniepijn aardig wat drukte gemaakt."* Hierop kreeg Rik nogal wat reacties van de lezers van de krant. Er zal toch wel iets met de knie aan de hand geweest zijn alhoewel anderzijds wel geweten is dat Merckx altijd wel iets voelde als hij goed reed. Merckx heeft in die Paris-Nice wel moeten opgeven toen hij aan de leiding stond. Wie gelooft dat het komedie was, kent Merckx niet.
3. *"Merckx zal harder moeten worden wil hij nog rijden zoals hij het vorig jaar gedaan heeft." "Maar ik vrees dat hij zijn prestaties van 1967 niet zal kunnen herhalen."* Tja, zo zie je maar dat je moet opletten met voorspellingen. Merckx won in 1967 welgeteld 27 wedstrijden waaronder het WK, Milano-Sanremo, Gent-Wevelgem, de Flèche Wallonne, de Trofeo Baracchi (samen met Bracke), 2 ritten in de Giro, 2 ritten in Paris-Nice, 2 ritten in de Giro di Sardegna en het Critérium des As. In 1968 werden dat er 30 waaronder Paris-Roubaix, de Giro d'Italia (4 ritten, plus het punten- en bergklassement), de Tour de Romandie (1 rit), de Giro di Sardegna (2 ritten), de Volta a Catalunya (2 ritten), de Tre Valli Varesini, A Travers Lausanne (winnaar van beide onderdelen), een rit in de Tour de Belgique en in de Setmana Catalana en de G.P. Lugano. En dan geven we nog niet de resultaten van 1970 en later. Dus toch wel beter of op zijn minst gelijkwaardig aan 1967.
4. *"Merckx zal de wereld van de wielersport nog gedurende enkele tijd domineren, maar om alleenheerser te spelen kan de jongen niet genoeg afzien, noch fysisch, noch psychisch."* Oeps, die zat er toch ook wel serieus naast.
5. *"In tegenstelling met degenen die geloven in een wederopbloei van de Belgische wielersport, denk ik dat zij veel van haar vroegere glorie heeft ingeboet en stilaan naar beneden glijdt."* Het Belgische wielrennen beleefde de volgende jaren topjaren met renners als Eddy Merckx, Walter Godefroot, Herman Vanspringel, Frans Verbeeck, Rik Van Linden, Roger De Vlaeminck, even Jempi Monseré, Georges Pintens, Lucien Van Impe, Johan De Muynck en vele anderen. Bekijken we de monumenten in de volgende 10 jaar (1968-1977), dan geeft dit het volgende:
    1. Milano-Sanremo: 6 x winst met 4 x Merckx en 2 x Roger De Vlaeminck.
    2. Ronde van Vlaanderen: 8 x winst met 3 x Eric Leman, 2 x Merckx en telkens 1 x Walter Godefroot, Walter Planckaert en Roger De Vlaeminck.
    3. Paris-Roubaix: 10 x winst met 4 x Roger De Vlaeminck, 3 x Merckx en telkens 1 x Walter Godefroot, Roger Rosiers, Marc Demeyer.
    4. Liège-Bastogne-Liège: 9 x winst met 5 x Merckx en telkens 1 x Roger De Vlaeminck, Valère Vansweevelt, Georges Pintens en Joseph Bruyère.
    5. Giro di Lombardia: 6 x winst met 2 x Merckx en 2 x Roger De Vlaeminck en telkens 1 x Herman Vanspringel en Jempi Monseré.

   Dus 39 van 50 verreden monumenten voor Belgen. Dat is 78 %.
6. Bekijken we de periode 1958-1967 (Rik zijn periode) dan levert dat:
    1. Milano-Sanremo: 4 x winst waarvan 2 x Merckx, 1 x Van Looy en 1 x Daems.
    2. Ronde van Vlaanderen: 6 x winst waarvan 2 x Rik Van Looy en telkens
    3. 1 x Germain Derycke, Tuur Decabooter, Noël Foré en Ward Sels.

4. Paris-Roubaix 7 x winst met 3 x Rik Van Looy en telkens 1 x Leon Van Daele, Noël Foré, Pino Cerami en Miel Daems
5. Liège-Bastogne-Liège 7 x winst met 2 x Fred De Bruyne en telkens 1 x Rik Van Looy, Jef Planckaert, Frans Melckenbeeck, Willy Bocklant en Walter Godefroot.
6. Giro di Lombardia 2 x winst met Rik Van Looy en Miel Daems.

Dus 26 edities op de 50 of 52% en daar zitten er dan nog 2 van Merckx en 1 van Godefroot tussen, mannen van de nieuwe generatie.

Ik doe geen verdere studie van de 'gewone' klassieker. Het zal zeker eenzelfde beeld geven.

Toch niet slecht voor een Belgische wielersport die naar beneden glijdt. Zelfs Rik zal dit heden ten dage wel moeten toegeven.

7. *"Mogelijks door velen word ik wel versleten voor een défaitist, maar ik geloof bijvoorbeeld niet in de wederopstanding van de Belgische tourspecialisten."*
In de grote ronden reden de volgende 10 jaar (1968-1977) deze Belgen toptien:
    1. Tour de France: Herman Vanspringel, Ferdinand Bracke, Eddy Merckx, Martin Van den Bossche, Lucien Van Impe, Tony Houbrechts, Georges Pintens, Ward Janssens, Michel Pollentier, Freddy Maertens.
    2. Giro d'Italia: Eddy Merckx, Willy Van Neste, Martin Van den Bossche, Herman Vanspringel, Tony Houbrechts, Roger De Vlaeminck, Johan De Muynck, Michel Pollentier, Ronald De Witte.
    3. Vuelta a España: Jos Spruyt, Herman Vanspringel, Willy In 't Ven, Ferdinand Bracke, Wilfried David, Eddy Merckx, Roger Swerts, Freddy Maertens, Michel Pollentier.

    In totaal wonnen de Belgen in die periode 6 x de Tour de France, 6 x de Giro d'Italia en 3 x de Vuelta a España. Dus 15 van de 30 ronden of 50%.

    Bekijken we de periode 1958-1967 (Rik zijn periode) dan levert dat welgeteld 1 Vuelta op (Frans De Mulder). Of 1 op 30 edities (3,33%). In het voordeel van Rik pleit dan weer dat we in acht moeten nemen dat sinds Van Looy beroepsrenner was, er welk elk jaar een nieuwe toekomstige Tourwinnaar uit het Belgische blik gehaald werd (zoals de Italianen met de opvolger van Coppi), die dan altijd heel snel door de mand viel. Denk maar aan Marcel Janssens, Jean Brankart, Jos Hoevenaers, René Vanderveken, …. Terwijl anderen een keer leken te kunnen winnen, maar nadien, ook al werden zij niet direct als kandidaatwinnaars aanzien, denken we aan Jef Planckaert en Gilbert Desmet, nooit meer in de buurt kwamen. Enkel Jan Adriaensen, nooit aanzien als een echte topper of kandidaat winnaar, toonde enige regelmaat, maar opnieuw, zonder ooit echt zicht op de zege te hebben. Op het moment van het artikel gold dat nog recent voor Willy Bocklant, Georges Vanconingsloo, Jos Huysmans en Herman Vanspringel (zwaar gefaald in de Tour 1967). Recenter was er nog Noël Vanclooster, 7de na de eerste Pyreneeën rit (16de rit), na de tweede (17de rit) afgezakt naar de 14de plaats en uiteindelijk 16de in de eindstand. M.a.w. het verleden is niet altijd een goede voorspeller van de toekomst.

Ik doe geen verdere studie van de 'kleinere' ronden. Het zal zeker eenzelfde beeld geven.

Sport'68 nr. 13 p. 6 (24-30 maart)

Na Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke

Voorbeschouwing op de Ronde van Vlaanderen

Na zijn overdonderende Ronde van Sardinië, is de heerschappij (n.v.d.a.: van Eddy Merckx) evenwel in Parijs-Nice, in Milaan-San Remo, ja ook zaterdag in de Grote E3 prijs Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, plots geremd geworden.

Reeds in Milaan-San Remo werd vastgesteld dat de 'Keizer van Herentals' nooit ver van Eddy Merckx te vinden was. Het steekspel dat reeds … vorig jaar was begonnen tijdens het kampioenschap van België te Mettet, met Eddy Merckx dan steeds in het spoor van Rik, blijkt derhalve nog niet ten einde. Wij hebben dit ook zaterdag (n.v.d.a.: in de E3 Prijs Harelbeke) kunnen vaststellen. Zelfs in zo'n semi- klassieker is het tot een prestige-botsing tussen Eddy en Rik gekomen.

De wereldkampioen is schoon geweest toen hij met een tomeloze aanvalslust vooraan verscheen in de bergzone. Maar Van Looy was even wilskrachtig en ook zeer sterk toen hij wegens bandbreuk werd achteruitgeslagen. Rik begaf niet onder de tegenslag. Hij vertrok met ruim twee minuten en een half achterstand op Eddy Merckx. De 'keizer' werd evenwel een 'ridder' in het volle strijdgeweld. Na een jacht van ongeveer 45 km was hij terug daar. Om Eddy Merckx af te remmen, toen de laatste twintig kilometer werden 'ingereden'…

De grote vraag met betrekking tot de Ronde van Vlaanderen wordt derhalve de volgende:

Wat wordt het tussen Van Looy en Eddy Merckx in de eerste Belgische klassieker? Zullen de leiders van twee wielergeneraties daar ook elkaar de duivel aandoen? Zullen zij er hun steekspel verder drijven, alvorens de strijd voor de overwinning aan te vatten?

De sfeer voor een tumultrijke Ronde van Vlaanderen is in ieder geval 'klaargestoofd'.

Facts:

1. *"Het steekspel dat reeds … vorig jaar was begonnen tijdens het kampioenschap van België te Mettet, met Eddy Merckx dan steeds in het spoor van Rik, blijkt derhalve nog niet ten einde."* Hier wordt de 'schuld' van de 'vete' bij Merckx gelegd daar waar men eerder meldde dat alles begonnen was in Sint- Lambrechts-Woluwe.
2. *"Om Eddy Merckx af te remmen, toen de laatste twintig kilometer werden 'ingereden'…"* Hieruit blijkt toch wel dat het eerder de bedoeling was Merckx te doen verliezen en een ander aan de winst te brengen. Iedereen mag als het maar Eddy niet is.
3. De Ronde van Vlaanderen 1968 werd gewonnen door Walter Godefroot. Merckx werd 8ste, Van Looy 10de. Als twee honden vechten om een been …

Sport'68 nr. 17 p. 1&14-15&19 (21-27 april)

Na de Flèche Wallonne

Rik Van Looy: "Spijtig dat Merckx er niet bij was … In het Sportpaleis had ik hem verleden maandag reeds gezegd, dat ik de Waalse Pijl ging winnen!"

Rik Van Looy: "Mijn doel? Een derde Wereldtitel"

"Wie heeft er nu gelijk gekregen? Degenen die mij reeds voortijdig afgeschreven hadden of ik? Ik hoop dat mijn overwinning in de Waalse Pijl mijn onmiddellijke tegenstrever, Eddy Merckx, die jammer genoeg dit keer in deze klassieker niet kon meerijden, bewezen heeft dat er met mij nog altijd rekening moet gehouden te worden. Ik had gehoopt deze wedstrijd samen met Eddy te kunnen

uitvechten. Als hij erbij is rijd ik veel sterker. Ik probeer dan altijd mezelf te overtreffen. Eerlijk, het spijt mij dat Eddy door ziekte daartoe gedwongen zondag verstek moest geven.

Ik had er veel voor over gehad hem in de sprint te verslaan. Als ik hem aan mijn zijde had gehad voor de finish, zou het niet zo gemakkelijk gegaan zijn om de overwinning in de wacht te slepen, maar ik had mij nadien nog honderdmaal gelukkiger gevoeld dan nu, na mijn 'walk-over' op Samyn.

Nu ja, men kan niet de kool en de geit sparen. Een overwinning in de Waalse Pijl, en een zege op mijn rivaal Merckx, het ware bijna te mooi geweest.

Het gaat natuurlijk niet gemakkelijk om te vergelijken en met 'indiens' of 'als' te schermen. Maar ik weet niet of de aanwezigheid van Merckx aan het eindresultaat iets zou veranderd hebben! Ik denk het niet. Zoals ik zondag in conditie was kon Eddy mij nooit losrijden. Ik was te sterk, ik zat te fris.

/.../

De Waalse Pijl zal mijn laatste grote overwinning niet zijn.

/.../

Mijn plannen hebben altijd betrekking op de fiets. Maar ik moet mijn koersen kunnen kiezen. Ik geef er de voorkeur aan Luik-Bastenaken-Luik niet te betwisten. Ik heb er alles bij te winnen zonder te vertrekken. Men heeft er mij te veel van beschuldigd in de schaduw van Merckx een wieltjeszuiger geworden te zijn. De manier waarop ik zondag gewonnen heb heeft echter velen doen opkijken. Mijn tactiek ten opzichte van Eddy heb ik nooit verborgen gehouden. Ik heb er u openlijk over gesproken voor Milaan-San remo. Ik wist dat de zenuwen van Merckx niet zo sterk meer waren. Tot nog toe heb ik mij nog niet vergist. Men moet mijn positie verstaan. Ik heb niets meer te bewijzen. Het is aan Merckx te tonen, dat hij in staat is mij te overklassen. Hij is de 'challenger', maar de titelhouder ben ik!

Ik heb een uniek palmares. Men zal moeten wachten tot Merckx ook zo'n erelijst bijeen heeft om vergelijkingen te maken. Nu ben ik een tevreden man.

/.../

Ik strijd niet zozeer tegen Eddy, maar wel tegen het feit dat er een kampioen komt die meent mij te kunnen wegvegen onder het voorwendsel dat hij twaalf jaar jonger is dan ik. Ik houd eraan te bewijzen dat Merckx ondanks zijn glorie niet uitzonderlijker is dan ik geweest ben. En wanneer ik mij zal terugtrekken zal de kloof tussen ons nog groter geworden zijn. Men zal niet meer kunnen zeggen dat hij mij op slag verdrongen heeft ...

Aan het einde van mijn carrière heb ik hem een klinkend antwoord gegeven. Ik zal hem nog domineren en verplichten te buigen."

Facts:

1. *"De Waalse Pijl zal mijn laatste grote overwinning niet zijn."* Dat was ze wel tenzij Harelbeke- Antwerpen-Harelbeke van 1969 nog meegerekend wordt.
2. *"Ik heb een uniek palmares. Men zal moeten wachten tot Merckx ook zo'n erelijst bijeen heeft om vergelijkingen te maken."* Klopt. Rik is en blijft de enige renner die alle monumenten en klassiekers won. Merckx had Noël Vantyghem[10] nodig om samen alle klassiekers en grote ronden te winnen.

Een van de laatste wapenfeiten in de strijd tussen Merckx en Van Looy was het wereldkampioenschap in Imola in 1968.

10 Voor degenen die niet op de hoogte zijn, het was een 'practical joke' van Noël Vantyghem om te zeggen dat hij en Eddy Merckx samen alle klassiekers gewonnen hadden. Noël in 1972 Paris-Tours, Merckx al de rest. Albert Bouvet (winnaar van Paris-Tours 1956) vertelde trouwens altijd (vooral in de Franse pers) hetzelfde verhaal.

Rik was nog eens geselecteerd voor de Belgische ploeg samen met Ferdinand Bracke, Walter Godefroot, Eddy Merckx, Julien Stevens, Georges Vandenberghe, Martin Van den Bossche, Vic Van Schil, Herman Vanspringel en Valère Vansweefelt.

Merckx had Van den Bossche en Van Schil als ploegmaat mee. Daarnaast waren er ook Julien Stevens, Georges Vandenberghe en Valère Vansweefelt van wielerploeg Smith's die het jaar erop met Lomme Driessens zouden overkomen naar FAEMA. Ferdinand Bracke was al ten tijde dat Merckx bij Peugeot reed een goede vriend van Eddy. Walter Godefroot en Herman Vanspringel reden voor eigen rekening en Rik Van Looy stond er alleen voor.

Op de morgen van het wereldkampioenschap vertrokken de Belgen naar de start zonder Van Looy die te laat was en waar men niet op wou wachten. Rik kennende zal zijn bloed toen al gekookt hebben. Daarnaast was hij blijkbaar ook op de hoogte van een coup die zou gepleegd worden door de Italianen en wist hij ook dat Jan Janssen en nog enkele andere renners het Merckx zeker niet gemakkelijk zouden maken. De oude vos zon dus op wraak en van zodra Vittorio Adorni in de aanval trok ging Rik Van Looy mee. Merckx zat in de tang. Met Rik was er een Belg in de aanval en dus mochten de Belgen niet rijden. Met Adorni was er een FAEMA-ploegmaat in de aanval en dus dat lag ook al moeilijk, alhoewel Merckx toch altijd gedacht heeft dat in de Giro van 1968 Adorni gereden heeft met de gedachte zelf te kunnen winnen. De Italianen bewogen niet meer want een landgenoot had zicht op de zege. Jan Janssen en compagnie keken grinnikend de kat uit de boom en zo was het wereldkampioenschap verreden voor het goed en wel begonnen was.

Rik kon het tempo van Adorni op den duur niet meer volgen en moest lossen, maar toen was het kalf al verdronken. Adorni bleef weg, Herman Vanspringel sleepte nog een zilveren medaille uit de brand, de Italianen Michele Dancelli, Franco Bitossi, Vito Taccone en Felice Gimondi maakten met plaatsen 3 t.e.m. 6 de triomf van de azurri compleet. Eddy Merckx werd 8ste, Rik Van Looy, wellicht in zijn vuistje lachend, 15de.

Vanaf 1969 komen er minder kritische woorden van de kant van Rik. Niettemin kon hij het niet laten nu en dan Merckx nog eens dwars te zitten zoals in de E3-prijs Harelbeke (die hij won) en het Belgisch kampioenschap (waar hij Merckx neutraliseerde), maar tegen dan was Rik slechts een van de vele tegenstanders van Merckx. Een van de vele en zeker niet de moeilijkste. De gebroeders Roger en Eric De Vlaeminck, Walter Godefroot, Eric Leman, Herman Vanspringel, Felice Gimondi, Gianni Motta, Franco Bitossi, Luis Ocaña en zelfs Raymond Poulidor gaven Merckx grotere kopzorgen dan Rik.

Akkoord de mug kon nog wel eens steken, maar Merckx wist ondertussen dan hij die vervelende mug, indien nodig, gewoon plat kon slaan.

Het kwam tot uiting in de Tour van 1969 waar Rik in de 4de rit een vrijgeleide kreeg om uiteindelijk met 42" te winnen voor geletruidrager en ex-ploegmaat Julien Stevens. De dag erop werd Rik op ruim 12' 121ste in de rituitslag. Nog een dag later verdween hij uit de Tour. Een jaar later waren er nog 2 overwinningen voor Rik zijn carrière beëindigde op 22 augustus.

Maar met het wereldkampioenschap in Zolder voor de deur, en dus ook de selectie voor de Belgische ploeg kwam het in de criteriums nog eens tot een opflakkering.

Het startte in het criterium in Liedekerke[11]. In "Eddy Merckx - De mens achter de kannibaal" van Rik Vanwalleghem vertelt Merckx op pagina 46 het volgende: "Een hoogtepunt in onze rivaliteit was het criterium in Liedekerke in 1969. Van Looy loste mij weer van geen vin. Ook toen ik doelbewust loste uit het peloton bleef hij in mijn schaduw, tot we zelfs een ronde

11 Dit was aanvankelijk moeilijk terug te vinden, maar het bleek het criterium van Denderleeuw te zijn, verreden op 26 juli 1969 op dezelfde dag als het criterium van Rijmenam.

In de Tour was alles blijkbaar nog koek en ei

verloren. Toen kon ik me niet meer bedwingen en riep ik hem toe: “Vieze, ouwe bok”. Die vertoning in Liedekerke kostte ons beiden acht dagen voorwaardelijke schorsing wegens gebrek aan strijdlust.”

Voor de geïnteresseerde lezers, Eric Leman won de wedstrijd in Liedekerke/Denderleeuw[12], Merckx werd 34ste op een ronde, Van Looy 35ste.

Gazet van Antwerpen 28 juli 1969

Eric Leman in de spurt te Denderleeuw

Het wereldkampioenschap staat nog op de agenda voor de toekomst, maar de herrie onder de geselecteerden is al volop aanwezig, wat natuurlijk een enorme hoop op een Belgische zege waarborgt. Geloof het maar.

Het publiek dat zaterdag te Denderleeuw getuige was van de haarklieverij en de onenigheid tussen Rik Van Looy en Eddy Merckx, moet evenmin nog veel vertrouwen stellen in de goede afloop te Zolder.

Stel u even voor dat het tussen bovengenoemde renners zo demonstratief slecht boterde, dat beiden als enige van de groep, gedubbeld werden.

Van meet af in de wedstrijd bleek bijvoorbeeld dat Van Looy zijn koers regelde op die van Merckx. Toen deze laatste het tempo verhoogde, sprong Rik mee en toen Merckx remde, trok ook Van Looy de remmen toe met het gekende gevolg. Dat het publiek daarover zijn

12 Na 1969 was er geen criterium meer in Denderleeuw. De organisatoren hadden er waarschijnlijk hun buik van vol. In Liedekerke zelf was er wel een criterium in 1972, gewonnen door Willy Planckaert.

ongenoegen uitte, is vanzelfsprekend en na afloop van de wedstrijd kwam het tot hoge woorden, maar het bleef daar gelukkig bij. Ook de uitbetaalde startpremies bleken daarbij een twistappel te zijn, zodat de inrichters aan dit nochtans beloftevol criterium, ongewild in een zure appel beten. De overige dertig deelnemers bekeken heel dat gedoe met een zeker leedvermaak maar koersten dapper voort. In de spurt zou Leman het halen voor Coppens en Reybrouck.

Het Belang van Limburg 28 juli 1969

Beroepsrenners te Denderleeuw

Eric Leman

voorsprongwinnaar

Dit kriterium werd wel een rare aangelegenheid wat betreft Rik Van Looy. Gedurende de gehele wedstrijd bleef Rik in het wiel rijden van Eddy Merckx, die dat op het einde zo beu werd dat hij achteraan ging rijden en zich liet dubbelen. Tenslotte wilde hij alleen nog maar voor Van Looy binnenkomen, zodat Rik als allerlaatste over de meet kwam.

/.../

De talrijke toeschouwers en de inrichters zaten echter verveeld met het geval Merckx-Van Looy en wisten niet wat daarvan te denken. Het is in ieder geval geen hoopgevende gebeurtenis met het oog op Zolder.

Op dezelfde dag was er nog een avondcriterium in Rijmenam waar de twee protagonisten ook aan de start kwamen. Merckx, nog altijd in hetzelfde boek: *"Inwendig kookte ik nog altijd en dat verbeterde niet toen ik merkte dat hij weer bestendig achter mij reed. Bij het uitkomen van iedere bocht demarreerde ik keihard, tot Van Looy moest lossen."*

Voor de geïnteresseerde lezers, Eric De Vlaeminck won de wedstrijd in Rijmenam[13], Merckx werd 2de, Van Looy 31ste op een ronde[14].

Gazet van Antwerpen 28 juli 1969

Het 9de Internationaal Criterium van W.C. De Sprinter ingericht met medewerking van onze bladen, heeft een incidentrijke finale gekend waardoor duizenden kijkers ontgoocheld en verbolgen huiswaarts keerden.

Het zat zo dat Eddy Merckx en Eric De Vlaeminck nog voor halfkoers iedereen dubbelden. De twee vluchters sloten dan aan bij een groepje met o.m. Herman Vanspringel, Guido Reybrouck, Georges Vandenberghe en Willy In 't Ven.

Er kwam geen wijziging meer in de toestand totdat de aankomstrechters beslisten de groep Vanspringel met uitzondering van de twee leiders, eerst te laten spurten voor de 3de plaats en Merckx en De Vlaeminck nog een ronde te laten afleggen. Daar zat dan de verwarring.

Bovendien werden die twee renners ook nog vriendelijk verzocht zich te laten afzakken uit

13 Het criterium in Rijmenam ging door tot 1975 en werd nog tweemaal gewonnen door Merckx (1974 en 1975). Maar Rik Van Looy was recordhouder met drie overwinningen (1964-1965-1966).

14 In verschillende boeken is ook nog sprake over onenigheid in een criterium in Hasselt. Soms wordt in dat criterium de uitspraak "Vieze, oude bok!" gesitueerd. Dit komt ook ter zake tijdens het TV-optreden van de drie groten. Er kon echter geen criterium in Hasselt teruggevonden worden dat plaatsvond in 1969.

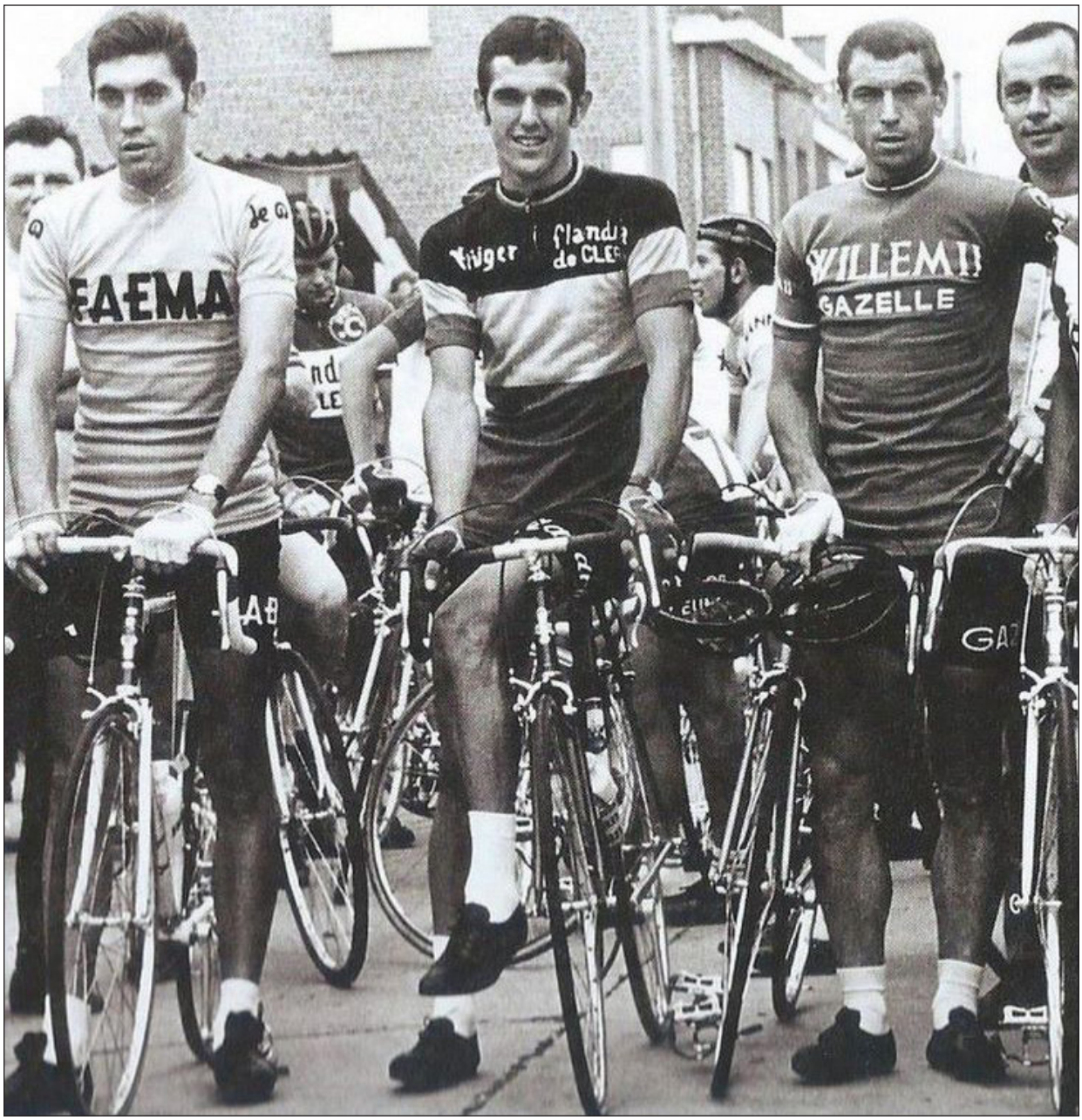

Bedrukte gezichten voor de start en een lachende derde

de groep om de spurt regelmatig te laten verlopen. Noch een, noch ander werd door Merckx en De Vlaeminck gehoord zodat het een soep van jewelste werd.

Toen de groep Vanspringel nog een ronde moest afleggen waren De Vlaeminck en Merckx ook nog in dat groepje en toen even later gespurt werd won … Eric De Vlaeminck de spurt van zijn groep voor Reybrouck terwijl Merckx als laatste door de finish reed.

Om zeker te zijn riep men nog maar eens dat Merckx en De Vlaeminck nog een ronde moesten afleggen, maar daar hebben wij en de duizenden lang, heel lang op gewacht.

Wel kwam Eric De Vlaeminck later op zijn duizenden gemakjes aanrijden omdat hij veronderstelde eerste te zijn. (Wat hij in feite ook was):

"Ik heb niets gehoord, Eddy blijkbaar evenmin. Ik heb op een bepaald ogenblik alleen gehoord dat we nog een ronde moesten afleggen. Ik spurtte dus wel en toen we ons allemaal lieten uitbollen, ook Eddy Merckx, hoorde ik bij toeval dat we nog een ronde moesten rijden. Merckx zat op dat

ogenblik reeds in de kleedkamers zodat ik dan maar naar hier gekomen ben.”

Ondertussen waren de poppetjes aan het dansen en de aankomstrechters en inrichters, alhoewel die o.i. niet verantwoordelijk zijn moesten het ontgelden van duizenden kijkers die minuten na de aankomst verbolgen hun woede uitriepen.

Daarmee is alles gezegd …

O ja, Jos Spruyt nam de eerste 10 ronden voor zijn rekening en dan begon Merckx en De Vlaeminck aan hun nummertje.

Het vervolg kent u.

Gazet van Antwerpen 28 juli 1969

Heibel rond wereldkampioenschap

Merckx of Van Looy eruit!

Rijmenam - Er werden hier harde woorden gesproken tijdens de wedstrijd tussen Eddy Merckx en Rik Van Looy.

“Eddy zei me dat een van ons beiden thuis moet blijven van het wereldkampioenschap”, aldus Rik Van Looy na afloop van het incidentrijke criterium.

Daarmee zitten we volop in de heibel.

Voor de start te Rijmenam werd door Merckx, Van den Bossche, Driessens en Van Buggenhout voor de tribunes krijgsraad gehouden, waarbij de plaatselijke politie het zelfs klaar speelde de autogramjagers op afstand te houden.

Over dat onderhoud lekte niets uit.

Wel werd gezegd dat Merckx en zijn maats zich uit de selectie zouden terugtrekken als Van Looy blijft.

Zeker was het dat er iets roerde, want ’s namiddags wilden Van Looy en Merckx niet voor elkaar rijden te Denderleeuw, waardoor ze op een ronde eindigden.

Daarbij werd ook gezegd dat de maats van Merckx ervoor zorgen dat Van Looy steeds in de moeilijkste positie zit. De val van Vic Nuelant zou daar te Denderleeuw een onrechtstreeks gevolg van zijn. Dat werd te Rijmenam allemaal gefluisterd. Tot dan laat op de avond (het was 23 u. voorbij als De Vlaeminck winner werd) de verklaring van Van Looy meer klaarheid bracht.

“Ik maak me geen zorgen, als er een renner thuisblijft zal hij het wel zijn” zei Rik die kalm afwacht. “Ze (hij bedoelt daarmee Merckx en zijn ploegmaats) moeten in de criteria een andere houding aannemen, anders zou er wel eens reactie kunnen komen van de andere renners, voor wie het eveneens onmogelijk koersen is.”

Daarmee staan onze nationale kansen er goed voor.

Veertien dagen voor het wereldkampioenschap zegt Eddy Merckx dat ofwel hij ofwel Van Looy thuis moet blijven!

En nu maar lijmen …

Het Belang van Limburg 30 juli 1969

Voor de start te Schoten hadden we de gelegenheid even met Rik Van Looy te praten.

Vanzelfsprekend over de herrie met Merckx in Denderleeuw.

“Ik moet zeggen dat Eddy en ik die dag zelfs niet met elkaar gesproken hebben, beweerde Rik. De scherpe dialogen van een paar journalisten berusten dus eerder op fantasie.

Naar het schijnt heeft Eddy na de koers wel aan zijn omgeving gezegd: “Van Looy eruit of ik ga niet, maar dat heb ik alleszins niet gehoord.”

“Waarom ik op Merckx’ wiel ben gaan rijden? Wel, heel eenvoudig. Ik heb maar gedaan wat alle andere renners die niet tot de ploeg Merckx behoren, zouden willen doen, maar niet durven. Het is de enige mogelijkheid om nog een prijs of een premie te winnen in de kriteria. Men moet toegeven dat de kriteria een show zijn. Welnu, al de renners en zeker de vedetten als Roger De Vlaeminck, Herman Vanspringel, Godefroot en ikzelf om de voornaamste te noemen, behoudens de Merckxploeg natuurlijk, voelen zich verplicht aan de vertoning mee te werken.

Maar dan wensen zij ook hun deel van de koek. En wat gebeurt er? De Faema’s rijden de kriteria als echte koersen: zij stoppen af of er hun leven vanaf hangt, en zouden er zelfs niet voor terugdeinzen iemand in het publiek te rijden om een tegenaanval te beletten, als er één van hun maats vooruitrijdt om de premies te veroveren.

Wij werden dat beu en lieten Merckx dan maar doen te Rijmenam en ben ik ’s anderendaags gewoon op zijn wiel gaan rijden in de hoop tweede te worden …[15]

En als Merckx dat niet neemt en niet naar Zolder wil moet hij dat weten. Ik wil in ieder geval naar Zolder.”

Eddy zelf was niet te spreken, hij rijdt met Stevens en Swerts enkele kriteria in Frankrijk.

Zijn repliek kent men echter al: “Zo deed Rik Van Looy het vroeger toch ook met zijn ploegmaats![16]”

Werden uiteindelijk geselecteerd voor Zolder:

De flandria-renners: Roger De Vlaeminck, Walter Godefroot en Eric Leman

De FAEMA-renners: Guido reybrouck, Jos Spruyt, Julien Stevens, Roger Swerts en Eddy Merckx De Mann-renner: Herman Vanspringel

en …

De Willem II-renner Rik Van Looy

15 Hier klopt er iets niet in de tekst. Denderleeuw was namelijk voor Rijmenam op dezelfde dag. De dag na Rijmenam was er zelfs geen criterium (in België).

16 Merckx heeft hier wel een punt. Ik citeer uit het boek “Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer - 1963 & 1964 Anni Horribiles” door Jan De Smet en Patrick Feyaerts (2019) p. 23-27:
“Een ander voorval deed zich voor tijdens de G.P. van Nijlen op 10 augustus. Het kwam er namelijk tot een protestactie van de renners tegen de overmacht van de FAEMA-flandria-ploeg van Rik Van Looy. Bij de terugkeer van de grote ronden stapten te Nijlen 40 renners van de fiets als protest tegen de tactiek van de FAEMA- flandria’s, die, nadat zij vier renners, Rik Van Looy, Marcel Vanden Bogaert, Huub Zilverberg en Willy Schroeders in de vluchtgroep van 13 hadden, in het peloton zoveel mogelijk gingen afstoppen. Hierdoor steeg de voorsprong van de vluchters tot twaalf minuten. Het was op dat moment dat de achtervolgers de strijd staakten en enkel de FAEMA-flandria’s en enkele eenzaten de weg verderzetten. Om nog meer herrie te vermijden toonde de Keizer (verdeel en heers) zich inschikkelijk en liet uiteindelijk uit de kopgroep de Nijlenaars Vic Van Schil en later Marcel Van den Bogaert ontsnappen. Van Schil won met 55” voorsprong op Van den Bogaert. Rik Van Looy werd 5de, Huub Zilverberg 8ste en Willy Schroeders 9de. Het peloton, of wat ervan over was kwam binnen op 15’. “

Citaat uit het boek van Rik Vanwalleghem p.45-46: “Het daaropvolgende jaar (n.v.d.a.: het jaar na Imola) vroeg de Wielrijdersbond mij of ik bezwaren had tegen de selectie van Van Looy voor het wereldkampioenschap in Zolder. Ik zei dat het mij niet kon schelen, maar dat ik wel verwachtte dat Van Looy zich wat meer aan de ploegtucht zou houden. Tijdens dat WK reed hij echter bestendig op mijn wiel. Onbegrijpelijk.”

Volgens journalist Joris Jacobs was het puur een geldkwestie[17]: “Het ging in concreto over de verdeling van het geld in het nationaal criteriumcircuit. De nummer een was de baas en die ging met de helft van de beurzen lopen. Je moet bedenken dat in die tijd een groot deel van de rennersinkomsten uit criteriumgeld bestond. Van Looy kon het steeds minder waarmaken met de benen, maar hij speelde handig zijn grote populariteit uit. Hij was geliefd door zijn extravertie en spontaniteit. Hij was op dat vlak de tegenpool van Merckx.”

Eind 1969 gaf Merckx in Sport’69 nr. 41 via Fred Daman aan dat hij het record van Rik Van Looy van het meest aantal seizoenzeges (42)[18] bij de beroepsrenners wou verbreken. Het zou niet lukken. Merckx bleef steken op 42 o.a. door zijn val in Blois waardoor hij een tijd buiten strijd was. Het was echter uitstel van executie. Er volgden jaren met 50, 51, 52 en zelfs 54 overwinningen. Maar de rollen waren gekeerd, Merckx kon nu ballonnetjes oplaten om Rik te ergeren.

Blijkbaar reed Van Looy toch niet heel de wedstrijd in Zolder op het wiel van Merckx

17 “Eddy Merckx - De Mens Achter De Kannibaal”, door Rik Vanwalleghem, uitgegeven door Pinguin Productions Gent, 1993, p. 44

18 In een artikel in een van de volgende nummers van WAAIERS kom ik hierop terug. In Sport’68 staat er in 1965 voor Rik 42 zeges. Dat klopt, maar in 1959 kom ik aan 43 zeges daar waar er overal 41 staan.

"Eddy Merckx - De Mens Achter De Kannibaal" van Rik Vanwalleghem p. 44-45

Van Looy over Merckx in januari 1970:

"Merckx is een grote maar kwetsbaarder dan men denkt. Alles is hem tot dusver wonderlijk meegegaan. Ik vraag me af wat het met hem gaat worden als hij eens enkele keren op zijn waarde zal verslagen zijn. Moreel is hij weinig standvastig: de nederlaag verteert hij niet. Het is anderdeels zeer bedenkelijk voor zijn menselijke eigenschappen dat meerdere ploegmaats hem na een seizoen waarin hij de Ronde van Frankrijk heeft gewonnen en zij allen een bom geld hebben verdiend, verlaten[19]. Ik geloof niet dat hij een gemakkelijke jongen is, noch voor zijn ploegmaats, noch voor zijn onmiddellijke omgeving, noch voor de journalisten, noch voor de supporters. Ten opzichte van mij gedraagt hij zich in ieder geval kleingeestig en hooghartig."

Merckx over Van Looy in januari 1970:

"Ik gedraag me niet hooghartig en kleingeestig tegenover Van Looy. Ik heb de ruzies met hem al tientallen keren willen bijleggen maar telkens lokt hij er andere uit. We spreken inderdaad niet meer tegen elkaar. Aan mijn goodwill komt ook een einde, zijn lakei wil ik niet zijn. Ik ban altijd beleefd tegen hem geweest en ik ben vol respect voor wat hij als renner heeft gepresteerd. Maar de laatste tijd gaat hij te ver. De verre oorzaak van ons conflict ligt waarschijnlijk in 1965. Toen heb ik zijn ploeg verlaten en dat heeft hij mij kwalijk genomen. Sindsdien schort er altijd wat en de herrie liep afgelopen seizoen nog eens hoog op in de na-Tourcriteriums, over premies.

Moest je weten hoe Van Looy zich toen tegenover mij gedroeg. Als ik voor een premie demarreerde, sprong hij in mijn wiel en verkocht daar rustig zijn sarcasme: "Jij bent toch de grootste, dus kan jij het wel alleen", was een van zijn slagzinnen. Als de eindstreep in zicht was, kwam hij uit zijn pijp, spurtte mij voorbij en draaide zich dan venijnig lachend om. "Met tien ploegmaats kun je het wel aan, hé", was een van zijn andere gezegden.

Slotwoord:

Rik Van Looy was een vechter, een bijter, een nijdigaard die het moest hebben van de confrontatie. Wat hij op het einde van zijn carrière echter vergat was dat hij als jonge renner ook in opstand kwam tegen Rik Van Steenbergen. Ook daar moest hij in het begin het onderspit delven (o.a. op de wereldkampioenschappen van 1956 en 1957) waar Rik I hem aftroefde op het gebied van leep zijn. Maar vechten (figuurlijk dan) wou hij altijd. Was het niet tegen Willy Vannitsen in de jeugdjaren, dan was het aanvankelijk tegen Rik Van Steenbergen, later Fred De Bruyne, nog later was de nieuwe vijand Benoni Beheyt en tenslotte kwam Eddy Merckx eraan.

Rik leed in 1967 onder het feit dat 1966 een slecht jaar geweest was (hetgeen hij in een van de interviews ook toegeeft). Eigenlijk mag gesteld worden dat na het turbulente jaar 1963 de carrière van Rik stilaan bergafwaarts ging. Dat wil niet zeggen dat hij geen mooie overwinningen meer behaalde, maar hij was zeker zo oppermachtig niet meer.

---

19 Hier klopt weinig van. Slechts twee renners van de Tourploeg verlieten FAEMA nl. Martin Van den Bossche en Guido Reybrouck. Beiden omdat ze in Italië wezenlijk meer konden verdienen. De andere renners die de ploeg verlieten waren geen lid van de Tourploeg. Frans Brands, Engelbert Opdebeeck en Herman Vrijders vertrokken naar Geens-Watneys-Diamant, Patrick Sercu, Luciano Soave en Bernard Van de Kerckhove gingen naar Dreher, Valère Vansweefelt naar Peugeot-BP-Michelin en Tino Conti naar Scic. Antonio Bailetti en Guido De Rosso beëindigden hun carrière.
Anderzijds, ook volgende renners verlieten de ploeg Van Looy hetzij omwille van onvrede of omdat ze hogere ambities hadden of meer konden verdienen zoals Rik Luyten, Gilbert Desmet, Leon Vandaele, Willy Vannitsen, Germain Derycke, Jos Hoevenaers, Hilaire Couvreur, Jos Schils, Norbert Kerckhove, Peter Post en een zekere Eddy Merckx...

Eddy Merckx was dan weer introverter, meer een zenuwpees en zeer gevoelig op het gebied van eerlijkheid. Hij ging liever het man tegen man gevecht aan in de koers dan in de dagbladen.

Merckx had waarschijnlijk wel bewondering voor de renner Van Looy, maar niet voor de mens Van Looy. Zeker niet na zijn passage bij SOLO-Superia in 1965. De jaren bij Peugeot (1966-1967) liet Eddy zich verleiden in het spelletje mee te gaan van Rik Van Looy. Ook in 1968 bij FAEMA, toen nog grotendeels Italiaans, liet hij zich soms nog vangen. Maar vanaf 1969, toen FAEMA volledig op zijn maat en wensen samengesteld was, leek hij zich steeds minder aan te trekken van de truken van Rik Van Looy. De figuur van Lomme Driessens zal hier ook wel iets mee te maken gehad hebben. Oorlog voeren in de kranten was aan Lomme wel besteed en dus nam hij die taak met plezier ter harte. Eddy zelf kon maar zo gemakkelijk zijn. Later toen Merckx matuurder geworden was, was de rol van Driessens ook uitgespeeld werd hij bedankt voor bewezen diensten en vervangen door de bezadigde Robert Lelangue.

Dat de vete lang bleef aanslepen getuigt de volgende passage uit het boek van Rik Vanwalleghem p.46- 47: “In een televisiedebat dat werd uitgezonden op 31 december 1979 vlogen Van Looy en Merckx in het gezelschap van Rik Van Steenbergen elkaar weer duchtig in de haren. “Het programma werd niet rechtstreeks uitgezonden”, zegt Merckx. “Gelukkig maar. Men heeft de ‘heetste’ woordenwisselingen nog weggeknipt. Er werd nogal wat afgeblaft. Op een bepaald ogenblik had Van Looy me toegeroepen dat ik er toch nooit was in geslaagd wereldkampioen te worden zolang hij nog fietste[20]. ‘En daar ben jij nog fier op ook’, riep ik hem toe. Ach ik heb Van Looy nooit begrepen. Waarom deed hij dat allemaal, waarom al die kinderachtigheid? Bovendien was hij soms onwaarschijnlijk onsportief, hoe hij zich voor een spurt aftrok aan een ploegmaat bijvoorbeeld. Neen, als mens kon hij mij echt niet bekoren.”

Zou het nu, nog eens 42 jaar later, nog altijd zo zijn?

20 Of Merckx citeert het verkeerd, of Van Looy had het verkeerd voor, maar Merckx werd wereldkampioen in 1967 in Heerlen en toen fietste Van Looy nog. Wat wel waar was, is dat Merckx nooit wereldkampioen werd met Van Looy in de Belgische ploeg, net zoals het waar was dat Van Looy nooit een klassieker won waar Merckx aan de start kwam. Was Merckx te veel gentleman om dit te repliceren, of, waarschijnlijker, wist hij het niet eens?

De truien van...

Hier reken ik op de truienliefhebbers en specialisten. Misschien kunnen die wel hun top vijf van de voor hen mooiste truien, en waarom dan wel, doormailen.

Deze keer is redactielid Hans Vandeput aan de beurt. Hij kon zich echter niet vinden in een topvijf en wou er een toptien van maken.

1965 Ruberg-Continental-Caltex

1952 BSA

1972 TI-Raleigh

1969 Carlton-Truwel

1972 Rokado

BIC

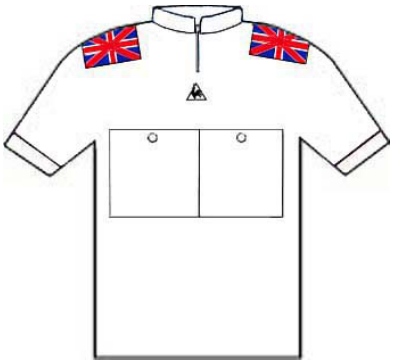

1968 Britse Tourploeg

1964 Reno-Kint

1965 Cynar

1968 Zimba-Mondia

Waarom deze? Een beetje een voorliefde voor het Britse - Duitse en Zwitserse wielrennen. BIC daarentegen omdat oranje een van mijn favoriete kleuren is en Reno - M. Kint omdat hier in de buurt begin jaren ‘60 verschillende jongeren in die trui rondreden. Dit had waarschijnlijk te maken met de figuur Florent Van Vaerenbergh die in het Leuvense toen blijkbaar truien ter beschikking stelde aan die jongeren.

TI-Raleigh, Carlton-Truwel, Rokado en Britse Tourploeg bezit ik, BIC zal misschien nog mogelijk worden (heb wel een wollen replica alsook van BSA), maar de anderen zullen ook wel bij een droom blijven.

Hans Vandeput

De reeks

Omdat ik ervan uitga dat iedereen mijn boeken over de Belgische reeksen gekocht heeft zou ik hier een poging willen ondernemen om de Italiaanse, Franse, Nederlandse, Spaanse, Portugese en Duitse reeksen op te lijsten. Een immens werk, maar ik zou mij willen beperken tot de meest gekende reeksen, of liever die reeksen die nog enigszins gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Nederland:

Onbekende Reeks

Jaren 50

Aantal: ?

Formaat: 13,8 x 10,8 cm

Rugzijde: blanco

De prenten zijn niet genummerd.

C. Aanraad	Nederland	Lucien Lazarides	Frankrijk
Bartali (hoofd schuin)	Italië	Magni (GANNA)	Italië
Bartali (bezig met materiaal)	Italië	Magni (hoofd)	Italië
Bevilaqua	Italië	Maurice Neyt	België
Maurice Blomme	België	J. Nolten	Nederland
Bobet	Frankrijk	Stan Ockers	België
Coppi	Italië	C. Pellenaars	Nederland
Roger Decock	België	Plantaz	Nederland
Alois de Hertog	België	Jean Robic	Frankrijk
Hans Dekkers	Nederland	Thijs Roks	Nederland
Diederich	Luxemburg	Gerrit Schulte	Nederland
Geminiani	Frankrijk	Sorgeloos	België
Goldschmidt	Luxemburg	Sterckx	België
P. Haan	Nederland	H. v. Breenen	Nederland
Impanis	België	Edouard van Ende	België
Maenen	Nederland	Van Est	Nederland
René Janssens	België	G. Voorting	Nederland
Koblet	Zwitserland	W. Wagtmans	Nederland

De pubkaarten

Het voorstel zou hier zijn om de pubkaarten van een bepaald jaar op te lijsten. Om ergens te beginnen zou ik het jaar 1970 nemen als startjaar. De bedoeling zou zijn om van een vijftal ploegen op te lijsten welke renner er allemaal een pubkaart hadden. Zo kan de verzamelaar een overzicht krijgen van wat hij nog mist. Het kan zijn dat er fouten zitten in mijn opsomming. Natuurlijk mogen die gemeld worden.

FILOTEX

Kaarten met op de achterzijde reclame voor FILOTEX, LEACRIL en Anti Macchia.

Vooraan onderaan in het wit de NAAM en VOORNAAM van de renner met daaronder G.S. FILOTEX

BERGAMO MARCELLO
BITOSSI FRANCO
CAVERZASI ARNALDO
COLOMBO UGO
CUMINO VITTORIO
DELLA TORRE ALBERTO
FABBRI FABBRIZIO
GIULIANI DONATO
GRASSI GIUSEPPE
MARZOLI ANTONIO
POLI ALFIO
ROSOLEN GIUSEPPE
SALUTINI ANTONIO
VITTORIO URBANI
VICENTINI FLAVIANO

BITOSSI FRANCO (als Italiaans kampioen)
Opdruk is in zwart i.p.v. wit.

Opmerkingen:

1. Alle renners hebben een foto.
2. Er zijn ook 2 ploegfoto's (postkaartformaat en groot formaat).

MARS-flandria

Kaarten met onderaan Voornaam NAAM

Kleur:

- Eric DE VLAEMINCK (WK)
- Roger DE VLAEMINCK (BK)
- Roger DE VLAEMINCK
- Eric LEMAN
- J.P. MONSEREZ
- Joop ZOETEMELK

Zwart-Wit:

- Eddy BEUGELS
- Emile BODART
- Wilfried CORNEILLE
- Michel COULON
- Wilfried DAVID
- Jacques DE BOEVER
- Norbert DEDECKERE
- Andre DIERICKX
- Wim DUBOIS
- Hubert HUTSEBAUT
- Marc LIEVENS
- Paul MAHIEU
- Pieter NASSEN
- Flori ONGENAE
- Remy VANDEVIJVER
- Daniël VERPLANCKE
- Bart ZOET

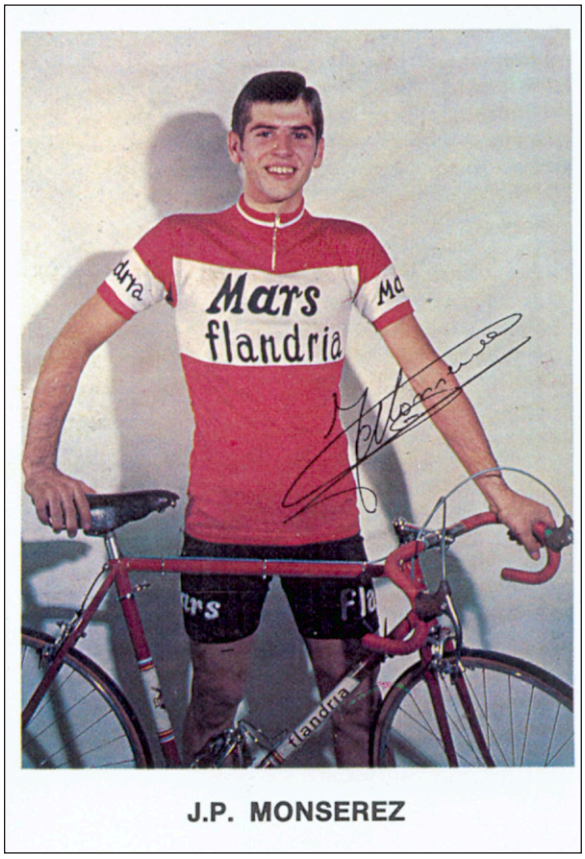

J.P. MONSEREZ

Opmerkingen:

1. Er bestaat ook een kleurfoto van J.P. Monseré in WK-trui. Het is echter niet zeker of deze kaart al in 1970 werd uitgegeven.
2. De firma MARS gaf reclamekaartjes uit (20 in totaal) die in een album konden gekleefd worden. De kleurprenten (formaat 8,5/8,5 cm) waren verkrijgbaar bij de aankoop van repen Mars. In een pakje van 3 repen was een foto bijgevoegd. Het album kon je verkrijgen door 10 Marsomslagen en een briefje van 20 F op te sturen naar de firma Mars. De 20 renners waren: DE VLAEMINCK E, DE VLAEMINCK R. , MONSERE, ZOETEMELK, LEMAN, DAVID W. BEUGELS, ONGENAE, DE BOEVER, CORNEILLE, NASSEN, ZOET, MAHIEU, LIEVENS, DUBOIS, COULON, VANDEVIJVER, BODART, HUTSEBAUT, DIERICKX. De prenten komen in deze volgorde voor in het album.
3. Er werden ook een aantal fotokaarten uitgegeven door flandria die eveneens in 1970 kunnen gesitueerd worden. Het waren kaarten uitgegeven door flandria om het bezoek van een hunner vertegenwoordigers aan te kondigen. Bestaan zeker:
    1. Studiofoto's van LEMAN, ZOETEMELK, DE VLAEMINCK R. , DE VLAEMINCK E. (WK)

2. Buitenfoto's: DE VLAEMINCK R. (BK) , DE VLAEMINCK E., ZOETEMELK, MONSERE, LEMAN, DAVID GERARD, BEUGELS, DIERICKX, NAERT.
4. Er bestaan ook persoonlijke kaarten van Jo Van Pol, Jaak Clauwaert en Pol Mahieu.
5. Niet alle renners hebben een kaart.
6. Er is ook geen ploegfoto.

G.B.C.

Kaarten van 2 renners bekend. Elk hebben ze een foto in buste en een actiefoto.

RUDY ALTIG

ALDO MOSER

Opmerkingen:

1. Niet alle renners hebben een kaart.
2. Er is een ploegfoto.

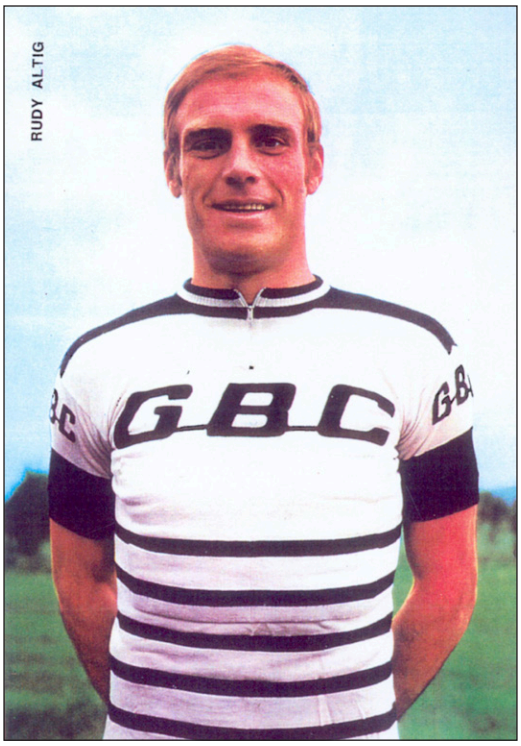

GERMANVOX

Kaarten met onderaan

GERMANVOX-WEGA RADIO - TV

“il televisore che vinche”!!

Op de foto in wit

NAAM VOORNAAM

Cicli COPPI

BASSINI ANGELLO
BRAMUCCI GIOVANNI
CAMPITELLI DINO
IN ‘T VEN PAUL
LANA BRUNO
MILIOLI GIUSEPPE
PELLA ADRIANO
PIEROZZI IVAN
REYBROUCK GUIDO
RITTER OLE
TOSCHI GIANCARLO
VAN LINT JULIEN
VERCELLI CELESTINO

Opmerkingen:

1. Bij Ole Ritter staat Record mondiale dell’ora (zwarte tekst).
2. Er is voor zover gekend geen kaart van Antonio Paolo Albonetti.
3. Ivan Pierozzi heeft wel een kaart maar reed in 1970 voor Civitanova Marche.

NOVY-HERTEKAMP-MAGNIFLEX

Kaarten met onderaan Voornaam NAAM, Woonplaats

Emiel CAMBRE
Georges CLAES
Marc DE BLOCK
Willy DE GEEST
Hugo HELLEMANS
Roger JOCHMANS
François KERREMANS
Alfons SCHEYS
José SERSTE
Etienne SONCK
Raymond STEEGMANS
Noël VAN CLOOSTER
Ludo VAN DER LINDEN
Noël VAN TYGHEM
Willy VEKEMANS
Theo VERSCHUEREN

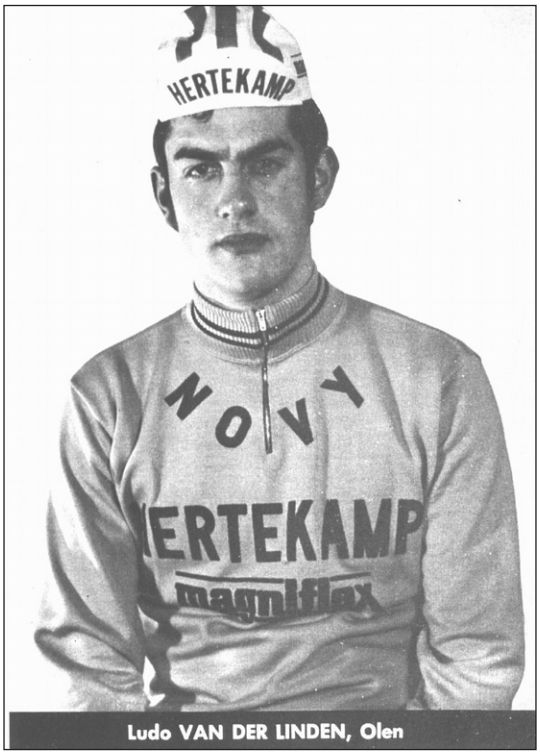

Ludo VAN DER LINDEN, Olen

Opmerkingen:

1. Niet alle renners hebben een kaart.
2. Er is ook een ploegfoto (postkaartformaat).

Ploegenfoto's

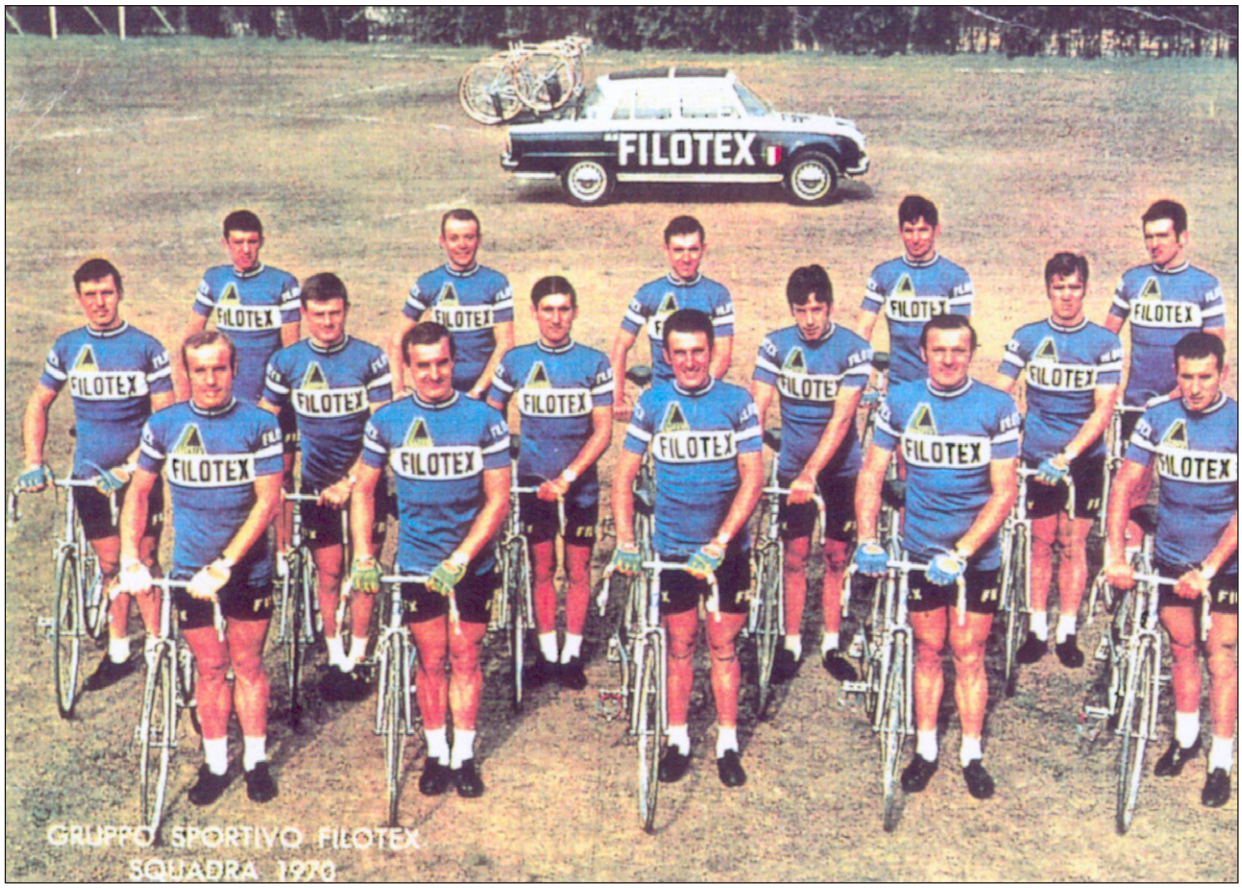

A. MOSER
L. PFENNINGER
A. GIRARD
P. ABT
L. RANCATI
GRUPPO SPORTIVO G.B.C. ÉQUIPE CICLISTICA 1970
E. THALMANN
F. RENNHARD
K. RUB
I. MASSIGNAN
D. MOSER

GERMANVOX WEGA
Gruppo Sportivo GERMANVOX-WEGA 1970 - cicli COPPI
Radio TV Elettrodomestici "il televisore che vince"!!

S.G. - G.S.
HERTEKAMP - MAGNIFLEX - NOVY 1970
SQUADRA

Een bijdrage van een van onze lezers met toch wel een andere invalshoek. Dat was ook de bedoeling van WAAIERS, een waaier van verschillende onderwerpen. Deze keer begeven we ons op het pad van de schilderkunst.

Jos en Jos en ...

door Johnny Maeschalck

Mario De Brabandere (°1963 in Tielt, woont en werkt in Gent) is of was geen wielrenner. Je moet derhalve niet ongerust zijn zo je zijn naam niet uit het wielerpeloton kent. Hij is, zoals zo vaak en ook door Marc Ruyters in (H)Art (2019, nr. 217) nog wordt gezegd, een artist's artist. Een kunstenaar sterk geapprecieerd door zijn collega's. Maar daar komt nu toch, sinds reeds enige tijd, verandering in. Het volstaat even terug te grijpen naar de tentoonstellingen die hij kreeg in galerie De Ziener in Asse, het Roger Raveelmuseum en de Gentse galerie van Kristof De Clercq. Hij heeft inmiddels trouwe verzamelaars, die zijn werk op de voet volgen en zo ook gepassioneerd zijn door de paar werken die hij over wielrenners maakte. Het brengt mij naadloos bij het echte opzet van WAAIERS, beschreven in het eerste nummer door Jan De Smet.

Het 'prentje' van Jos Wouters op bladzijde 36 van WAAIERS 1-1 in het Lamot-Libertas-verhaal was mij geen onbekende. Het is een van de 'plaatjes' waar ook ik mee opgroeide en gretig heb verzameld. Prentjes en reeksen (nu fankaarten) die de kiem legden van de wielerpassie van velen en nu terugkeren en gekoesterd blijven.

En dat dan precies dat prentje de inspiratie vormde voor dit werk uit een schetsboek van de artiest. Hij vertelde dat de reeks wielrenners een vijftal werken omvat (zelfde formaat, zelfde drager en zelfde techniek) die in 1998 werden gemaakt bij Bart Baele, vertrekkend van de geciteerde prentjes uit de relikwieëndoos. Mario weet zelf niet meer over welke renners het precies ging. De prentjes waren voor hem hoofdzaak, niet de wielerliefhebberij. Anders dan bij Bart Baele die wel wielergeïnteresseerd en -beoefenaar was en is en overigens ook een aantal 'wielerwerken' maakte.

Mario De Brabandere vertrok van voormeld plaatje om zijn heel eigen kunst te creëren die uitmunt in subtiel evenwicht en uitpuring. Als toen nog jong artiest, nog wat zoekend, ging hij zich vanaf zowat deze periode toeleggen op 'schilderen'. Je voelt de diversiteit van de lagen, van fluwelig tot korrelig. Op zijn beperkt formaat wil hij niets bewijzen, niet iets anders zijn of voor iets anders staan. Ook geen waaromvraag. Het is (toevallig en de hem niet bekende) Jos Wouters en hij staat erop. Vanop het prentje, zijn basis en zonder behoefte er veel aan toe te voegen. Alleen de geboorteplaats en -datum zijn toegevoegd. Mario ontleende het aan de rugzijde. Zijn steeds bijzondere fascinatie voor 'Naïeve schilderkunst' hielp. Het primitieve nulpunt wordt gekoesterd. Zoals wij, in onze wielerpassie, dit en vele andere prentjes koesteren.

Jan Hoet: "Zijn werk is even contemplatief als complex, even gecontroleerd en afgewogen als spontaan. Dit werk intrigeert vooral door zijn eenvoud, een onschuldige klaarheid die de geheimen bevat van zijn noodzakelijkheid ons de schoonheid van zijn omgeving te openbaren."

Mario De Brabandere interpreteert niet alleen de schoonheid, maar ook de lelijkheid en het alledaagse van de wielerwereld. Toen hier de pet nog echt pet was en die nog niet gecoverd door eerst de worstenhelm en later gewoon vervangen door de verschillende soorten helmen. Een pet voor iedereen en voor iedereen dezelfde. Soms staat ze een beetje scheef, soms een beetje naar achter, maar de coureur droeg, op een schaarse uitzondering na, zijn pet.

Geen dolle bolle dijen op de prent, niet blits en zonder X-factor. Want, ze staan niet op het prentje.

Wel de reclamedrager en die staat er prominent op: LAMOT, de in het profwielrennen eenjarige Mechelse sponsor.

In eenvoud en opgelegde compositie verdwijnt de kunstenaar achter het beeld. En toch: via de drager - een oud, vergeeld en zelf een beetje gekreukt papier - duiken de foutjes, patine en gebreken op, waardoor het werk toch vibreert, met sporen van slijtage.

Het boeit niet alleen de wielerliefhebber of -fanaat maar ook de kunstkenner en -liefhebber. Hedendaagse vintage.

De tekening ontstond in een schetsboek op papier dat reeds een eerder leven achter de rug heeft. Dit vorig leven schemert door in het uiteindelijk resultaat. De drager is niet 'proper' en draagt sporen van de maker en geeft een uitzicht dat ouder is dan 1998. Zij krijgen er een aura van een oude prent door die met zorg moet worden geconserveerd.

Zo overigens ook voor onze renners uit die voor de Belgen glansrijke periode. 'Onze' renners speelden er een hoofdrol in.

Jos Wouters

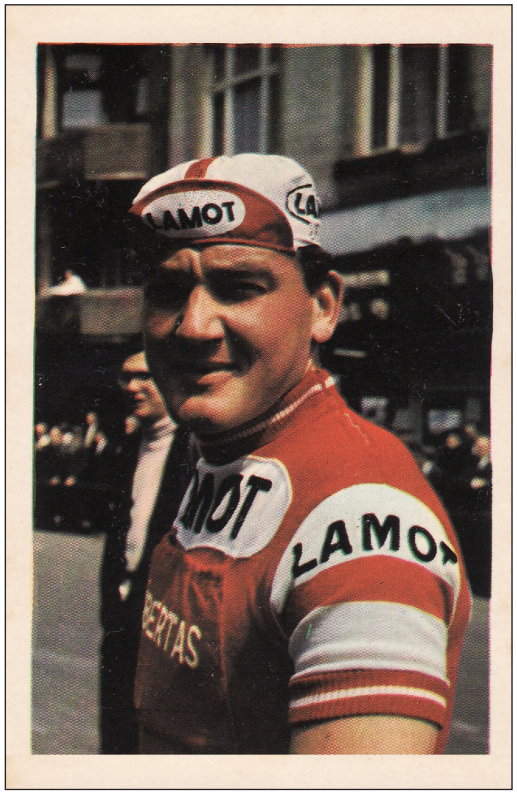

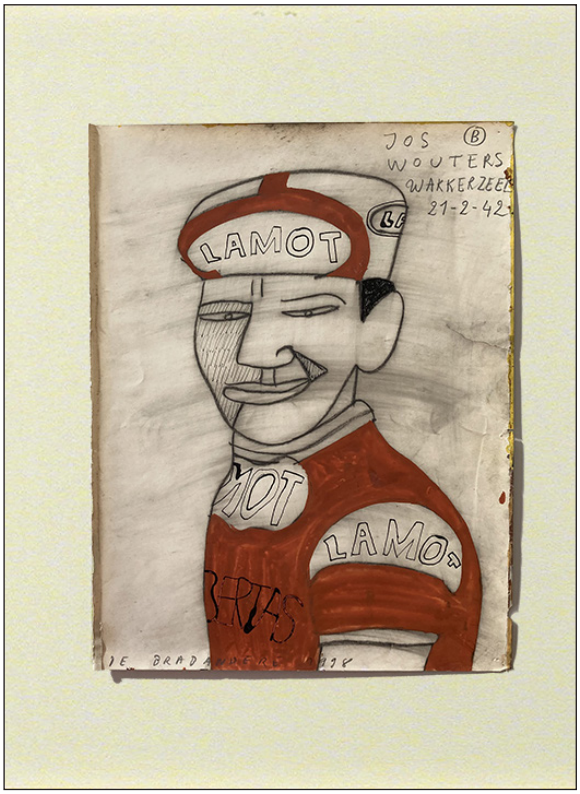

Jos Wouters won als negentienjarige én toen in de bijzondere categorie onafhankelijke in 1961 de wielerklassieker Paris-Tours. Meteen was hij 'een grote belofte'. Een val in 1962 tijdens de derny- wedstrijd la Roue d'Or de Daumesnil, alsook een jaar later tijdens de zesdaagse van Frankfurt, maakten dat hij die beloften niet kon waarmaken en reeds op 23-jarige leeftijd diende te stoppen met het wielrennen. Hij had wel in 1961 het Belgisch kampioenschap wielrennen voor onafhankelijken gewonnen, in 1962 Paris-Bruxelles en een jaar later de Brabantse Pijl. In totaal won hij 41 wedstrijden bij de profs. Na een paar jaar 'Solo', rondde hij in 1965 af bij Lamot-Libertas. Jan De Smet beschreef het in het eerste nummer uitvoerig.

Lamot-Libertas

Ook deze ploeg werd uitvoerig beschreven in het eerste nummer van Waaiers. Vanaf bladzijde 11 gaat het over de “Mechelse Wielerploeg in het Peloton” en hun eerste en enige jaar sponsoren van een profploeg.

En Mario portretteerde zo niet alleen Jos Wouters. Hij had duidelijk ook een prentje van Jos Huysmans in de jeugdverzameling. Het komt uit dezelfde ’reeks’ met dezelfde basis, zelfde periode, zelfde drager, zelfde inspiratie. Een prentje waar wij allemaal hebben van gehouden en nog houden... Hij in zijn ’Mann’. Hier staat de niet te miskennen boodschap op zijn trui. Hij maakt er zijn borst voor nat. Een pillenfabrikant op de trui, een pillenfabrikant in de wielersport. Jos Huysmans draagt wel geen pet (geen reclamedrager), maar ook geen helm. Het was duidelijk nog niet aan de orde. Ook bij hem wordt wel de geboortedatum van de renner informatief meegegeven, al corrigeerde hij. Het (foute) Beersel van het prentje werd het (correcte) Beerzel.

Jos Huysmans

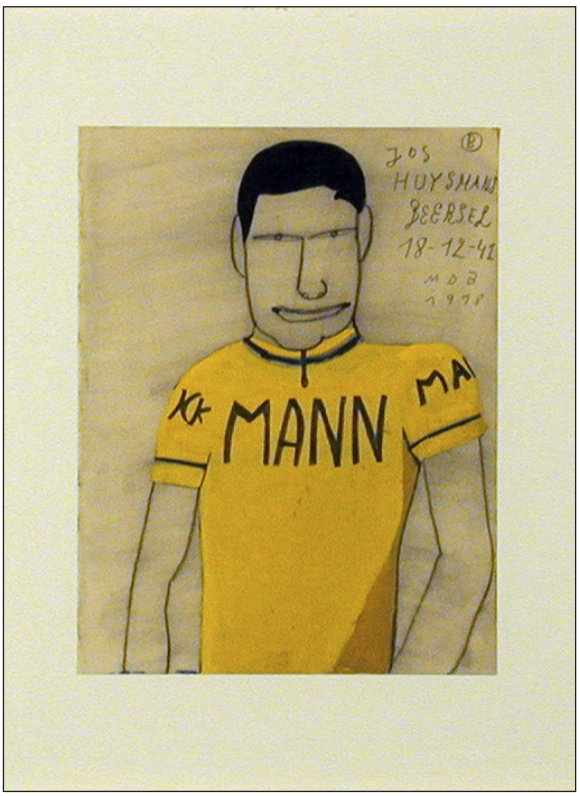

Jos Huysmans (42 overwinningen bij de profs) was profwielrenner van 1964 tot 1977. Hij was een veelzijdig renner die eerst vooral in dienst reed van Herman Van Springel (bij Mann) en later meesterknecht werd van Eddy Merckx. In 1969 won hij de Waalse Pijl. Ook twee ritoverwinningen in de Ronde van Frankrijk sieren zijn palmares. Huysmans overleed op 70-jarige leeftijd.

Mann

Poeders Mann, een inderdaad Belgische pillenfabrikant; trad - met Libertas in 1958 en Flandria in 1959 en met Grundig vanaf 1966 - op als wielersponsor (1958-1970) van een oerdegelijke Belgische ploeg (enkel de Nederlanders Wim van Est (in zijn laatste jaren) en Peter Post, die uit de schaduw van Rik Van Looy wou treden en een jaar kopman bij Mann was met Piet van Est als helper, zorgden voor de ‘buitenlandse’ inbreng). Tijdens de periode 1958-1970 zorgde

de gele Mann-brigade voor vele successen en goede prestaties met Belgische renners als Eddy Pauwels, Jos Huysmans, Herman Vanspringel, Peet Oellibrandt, Lode Troonbeeckx, Marcel Janssens, Walter Boucquet, Daniel Vanryckeghem, de gebroeders In ‘t Ven, Willy Van Neste en André Poppe. Frans Cools was de sportdirecteur van deze ploeg die soms wel vijftig renners telde.

En dan rest nu nog de vraag wie de andere drie renners waren. Mario maakte er, naar eigen zeggen, een vijftal. Prentjes zijn er nog velen, de door Mario vertaalde werken zijn ook hem niet meer gekend. Het was en is voor hem niet noodzakelijk. Omdat het over de prenten ging en niet de wielrennerij...

Hart Voor De Koers

- in goede en slechte dagen-

O weelderig begenadigd dichtertje dat geboren is
in een gekasseide straat waar ik in de vroege jaren vijftig
beslijkte en bezwete mannen met blote benen
in wollen truien over hun koersfietsstuur gebogen
met de matte glans van hun aluminium drinkbussen
in hun doffe ogen aan mij zag voorbijflitsen.
De voor een kind beangstigend grommende motoren,
de krakende derailleurs, het vloeken, speeksel en gehijg :
dat was toen mijn kleine oorlog. Vlakbij, in Aalst,
schreef Louis Paul Boon de waanzin van zich af,
zijn sombere tijd in de vergeetput van Duitse kampen.
Louis zelf zou nooit leren fietsen, laat staan autorijden,
begin jaren zeventig reed ik regelmatig met de koersfiets
naar hem toe met mijn artikels voor zijn Gentse krant,
als ik de bel liet gaan kwam hij waggelend voor mij
het hekken openen, op naar de vriendschap, bijna vader-zoon.

Briek Schotte, Fiorenzo Magni, Wim Van Est
die in mijn kinderoog hardnekkig verder leven:
ze rusten nu in het tabernakel van de koers,
zijn intussen tot vergeelde hosties vergaan,
ik hoor ze kreunen en steunen om voorbije roem,
het groot vergeten dat hen elke dag wat meer verdwijnen doet,
de ultieme goocheltruc van de snel voorbij tikkende tijd.
In die jaren van ouderwetse strijd op zware fietsen
verschenen de eerste vlekken van de koersbesmetting
op mijn nog reine katholieke kleuterziel en heb ik van
seigneur Louison Bobet een druppel zweet cadeau gekregen,
wielerwijwater met de smaakallure van champagne.
Koersbloed zat licht genetisch in mijn jongensbody,
ik had de schalkse oom Robert die tijdens de oorlog
beenhouwersknecht was in Brussel en nog had gekoerst
zonder evenwel ‘n platte prijs te rijden,
zo werd die leegte in de volkmond omschreven.
Ik bewaar nog een foto van deze oudere broer van mijn mama
waarop hij met zijn koersfiets staat te pronken,
in strakke pofbroek en met geruite kousen,

nu een vestimentair anachronisme pur sang.
Papa Maurice had als twintigjarige mooie jonge man
zonder koersambities zijn mini-klassieker gereden:
op de vlucht voor de Nazi-pletwals was hij in ‘40
halsoverkop met een loodzware fiets uit Wachtebeke
aan de Zeeuws-Vlaamse grens naar Kemmel gevlucht,
110 km als een ingekorte Gent-Wevelgem avant-la-lettre.
Kemmel was zijn finish, de troepen van Adolf sneden
hem daar zwaar gepantserd en grinnikend de pas af.
Return to sender.
Mama Marie-José sprak met ontzag over Armand Baeyens,
een beroepsrenner uit ons dorp, winnaar van een bergrit
in de Dauphiné die na tegenslag in een Touretappe
in de micro had gevloekt en daarna door de wielerbond
werd geboycot en nooit meer geselecteerd,
religieuze sportrepressie als voorbode van de Taliban.

Mijn tienerjaren zaten lekker vol fiets en koers
met de vrienden Jef en Jef als trouwe ploegmaats,
ons trio kende maar één god: Keizer Rik Van Looy,
onze zwartste dag was toen hij het WK verloor in Ronse,
jaren later zou ik de ultieme boosdoener van die dag,
Benoni Beheyt, voor dit eigenste blad interviewen,
in een zetel op het strand van Wenduine,
weg boosheid en rancune, Noordzeezand erover,
gentleman Beheyt als beminnelijke gastheer.
Ach, mijn verleden zit volgepropt met koers en coureurs,
ik laat een kleine parade van toppers defileren:
zoals die wondere avond in de Gentse piste,
eind jaren zestig - mijn lief aan mijn supporterende zij-,
in een waas van dichte sigarettenrook,
de glimmend gemasseerde dijen van Peter Post,
Rik Van Steenbergen, Patrick Sercu en mijn Keizer,
alleen Van Looy leeft nu nog, wel treurend om zijn Nini,
de blonde prachtvrouw die hem dit voorjaar is ontvallen.
Ik treur bij zoveel dood, zoals toen in ‘56
Stan Ockers verongelukte op de Antwerpse piste,
ik was elf en kreeg de dode foto niet uit mijn hoofd,
die renner met het groot verband rond het kleine kopje,
geknakt koolmeesje, gevallen uit een te hoge boom.
Elf jaar later het hagelwitte Ventoux-drama:

good old Tom Simpson, voor altijd met zwarte inkt
ongenadig in mijn treurend hoofd gegraveerd.
Ik beklom zijn moordende berg, bezocht zijn graf,
zijn vrouw en dochters, trok zijn WK-trui aan,
hield in Wales zijn gouden medaille in mijn trillende handen.

Later gingen telkens nieuwe treurpijlen door mijn hart:
het langzaam leegbloedend lichaam van Isaac Galvez
in het Gents Kuipke dat zijn purperen rouwkamer werd,
Dimitri Defauw die zich schuldig voelde en hem kort daarna volgde.
Ik bezocht stil de zachte ouders van Igor Decraene,
de mooie jonge god die de nacht niet overleefde,
zijn regenboogtrui als doodskleed om de schouders,
de weduwe Monseré hoorde me het gedicht over haar Jempi lezen.
En dan het op asfalt gulpend bloed van Wouter Weylandt:
ik fietste die 9de mei 2011 in de hitte van Korfu zelf omhoog
toen hij in de Giro op de Passa del Bocco viel,
de dramatiek van Richard Wagner op een koerskatafalk
van rotsen en kleverig zongebrand asfalt.
Koers, heen en weer geslingerd tussen leven en dood,
een haarscherp spiegelbeeld van ons bestaan,
met vallen en opstaan, de roes van de roem,
de duivel die zich graag en lachend nestelt
in gebroken botten, gebarsten schedels.
Ik, de dichter die zijn vers ‘Renners sterven niet’
op verheerlijkende standbeelden en in boeken vindt,
ik kniel in mijn nederige woorden en denk
aan Caroline en Stefaan Decraene die zoon Igor
elke dag moeten missen, een jonge wereldkampioen
die op het ouderlijk erf in een sculptuur verder leeft,
gestolde bronzen liefde, de voor eeuwig bevroren tranen.
Bjorg Lambrecht, Robert De Greef, Stef Loos,
Michael Goolaerts, Frederiek Nolf, Gijs Verdick,
Antoine Demoitié: een haast respectloos graaien
in de jonge dode rennersdoos der Lage Landen.

Maar laat me ook de warmte bewieroken
van mijn veelvuldig zelfvoldaan genot in de wereld
van wentelende koerswielen: zo de speelse gesprekken
met reus Van Steenbergen, Schotte die bij me thuis
op de sofa zit, Jan Janssen die me een eerlijk duwtje

in de rug geeft in mijn zoektocht naar de ware Simpson,
zo ook werelduurrecordhouder Ferdinand Bracke bij wie ik
in een koppeltijdrit gedwongen in het wiel bleef zitten en
later op zijn zolder de recordfiets in mijn handen kreeg,
de oude vriendelijke Jan Derksen die in de Gentse velodroom
een en al oor was voor mijn voorgedragen wielerpoëzie,
Johan Bruyneel die me tijdens één enkele oefentrip
met gouden vingers drie keer een nieuwe tube stak,
de onmenselijk verguisde Armstrong met de grote mond
die in Morzine plots heel erg stil werd toen ik hem
over mijn aan kanker gestorven zoontje sprak,
Hendrik Redant, aan het volgwagenstuur mijn rots
in de branding tijdens de Ronde van Zwitserland,
de Tour van ‘90 waarin ik in de tricolore trui
van Claude Criquielion in Tarbes te pronken sta,
koerskleuter tussen kampioenen van Pyreneëenrots,
Grootmeester Merckx die met Sercu present is
op de voorstelling van mijn eerste wielerboek.

Ach, mijn verhaal kan maar mag niet eindeloos zijn
want Bordeaux-Parijs bestaat al lang niet meer,
voor één keer trek ik me bescheiden terug in mijn cocon
waar het ruikt naar de wondere mix van massageolie,
zegebloemen, hotdogs en rondvliegend rennerszweet.
En ik geniet van de rijke historiek, met mijn hand
op de schouders van André Darrigade en Johan Museeuw,
ik zit aan tafel met Oscar Freire en Lucien Van Impe,
bewonder de gracieuze limousine Dumoulin,
stoei verbaal met de absolute topsprinter Freddy Maertens,
ook Stefano Zanini en Olivier Kaisen schuiven bij,
engelbewaarders tot we ooit allen samen zijn,
hun namen als scapulieren op mijn hijgende borst.

Willie Verhegghe

Met dank aan Willie Verhegghe voor het mogen publiceren.

Reacties

In deze rubriek komen alle aanvaarde reacties en aanvullingen op het vorige nummer. Als het ware de rubriek 'Lezersbrieven'.

De volgende opmerking kwam binnen op het artikel over Max Wirth:

Mag ik enige opmerking plaatsen? Heinz Müller is denk ik correcter dan Heini. Of ben ik fout?

ons antwoord:

Het gaat hier om de Zwitser Heinrich Müller (roepnaam Heini) geboren in Zürich op 14/11/1926 (prof 52-59). Daarnaast heb je nog de Oostenrijker Heinrich Müller °18/6/1926 (prof in 1952) en de Duitsers Heinz Müller. De ene ° 16/9/1924 in Schwenningen (prof 49-60) en de andere op 17/6/1931 in Refrath (prof 55-58). Verwarring is dus bijna logisch. Maar de eindconclusie is dat Jan Soens geen foutje maakte.

De volgende opmerking kwam binnen op het artikel over Arie den Hartog:

Voor wat betreft de ploegen waar Arie den Hartog heeft gereden, merk ik op dat in 1964 Den Hartog niet als gecontracteerde bij Caballero heeft gereden. Ik heb mijn hele archief nog eens doorgespit, maar geen spoor gevonden van Den Hartog als lid van Caballero 1964.

ons antwoord:

Is er een lezer die uitsluitsel kan geven of Arie den Hartog al of niet voor Caballero gereden heeft (b.v. enkel in bepaalde Nederlandse wedstrijden).

De volgende opmerking kwam binnen op de info over de FAGOR-Mercier pubkaarten:

Met betrekking tot de publicitaire kaarten van Fagor-Mercier, voor 1971 heb ik een aantal kaarten (14 stuks), met een uitvergroot buste beeld, ik heb ze niet compleet, de vraag is dan natuurlijk bestaan deze en welke zijn er.

Eveneens betreffende de pubkaarten:

Mijn inziens zit er een dubbeling bij Feretti en Faemino, beiden uitgebreid behandeld in Coups des Pedales, zonde om een dergelijke dubbeling te hebben, hierbij ga ik er voorshands vanuit dat de meeste lezers ook CdP lezen (lazen).

ons antwoord

Dubbel met Coups de Pédales is niet altijd te vermijden. Maar we proberen het wel.

Maar Coups de Pédales pikt er een bepaalde ploeg uit, wij gaan voor een overzicht van een volledig jaar.

Niet iedereen leest CDP. Een deel van het wielerverzamelaarspubliek (wat een naam), is niet happig om een Franstalig tijdschrift te lezen.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2022

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.